

Thực xin lỗi, ta yêu người

Contents

Thực xin lỗi, ta yêu người	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	6
4. Chương 04	11
5. Chương 05	16
6. Chương 06	19
7. Chương 07	22
8. Chương 08	27
9. Chương 09	31
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	45
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53
15. Chương 15	58
16. Chương 16	61
17. Chương 17	66
18. Chương 18	71
19. Chương 19	76

Thực xin lỗi, ta yêu người

Giới thiệu

Nguồn: <http://qu33njc3.wordpress.com> [VĂN ÁN] Trong chúng ta có người chờ cả đời cũng không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-xin-loi-ta-yeu-nguoi>

1. Chương 01

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua bức màn, qua khe hở một tia nắng rơi vãi tiến vào trong phòng ngủ, vừa vắn chiếu trên mặt Diệp Thu Hàn . Nàng từ trong mộng tỉnh lại, xem xét đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường , vội vàng từ trên giường bật dậy.

Cái gì phá đồng hồ báo thức, đã 7h rồi mà một chút động tĩnh đều không có.

Hôm nay là thứ Hai, Cuộc họp nội bộ theo thường lệ sáng sớm đã phải tiến hành , nàng cũng không dám muộn. Vội vàng rửa mặt xong, đứng ở phía trước gương trong buồng vệ sinh , tóc dài xoa vai, mắt ngọc mày ngài, cộng thêm một chiếc áo lót dệt màu lam nhạt ,một cái quần nhỏ chín phần màu trắng.

“Very good!” Nàng nhìn vào cái gương hơi trẻ con vỗ vỗ quai hàm, sau đó cầm lấy túi xách tay trên bàn đi ra cửa .

Đầu mùa xuân tuy có ấm lên những vẫn còn chút lạnh. Loại không khí này thích hợp nhất để nâng một ly cà phê, đứng ở phía trước cửa sổ ngắm nhìn.

Thu Hàn ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi. Vừa mới mưa, có thể nghe thấy được hương vị cỏ xanh dưới mặt đất ướt át không ngừng nảy sinh —— đây là hương vị mùa xuân nàng quen thuộc.

Trải qua một trời đông giá rét tàn sát bờ bãi, cuối cùng đã tới mùa nàng thích nhất . Tính tính thời gian, cuối tuần này đúng lúc ngày 14 tháng 2, lễ tình nhân.

Hàng năm vào ngày tình nhân, bọn ta sẽ không tịch mịch, bởi vì có Thư Hạo. Cùng một nam nhân ở các phương diện cũng không tệ yêu nhau tám năm, ngoại trừ một tờ giấy kết hôn, chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra mọi chuyện rành mạch đều không có. Thư hạo đối Thu Hàn mà nói, sớm đã trở thành thói quen. Nàng đối với hắn, khả năng cũng đồng dạng.

Khi thời điểm bọn họ nghĩ muốn kết hôn, bởi vì phòng ở cùng vấn đề kinh tế vẫn tuột dốc, thời điểm đợi cho mọi sự đã chuẩn bị hết bọn họ tựa hồ lại lười muốn kết hôn. Thư Hạo trong mọi sự việc vốn là người tính tình nóng nảy, mà Thu Hàn đối với việc hẹn hò này của hai người cũng không mấy hài lòng. Ngày bình thường cũng có thể tự do tự tại, thời điểm tịch mịch chỉ có thể ở một mình trong phòng , nhưng đến thời gian tặng hoa thì lúc nào cũng có một bó lớn hoa hồng trên tay .Sẽ không giống Ôn Đồng, lúc nào cũng chinh mình đơn độc.

Ôn đồng là bạn thân của Thu Hàn , có khả năng trí tuệ , là một nữ nhân độc thân 30 tuổi. Nhưng cái này cũng không đại biểu nàng không muốn kết hôn, cũng không phải nàng điều kiện không tốt.

Sự khác biệt, ôn đồng là mỹ nữ. Trên quảng cáo tìm bạn trăm năm kia “Dáng người cao gầy, bằng cấp thuộc khoa chính quy, thu nhập cao, dung nhan mỹ lệ” ... Lời ấy chính là do Thu Hàn vì nàng viết lên , mặc dù mọi người đều cho rằng những lời viết lên kia là mặt dày ,là vô sỉ nhưng Thu Hàn có thể thề nàng rất là thoải mái .

Chính là, Ôn Đồng luôn hướng nàng phàn nàn, này bạn học sớm kết hôn kia ,bạn cùng sống chết . Nàng giận dữ nói: “Tiểu Hàn, người nói ta sẽ không thể gả đi được sao ?”

“Người mà không gả đi được, có thể thấy được ánh mắt của nam nhân đều mù cả .” Thu Hàn lời thề son sắt nói .

Nhưng mà, không có một người nam nhân nào vì vậy mù, Ôn Đồng cũng vẫn không có gả ra ngoài được .

Có lẽ là bởi vì Ôn Đồng quá xuất sắc đi. Nàng là người mang chủ nghĩa hoàn mỹ điển hình , đối với trang phục chính mình , cách ăn mặc yêu cầu đều phải hoàn hảo. Cũng thật khó cho nàng, vóc người xinh đẹp như vậy, vẻ mặt đều rất đẹp. Tốt nghiệp đại học có tiếng lại làm việc cho một công ty lớn, mỗi năm thăng cấp, công ty Lam Vũ đều rất xem trọng người có tài mới này .

Cho nên, nàng đa số thời điểm đều rất bướng , có đôi khi cũng sẽ có một ít người nói nàng lạnh lùng .

Thu Hàn cũng không muốn làm Ôn Đồng, kia cần dũng khí quá lớn

Tại đầu ngõ sớm một chút mưa lấy bánh bao, bánh quẩy, nằng đi vào hầm tàu điện ngầm, đi ở giữa hành lang lát gạch thật dài một làn gió mát thổi tới trước mặt, xen lẫn với hương vị gào thét bên trong đoàn tàu xe điện ngầm mà đến .

Vì còn sớm nên trong toa tàu điện ngầm hành khách rải rác rất ít ỏi .

Chỗ ngồi bên cạnh là một nam nhân trong sáng , dưới đôi mày rậm là ánh mắt sáng ngời , quần áo tây hàng hiệu mặc lên người rất vừa vặn thoải mái, kiểu tóc so với đầu húi cua dài một chút, so ra vẫn ngắn một chút.

Người con trai với tiêu chuẩn thành phần tri thức, trên người có một hương vị nước hoa Cổ Long nhàn nhạt, rất dễ chịu. Nếu là hần ở gần Thu Hàn một chút nằng chắc chắn sẽ không chú ý.

Chỉ tiếc, ánh mắt mơ hồ, một mối viết ở trên mặt, lạnh lùng đậm nơi khóe miệng,—— nét mặt điển hình .

Thu Hàn thở dài, nằng nhìn những người khác không phải là không cảnh tượng vội vàng thì khuôn mặt cũng rất âm ỉm? Tất cả mọi người giống như nô lệ, bị cuộc sống bức bách mà đi về phía trước.

Trạm tiếp theo, một người phụ nữ ôm một đứa trẻ lên xe, ở hàng ghế phía trước người con trai mang thành phần tri thức ngồi xuống.

Thu Hàn phát hiện đứa bé quả thực rất đáng yêu:khuôn mặt trắng trẻo đang nằm sấp trên vai người thiếu phụ , cánh tay như củ sen dường như vung vẩy, trên không trung như vậy gọi bạn, nó vui vẻ cười .Nó còn bất chợt đưa bàn tay trắng như phấn nhét vào trong cái miệng nhỏ nhắn như cánh hoa nhấp nháy , con người đen bóng không hề cổ kị mà nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nam nhân mà băn khoăn.

Đột nhiên, đôi mắt kia như phát hiện kỳ tích giống như quyết định,đôi mắt trợn lên không nháy mắt . Đôi bàn tay trắng như phấn đã bị bỏ quên , cái miệng nhỏ nhắn vẫn mở ra, sau vài giây liền nhếch môi cười ngây ngô, “Ha ha” , “Khanh khách” , nước bọt trong suốt sung sướng mà rơi cả trên mặt ghế .

Nằng tình tứ quan sát mới thấy được sự bí ẩn ở đâu ,người con trai bên cạnh kia vẫn ngồi ngay ngắn như cũ nhưng lại lét lét nháy mắt làm bộ dạng yêu quái true chọc nó .

Sau khi phát giác tầm mắt của nằng, hần tựa hồ có chút thẹn thùng, mắt tự nhiên mà đem mặt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

Thu Hàn nhìn thấy đôi mắt đứa bé vẫn còn chờ mong , một thoáng trong lòng có một chút mềm mại rất nhẹ, rất ngứa.

Xuống xe thì cùng gã con trai ngồi bên cạnh trong lúc vô tình đối mặt, khóe miệng đối phương cứng ngắt đã có bộ dạng nhu hòa hơn. Mặc dù chỉ là trôi qua tức thì, lại âm thầm trao đổi một bí mật giữa hai người .

Theo lý thuyết, buổi sáng mà gặp được soái ca, ngày này hần là siêu cấp thuận lợi.

Nhưng đối với Thu Hàn mà nói, tình huống vừa vặn có sự khác biệt.

Buổi họp sáng sớm diễn ra ,chủ nhiệm phân công nhiệm vụ xuống không hợp với đạo làm người , người người trợn mắt há hốc mồm ngoài ra chỉ có thể vùi đầu liều mạng. Thời điểm nằng đi ra phòng họp, dạ dày đã muốn lộ cộc, chạy vội tới căn tin mà tiêu diệt sạch bữa cơm, bị tài xế lái xe ở trên cái bực dài cách vách đựng cho phải một giờ.

Lái xe ăn xong đầy mặt màu đỏ, ợ một cái như không có việc gì rồi rời đi. Thu Hàn tranh thủ thời gian kiểm tra chiếc áo thun có bị nước luộc văng tung tóe hay không, trong nội tâm nho nhỏ buồn bực một hồi. một lão nam nhân tệ như vậy, làm lái xe, chỉ việc chạy trên đường, hần đã ăn cơm trước, ăn xong còn được ngủ trưa, chả khác gì thần tiên quảng cáo cũng không cần hần viết , bản thảo cũng không cần hần đi ghi, còn đựng người! Dựa vào cái gì?

Thu Hàn nhai lấy phần cơm và món ăn đã lạnh ngắt , đột nhiên cảnh giác chính mình đây là ghen ghét một người lái xe, trong nội tâm thầm kêu một tiếng”Trời à!”

2. Chương 02

Nhịn một cái suốt đêm, ngày hôm sau đi làm, Thu Hàn giao bản thảo phỏng vấn tới trước mặt chủ nhiệm. Chủ nhiệm không kịp xem bản thảo, nói luôn cho nàng biết trưởng phòng chờ mời.

Thật hiếm có, ba năm kể từ lúc chuyển chính thức đến nay, chỉ có đại hội tổng kết mỗi tháng toàn bộ đều có mặt, nàng mới có may mắn chiêm ngưỡng mặt mày trưởng phòng đại nhân.

Lão nhân gia phi thường hòa ái dễ gần, hỏi nàng ăn điểm tâm, thói quen công tác ư, Thu Hàn mắt nhìn mũi gật gật đầu. Hắn hài lòng mỉm cười, nói: “Tiểu Diệp a, như vậy người có khả năng, cấp trên chuẩn bị ủy thác trách nhiệm đối với người.”

Ngẩng đầu, nàng trong lòng tràn đầy chờ mong nhìn xem vị lão nhân hiền lành này.

“Là như vậy, gần nhất cấp trên chuẩn bị đổi mới cải cách, toàn bộ phóng viên phòng thông tin sẽ do các sinh viên mới được phân tới đảm nhiệm. Người tuổi trẻ nha, có tình cảm mãnh liệt, có bốc đồng, càng có ý thức trách nhiệm xã hội.”

Thu Hàn hoảng sợ mở to hai mắt: chẳng lẽ muốn nàng nghỉ việc rồi? gần 30 tuổi không phải là người tuổi trẻ rồi? Nàng trong đầu tấu lên khúc nhạc buồn, chết tiệt tiểu lão đầu còn có nói:

” Như vậy đi, chúng ta lo lắng một chút, quyết định điều người đi qua bộ chuyên mục, chủ trì mỗi ngày tiết mục tâm sự nửa đêm 11 giờ tối. Người đi chuẩn bị một chút, tháng sau trực tiếp bắt đầu.”

Nàng nhin không được nói: “Ta nhớ người từng nói ta là phóng viên người đặc ý nhất, vì cái gì để cho ta đi chủ trì tiết mục đó? Ta là xuất thân từ tân sinh viên hệ tin tức chính quy!”

“Ta đây đương nhiên biết rõ, người là tân hệ sinh viên văn học tài cao. Ta còn nghe nói người đang ở thời điểm đại học, từng làm MC cho radio trường học. Tiếng của người là tiếng phổ thông chuẩn, tinh tế mềm mại, giàu có lực tương tác, phi thường thích hợp làm chuyên mục tâm sự nửa đêm.”

Cuối cùng, đài trưởng thâm ý hàm xúc nói:

“Tiểu Diệp a, đài lý bao nhiêu người tranh nhau cướp làm chủ trì, người cần phải thật quý trọng cơ hội này nha.”

Thu Hàn không rõ lãnh đạo như thế nào có dũng khí gọi nàng làm tiết mục tâm sự, làm người chủ trì cũng không phải là đọc bản thảo radio đơn giản như vậy.

Nàng theo văn phòng mà đi ra, mở máy tính ra, len lén lên mạng nói chuyện phiếm.

Hai người đều bề bộn công việc, mỗi ngày chỉ có thể gặp mặt ở trên mạng.

“Chết tiệt lão trưởng phòng! Lại bảo ta ngồi giống như cái cây xinh đẹp khuya khoắt đối với cái microphone mà chờ điện thoại? Nghĩ đến mỗi ngày đêm khuya trở về nhà, còn phải đi xuyên qua cái ngõ nhỏ tĩnh mịch kia, ta liền không rét mà run!” Nàng hết sức đánh bàn phím.

Uông Đồng nhìn có chút hả hê: “Người không phải có sứ giả đẹp trai bảo hộ sao?”

“Đừng nói nữa Hà Thư Hạo hai ngày nữa muốn đi Mỹ, chỉ ít mất thời gian một năm, chúng ta xem như cách xa trùng dương. Người nói hắn sớm không đi, muộn không đi, hết lần này tới lần khác tại thời điểm ta cần có nhất.”

“Diệp Thu hàn! Có chút chí khí có được không? Cách xa nam nhân, người đã sống không nổi à?” Uông Đồng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy còn người? Năm nay tiếp tục không có tình nhân gì hết ah?”

” Buổi tối ngày 13, chỗ giới thiệu hôn nhân an bài ta cùng một người trên tiến sĩ(chỉ những người sau khi lấy được học vị tiến sĩ vẫn tiếp tục theo đuổi sự nghiệp nghiên cứu khoa học để lấy kinh nghiệm hoặc nâng cao trình độ khoa học) dù sao Hà Thư Hạo cũng không ở đây, người giúp ta tham khảo một chút.”

Hiện tại chỗ môi giới hôn nhân thực là biết buôn bán, an bài tại buổi gặp mặt trước lễ tình nhân, nếu như vừa thấy đã yêu..., vừa vận cùng một nhau trải qua lễ tình nhân.

Mà "Vừa thấy đã yêu" loại sự tình này, trên khuôn mặt Thiên Sứ, dáng người ma quỷ trên người Uông Đồng tử lệ phát sinh cực cao, chỉ cần nàng không có bất bẻ là tốt rồi.

Hạ tuyết, Thu Hàn nhớ tới buổi tối cùng Thư Hạo ước hội. Sớm đã qua lễ tình nhân, đây là một đề nghị không sai. Không nhớ rõ là ai đã nói qua, chỉ cần cùng người yêu cùng một chỗ, mỗi ngày đều là lễ tình nhân.

Buổi chiều năm giờ, Thu Hàn đứng giờ ra cửa chính radio, khó được có thời gian rảnh rỗi dạo chơi. Phụ cận có một cửa hàng cơm Tây ô mai bánh ngọt làm được thật là xinh đẹp, mua một ít để đỡ thèm. Tại cửa ra vào bị một cậu bé đụng phải, đứa bé thốt ra: "xin lỗi cô!"

Thật là hiếm thấy có đứa bé nào có lễ phép như vậy. Mấy đứa bây giờ đã thương người xong không lâu sau còn gọi tỷ tỷ. Ngắm lại nhoáng một cái nàng cũng hai mươi sáu tuổi, trưởng thành rồi, lần sau lại được cầu hôn chắc phải đáp ứng thôi a.

Thuê xe đến quán bar "Bóng đêm" thường đi, Thư Hạo đã bố trí tốt bữa tối ánh nến ấm áp lãng mạn. Trông thấy bánh ngọt mang theo trong tay nàng, nhíu nháu mày: "Lại ăn đồ ngọt? Không sợ sẽ béo phì sao?"

"Làm sao người so với cha ta còn quản được rộng hơn?" Thu Hàn trừng mắt liếc hắn, để bánh ngọt đặt ở trên bàn cơm.

"Ba của người chính là quá dung túng người, đều đem người làm hư." Thư Hạo lầm bầm, "Hai mươi mấy mà còn khờ dại giống như tiểu cô nương."

"Nhưng mà trong mắt đài trưởng của bọn ta, ta cũng coi như là lão nhân gia."

Thu Hàn sầm mi kể khổ đem chuyện quyết định trưởng phòng nói cho Thư Hạo, hắn lại tươi cười rạng rỡ, nâng chén ăn mừng: "Rất tốt nha Tiểu Hàn của chúng ta đã thành chủ trì mỹ nữ, cụng ly!"

"Thư Hạo, người không phải không biết rõ, ta là người sợ đi đường ban đêm nhất, mỗi đêm mười hai giờ tan tầm, còn phải đi xuyên qua ngõ hẻm kia, ta thật sự rất sợ hãi. Mà người lại muốn đi Mĩ."

"Chính là cho dù ta không đi Mĩ, ta cũng không có khả năng buổi tối mỗi ngày đưa đón người." Thư Hạo nghiêm mặt nói, "Nếu không, người đến nhà trọ của ta mà ở?"

"Người đang ở đây hướng ta cầu hôn sao?" Nàng cười hỏi.

Hắn nhìn xem nàng, chậm rãi lắc đầu: "Ta muốn đi Mĩ, hiện tại chuyện kết hôn cũng không phải lúc. Bất quá, trước tiên có thể ở chung."

"Đi chết đi!" Thu Hàn uống một ngụm lớn ly rượu xinh đẹp đỏ như máu "Ta trước mặt cha mẹ đã phát qua lời thề, tuyệt đối khi chưa lập gia đình thì không ở chung."

Thu Hàn có phụ thân là giáo sư đại học, mẫu thân Lão sư trung học, phát triển trong hoàn cảnh tại cực kỳ thoải mái cùng tự do, tính nàng đại khái, lãng mạn mà đơn giản. Nhưng về phương diện khác, giáo dục trong nhà của nàng lại rất là nghiêm. Hà Thư Hạo mới mua nhà trọ, Thu Hàn rất ít khi qua ở, kỳ thật cũng không phải sợ đạo đức giáo điều cái gì, chính là không quen nhìn bộ dáng nóng nảy của hắn.

"Kết hôn cùng phải ở chung, khác biệt không phải chỉ là một trang giấy thôi sao?" Thư Hạo có điểm không cho là đúng.

"Đương nhiên không giống với..." Thu Hàn không muốn bàn lại cái đề tài này, "Uy, người có quà tặng ta trong ngày lễ tình nhân không vậy?"

"Đã sớm chuẩn bị xong." Hà Thư Hạo ôn nhu nhìn nàng, "Nhắm mắt của người lại, đưa tay trái cho ta."

Thu Hàn ngoan ngoãn nghe lời, có cảm giác lạnh buốt bộ kim loại vào cổ tay trái nàng, trợn mắt xem xét, một chiếc đồng hồ hiệu "Cartier" chính hãng.

Nhớ rõ lúc vừa tốt nghiệp ấy, bọn họ cùng nhau đi dạo qua các cửa hàng , nàng xem trúng một chiếc đồng hồ hiệu ” Cartier ” . Nhưng lúc ấy hai người đều rất ngượng ngùng trong túi không có đủ tiền, thư hạo liền đi mua một sợi tổng hợp Diya bắt chước đưa cho nàng.

Lúc kia, tất cả con đường trong thành phố phẳng phất đều trình diễn tình yêu của bọn họ , cả khung cảnh đều giống như một bản nhạc ngọt ngào tựa như một giấc mơ màu hồng. Hân nghiêm túc nói: “Tiểu Hàn, chờ ta có tiền, nhất định sẽ mua sợi chiếc đồng hồ chính hãng tặng cho ngươi.”

Ngày đó bộ dáng của hân rất động lòng người giống như một Tinh Linh Vương Tử xứ Hà Lan. Chậm chậm nàng ôm lấy cánh tay của hân, hạnh phúc đến sắp khóc lớn lên .

Nhưng mà, bốn năm sau khi nàng thật sự có được nó,lại không có sự kích động như trong tưởng tượng nữa .

Có lẽ, quà tặng mà nàng muốn nhất trong ngày lễ tình chính là “một chiếc nhẫn kim cương dùng để kết hôn ” . Ai, chẳng lẽ mình cũng đồng dạng như Uông Đồng, căm ghét sự già nua của chính mình ?

“Thích không?” Thư hạo nắm tay của nàng nói, “Trên mặt đã được điều chỉnh thời gian ở Los Angeles. Tiểu Hàn, ngươi thậm chí mỗi một phút mỗi một giây đều phải nghĩ đến ta, nghĩ tới ta vẫn đang ở bên cạnh ngươi, bởi vì ta là của ngươi, ngươi là của ta.”

Thu Hàn một hồi cảm động, nhin không được nói: “Thư hạo, ta yêu ngươi!”

Hậu quả tỏ tình , chính là nàng theo hân trở về nhà trọ của hân, cả đêm không có rời đi.

Khi vào phòng ngủ của hân,qua ánh sáng mờ mịt bên trong phòng hân nhẹ nhàng kéo lấy eo thon của nàng, thân thể của nàng như đóa hoa nở rộ.

Bọn họ như hai người,trong tươi thanh xuân của tình yêu mà rơi vào tay giặc.

Có chút thở hổn hển, nàng chỉ dùng một ngón tay trượt trên bộ ngực của hân, hỏi: “Ngươi sẽ lấy ta sao?”

“Biết rồi. Ta đi Mỹ về sẽ đến cưới ngươi.”

Sau đó, lại là tình cảm mãnh liệt triền miên.

Bọn họ càng không ngừng cho cùng muốn lẫn nhau, thân thể đối thân thể mê luyến.

3. Chương 03

Cách một buổi chiều, tại phi trường quốc tế, môi Thư Hạo dừng ở bên vành tai ,trên mặt Thu Hàn , nàng tựa ở trên vai của hân, đầu mùa xuân mái tóc như rong biển của nàng bị gió thổi loạn rơi xuống. Ánh mắt của nàng trở nên ướt át .

Thời điểm máy bay trên không trung còn cách mặt đất ba vạn thước Anh (đơn vị đo độ dài của Anh và Mỹ, 1 thước Anh bằng 12 tắc Anh, bằng 0,3048 mét, 0,9144 thước), Thu Hàn trong nội tâm tràn đầy nỗi buồn ly biệt cùng thương cảm.

Nàng là một người không có tình yêu thì sẽ không có cách nào sinh tồn , một mực chờ đợi tình yêu nở hoa kết quả thuộc về mình . Nếu không có Thư Hạo bên cạnh, nàng nhất định sẽ cô độc cùng tịch mịch .

May mà, có một đồng lớn công việc làm cho nàng bề bộn, còn có hôn sự của Uông Đồng làm cho nàng quan tâm.

Trước buổi tối lễ tình nhân, thật là mong chờ các nàng rất muốn gặp người nam nhân mà nơi môi giới nhân hôn nhân giới thiệu tới , nghe nói chỉ có người đó là có học trên tiến sĩ ở trường cao đẳng (chỉ những người sau khi lấy được học vị tiến sĩ vẫn tiếp tục theo đuổi công tác nghiên cứu).

Nhìn xem đồng hồ, mới đến 20, Thu Hàn nói: “Chúng ta hay là đi ra ngoài dạo chơi, trễ chút lại đến?”

Ông Đồng cười lạnh: “Làm gì cần dối trá như vậy? Đến đây thì đã đến rồi, làm gì nhất định phải giả bộ xấu hổ rụt rè nữa.”

Đây là nguyên nhân Thu Hàn yêu mến ông Đồng. Nữ nhân có thể sống hăng hái được như vậy, làm nàng sinh lòng kính trọng.

Chính là, nam nhân chỉ sợ không xem như vậy.

Quả nhiên, cái người trên tiến sĩ trông thấy các nàng có chút kinh ngạc, con mắt đằng sau cặp kính ốp dày kia mở to.

Thu Hàn thề lưỡi: chỉ mong không có làm hấn sợ.

Trên lý luận, nàng hẳn là chủ động bắt chuyện cùng hắn. Nhưng là, căn bản không cần phải Thu Hàn công kích, Ông Đồng vừa vặn là người hào phóng, nàng đã khống chế được cục diện. Thân là chủ quản công ty Lam Vũ, thuộc hạ trông coi hơn mười người, điểm ấy tính cái gì?

Trong bữa tiệc cuộc nói chuyện tuy nhiên không phải rất nhiệt tình, nhưng cũng không có tệ ngắt quá. Trên tiến sĩ kia chính là người nghiên cứu mấu chốt tâm lý, lại được làn gió tươi mới của Ông Đồng quét qua, Thu Hàn liền cảm thấy cái nơi hẻo lánh này cuối cùng cũng đã có người cống hiến.

“Như thế nào?” Trên tiến sĩ kia chân trước vừa đi, nàng tựa vịn vàng hỏi.

Ông Đồng lúm đồng tiền Như Hoa.

“Không tồi. Hẳn đáp ứng ngày mai đến công ty của chúng ta xem hàng, phòng thí nghiệm bọn họ cần mua rất nhiều đồ điện.”

“Cái gì? Người không có tính sai a.” Thu Hàn thực hồi hận chính mình ý chí không kiên định đã ngủ gật, nhưng mà không đến mức trống đánh xuôi kèn (nghĩ một đường, làm một nẻo) thối ngược như vậy chứ, “Người là đến là để bàn chuyện hôn nhân, cũng không phải mở hội nghị đàm phán kinh tế như vậy chứ.”

“Đương nhiên không có tính sai một người lớn tuổi lại quê mùa như vậy coi như là trên tiến sĩ thì thế nào?” Ông Đồng đưa ngón út lên, thưởng thức chiếc nhẫn vừa mua.

Thu Hàn thật muốn khóc rống một hồi, tuy nhiên người thân cận cũng không phải là nàng.

“Tiểu thư, chẳng ai hoàn mỹ cả! Người kén vợ kén chồng tiêu chuẩn có phải là có thể giảm xuống một ít không?”

“Của ta tiêu chuẩn không cao a. Không cần có rất nhiều tiền, cũng không cần lớn lên quá suất chúng, chỉ cần nói chuyện rất là hợp ý, thông minh giống như ta vậy. Đương nhiên, tổng yếu các phương diện so với ta phải trên mười điểm, là được rồi.” Ông Đồng vỗ vỗ bờ vai của nàng, “Người thực nên đi nhìn xem điều kiện người khác tìm bạn trăm năm àm coi đây là điều kiện tiêu chuẩn lắm rồi.”

“Chính là, người chọn lựa đi chọn lựa lại, không phải ngại người này không đủ thông minh, thì cũng ngại người này quá nặng. Tiểu thư, người cũng biết, người đã đủ cao rồi, chỉ cần người thân cao trên 1.7 mét như người, có thể ghép thành đôi với người cũng đã rất ít, các phương diện điều kiện tổng hợp lại, sợ chỉ có thể lên trời tìm tiên nhân thôi. Người lại bắt bẻ như vậy, thời gian không buông tha người.” Nàng thiết tình sợ mỹ nhân một khi già đi.

“Người xem, ta bây giờ là cái gì cũng không thiếu, muốn tiền có tiền, muốn địa vị có địa vị, trượng phu thì càng không thể tùy tiện.”

Tại quán bar dưới ánh đèn mờ mờ, Ông Đồng xinh đẹp không gì sánh được, chuyện trò vui vẻ. Thu Hàn âm thầm quan sát các nam nhân bên người, chẳng lẽ sẽ không có ai bị nữ tử bên ngoài xinh đẹp bên trong thông tuệ như vậy mê hoặc sao? Tại sao không có, nàng chú ý đến tia lửa lập lòe trong con mắt của bọn họ, nhưng mà những tia lửa này cuối cùng cũng không thể cháy lan ra đồng cỏ.

“Tốt lắm, không nói đến chuyện nam nhân, chúng ta uống rượu.”

Một ly rượu màu đỏ hạ xuống, Ông Đồng tựa hồ có điểm men say. Nàng ôm Thu Hàn, nhẹ nhàng mà nói: “Tiểu Hàn, hôn nhân cũng là một loại mệnh a, ta muốn là nữ nhân bình thường cũng là tốt lắm rồi.”

Thu Hàn nghe xong trong lòng một hồi chua xót, Ông Đồng, ai, Ông Đồng. Một người thông minh được hàng ngàn hàng vạn người sủng ái, sau khi đến trường đã đem tiềm chất thông minh phát huy được vô cùng tinh tế, được mọi người vỗ tay, tán thưởng trong lớn học tốt nghiệp. Vốn chuẩn bị đón lấy kết cục trọn vẹn hoặc xuất ngoại gì gì đó. Không tưởng tượng được chỉ trong một vài năm vì không muốn bị người khác coi là một bức tranh xinh đẹp di động, vì vậy sau khi tốt nghiệp phải cố gắng dấn thân vào xã hội, chiếm lấy chức vị chủ quản thật lớn trong công ty. Sau khi tan việc người khác đều ở bãi xe bus chờ xe, nàng lại tự mình mở xe riêng, trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ mà đi.

Nữ nhân như vậy, đối đại đa số nam nhân mà nói, tựa như một hòn ngọc Lưu Ly sáng rọi đến hoa mắt mê hoặc con người, lại không nghĩ qua nó lại có khí thế mạnh mẽ như vậy, vì vậy bọn họ chỉ có nuốt nước miếng xuống, đành phải đặt nó ở bên trong tấm vải nhung xinh đẹp, sợ khi lấy ra nó lại biến thành ảo ảnh, chỉ có thể ngắm nhìn nhưng không thể chạm vào.

Lại không biết hòn ngọc Lưu Ly cũng rất cô đơn. Đây hết thảy không phải là do nàng sai, ưu tú như vậy nếu như đối thành nam nhân lại nên dùng bạch kim, kim cương để hình dung, lại làm cho các nữ nhân theo đuổi.

Theo quán bar đi ra, đã hơn mười giờ, Thu Hàn bắt xe, đỡ Ông Đồng đưa về nhà của nàng.

Xe taxi đi qua cầu vượt, trong xe truyền đến một bài hát của ca sĩ Triệu

muốn nói yêu phải mở miệng như thế nào

. “Nhĩ đối ngã thuyết, li khai tự hội giải thoát, thí trứ tự dĩ khứ sinh hoạt, thí trứ hoa tầm tự ngã, biệt tái vi ái tha đà.

Chích thị ái yếu chấm yêu thuyết xuất khẩu? Ngã đích tâm lí hảo nan thụ, như quả năng tương nhĩ ủng hữu, ngã hội nhần trụ bất nhượng nhần lệ lưu!

Đệ nhất thứ ác nhĩ đích thủ, chỉ tiêm truyện lai nhĩ đích ôn nhu, mỗi nhất thứ thâm tình nhân quang đích bối hậu, thụy tri đạo hội hữu đa thiếu sâu, đa thiếu sâu.”

Dịch “Người đối với ta nói, sẽ rời đi sẽ giải thoát ta, chính mình muốn thử mình đi tìm cuộc sống, thử tìm chính bản thân mình, không muốn tiêu phí thời gian vì tình yêu nữa.

Chỉ là muốn nói yêu phải mở miệng như thế nào? Trong lòng của ta thật là khó chịu, nếu như có thể có được người, ta sẽ nhịn xuống không cho nước mắt rơi!

Lần đầu tiên nắm tay của người, đầu ngón tay truyền đến sự ôn nhu của người, mỗi một lần nhìn thấy ánh mắt thâm tình vụng trộm sau lưng, ai biết sẽ có bao nhiêu sâu, bao nhiêu sâu.”

Ở trong taxi nghe ca khúc của ca sĩ Triệu, Thu Hàn bỗng cảm thấy thời gian cực nhanh. Cái nam nhân này tướng mạo rất xấu, tiếng nói lại đặc biệt hoa mỹ, có lửa có khói loại làm cho bầu trời đêm sáng lạn lên tình cảm mãnh liệt.

Âm nhạc như vậy, làm Ông Đồng trở nên trầm mặc. Thu Hàn rất sợ hãi loại trầm mặc này của nàng, một loại nản chí tê lương. Xe đến nơi, ca khúc còn chưa có ca xong, Ông Đồng đột nhiên mở miệng, hướng lái xe thỉnh cầu: “Có thể được chờ ta nghe xong bài hát này rồi xuống xe được không?”

Lái xe thông cảm nói: “Đương nhiên có thể.” Vì vậy, ba người ai cũng không nói gì, lặng lẽ yên nghe bài hát có từ mười năm trước này.

trên đường phố tối đen ngịt, tiếng hát của ca sĩ có một loại ôn nhu cùng thương cảm.

“. Khiếu ngã chấm yêu năng bất nan quá? Nhĩ khuyến ngã diệt liễu tâm trung đích hỏa, ngã hoàn năng chấm yêu tố? Chấm yêu tố đô thị thác!

Như quả yếu ngã bả tâm đối nhĩ giải phẫu, chích yếu cải biến giá kết quả, ngã hội thuyết, ngã nguyện ý tố, ngã thụ cú liễu tịch tịch!

Chích thị ái yếu chắm yêu thuyết xuất khẩu? Ngã đích tâm lí hảo nan thụ, như quả năng tương nhĩ ủng hữu, ngã hội nhần trụ bất nhượng nhần lệ lưu!”

Dịch”. Bảo ta như thế nào có thể không khổ sở? Người khuyên ta diệt lửa giận trong lòng, ta còn có thể làm như thế nào? Làm như thế nào đều là sai!

Nếu như muốn ta giao trái tim cho người mỗ xẻ, chỉ cần thay đổi cái kết quả này, ta sẽ nói ta nguyện ý làm, ta đã chịu đủ sự tĩnh mịch rồi !

Chỉ là muốn nói yêu phải mở miệng như thế nào? Trong lòng của ta thật là khó chịu, nếu như có thể có được người, ta sẽ nhịn xuống không cho nước mắt rơi!”

Nhà Ưông Đồng là nhà trọ điển hình tri thức, ngăn gọn ưu nhã, rất có thưởng thức.

Nàng ngồi ở đó trên bộ sofa màu trắng ngà, nhuộm thành màu nâu có chút tán loạn, miễn cưỡng nhìn Thu Hàn: “Người đêm nay cũng không thể đi được, lưu lại theo giúp ta?”

Thu Hàn mỉm cười: “Được rồi. Người có tâm sự muốn nói cùng ta?”

“Ta hiện tại biết rõ, trưởng phòng các người tại sao phái người chủ trì tiết mục tâm sự nửa đêm! Người có một ưu điểm lớn nhất, khéo hiểu lòng người.” Ưông đồng cúi đầu xuống, yên tĩnh trong chốc lát, lại ngẩng đầu lên nhìn nàng, “Tiểu Hàn, người như thế nào xác định Hà Thư Hạo có thể là người cho người yêu cả đời ?”

“Ta cũng không nói rõ ràng vậy, dù sao cùng một chỗ với hắn rất thoải mái, rất tự tại.”

“Đúng a! Rất thoải mái, rất tự tại, cảm giác này không sai.” Ưông Đồng biểu lộ rõ nàng nói sau đó lâm vào trong trầm tư.

“Người có phải cũng đã gặp phải người như vậy hay không?” Thu Hàn hỏi tới.

Nàng cười cười, cái gì cũng không nói.

Thu Hàn có điểm tức giận . Phụ thân của các nàng cùng là giáo sư thành phố Z, từ lúc nhận thức được cũng đã là bằng hữu vài chục năm rồi, còn có lời gì không thể nói ?

Ưông Đồng hạ hạ quyết tâm, hỏi nàng: “Người hưởng qua tư vị tương tư đơn phương chưa ?”

Thu Hàn thở dài: “Ai mà không có chuyện thương tâm a, ta có một màn che bằng máu và nước mắt! Ta mười hai tuổi thăm men qua một nam sinh, hắn so với ta lớn hơn sáu tuổi. thời điểm lần đầu tiên ta đi học, hắn đã học cấp ba rồi, tốt nghiệp thì thi đậu Bắc Đại. Khi đó ta liền thề nhất định phải vào được Bắc Đại. Bất quá, ta không có thi đậu Bắc Đại, mà là trên Z. Cho dù ta thi đậu Bắc Đại, hắn cũng đã sớm tốt nghiệp, có lẽ hiện tại cũng đã kết hôn.”

” Thanh xuân nữ nhân thật là ngắn ngủi . Ta nghĩ nhắm nháp tình yêu còn chưa có đâu không có nghĩ tới chính mình lại lâm vào một hồi tương tư đơn phương.” Ưông đồng thanh âm rất nhẹ, rất mờ mịt, giống như lập tức muốn biến mất.”Người biết, ta vẫn là một người rất tự tin, hơn nữa là người có chút thanh cao . Đại đa số nam nhân cảm thấy cùng ta ở chung sẽ có áp lực. Kỳ thật, ta cũng đã tính qua, cũng muốn làm cho mình thay đổi một ít, tại trước mặt nam nhân làm bộ chính mình rất mềm yếu, cái gì cũng đều không hiểu, đến thỏa mãn lòng hư vinh cùng lòng tự trọng của bọn họ . Nhưng đồng sự may mắn có một câu thức tỉnh ta, nàng nói: đó là bởi vì những nam nhân kia còn chưa đủ vĩ đại, gặp được một nam nhân vĩ đại chính thức, hắn tự nhiên sẽ không cảm thấy có áp lực. Cho nên, ta một mực chờ cái nam nhân vĩ đại kia xuất hiện, thật không ngờ, ta lại chờ hắn đến đây.”

” Nguyên Đán năm 2003 vừa qua, tổng giám đốc POLO công ty Lam Vũ bởi vì bệnh cũ tái phát trở lại Mỹ quốc chữa bệnh , tổng công ty tạm thời chỉ định LEON đến đại lý thay POLO công tác. Làm người lãnh đạo trực tiếp, ta biết LEON tuổi trẻ, chưa lập gia đình, MBA, thẻ xanh(thẻ định cư cho người nước ngoài) thuộc vào nhân vật lớn . Nghe người trong tổng công ty ta nói hắn dị thường nghiêm khắc, nhưng ta một ít cũng không lo lắng, bởi vì ta tin tưởng mình có thể làm được tốt nhất.”

“Mang theo tự tin bẩm sinh , ta gõ phòng tổng giám đốc. LEON xác thực là thoát nhìn có chút lạnh nam nhân, bộ mặt hình dáng thập phần cương nghị lãnh khốc. Hắn đạm mạc liếc nhìn ta, lạnh lùng nói, đi công

tác a, ở chỗ này của ta không có thời gian nhàn rỗi . Điều này làm cho ta bị một đả kích nho nhỏ , tự tin vĩ đại của ta, thành tích công tác, thậm chí mỹ mạo đều không có đả động hấn, không để cho hấn sinh ra dực vọng muốn cùng ta nói chuyện. Cũng được, nói chuyện với nhau là không thể thay thế thành tích công tác, xem ra duy nhất có thể làm cho hấn chú ý phương pháp của ta chính là xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ hấn giao cho ta .”

“Không biết tại sao, lần gặp LEON đầu tiên, ta liền muốn khiến cho hấn chú ý, có thể là bởi vì hấn quá không chú ý ta, hoặc là ta bị lãnh đạm của hấn hấp dẫn.”

“Đang làm việc ở bên trong, LEON luôn trầm mặc ít nói , công ty công nhân viên đều có chút sợ hấn. Kỳ thật cùng hấn ở chung nhiều, sẽ phát hiện hấn là rất thiện lương là i nhiệt tâm, đối với công nhân viên, đặc biệt công nhân viên Trung Quốc, hấn luôn đặc biệt chiếu cố.”

“LEON anh tuấn thành thực cơ trí, chính là nam sĩ độc thân hoàng kim ta mơ ước. Ta đối với hấn sinh ra một loại tình cảm ái mộ, lại thủy chung không có dũng khí thổ lộ. Ngày ngày gặp nhau khiến cho ta một ngày tâm tình rất vui sướng. Ta không thay đổi thái độ gì, mỗi sáng sớm khi hấn xử lý công việc ta đưa hấn một ly trà thơm, hoặc là tan tầm mưa to ta để lại cho hấn một cái ô.”

“Về sau ?” Thu Hàn hỏi nàng.

Uông đồng cười khổ một cái: “Không có về sau. Tuy nhiên chúng ta phối hợp rất ăn ý, giống như đồng nghiệp đã hợp tác nhiều năm . Nhưng là LEON một mực cũng không biết, có một nữ cấp dưới xinh đẹp yêu thầm hấn.”

“Hấn có bạn gái chưa?” Thu Hàn vội vàng hỏi.

Nàng sâu kín nói: “Ta không biết, giống như không có a. Ở công ty, LEON hết thấy đều thần bí như vậy, trong văn phòng nữ thư ký được xưng là cái đài radio, cũng đều không tra ra bất cứ chuyện gì của hấn.”

Không nghĩ tới, Uông Đồng xinh đẹp thông minh như vậy cũng sẽ lâm vào”Tương tư đơn phương” một hoàn cảnh xấu hổ .

Ai ai, cũng chỉ có tình yêu, mới có thể làm cho một người tung hoành , giương nanh múa vuốt “Bạch cốt tinh” như nàng đánh về nguyên hình, biến thành nữ nhân mẫn cảm yếu ớt ” Đậu công chúa” .

Thu Hàn lập tức đối bạn tràn ngập đồng tình. Yêu mến một người, muốn giải tỏa cõi lòng, lại sợ bị cự tuyệt, tựa như hô hấp không có —— không thuận. Nàng cũng không muốn Uông Đồng hao phí thanh xuân như vậy, ỷ vào chính mình đang là phóng viên da mặt đủ dày, nàng nên vì bằng hữu giúp bạn không tiếc cả mạng sống, thay bạn thổ lộ.

“Người có điện thoại LEON sao?”

“Làm gì vậy?” Uông đồng không hiểu hỏi.

“Đừng hỏi vì cái gì, cho ta là được!”

Thu Hàn đòi số điện thoại của LEON, xoay người đã gọi điện thoại cho hấn.

“Uy , LEON sao?”

Trong loa truyền ra một cái giọng nam trầm thấp : “Xin chào, xin hỏi là ai?”

“Đừng hỏi ta là ai, ta tìm người!”

Hấn còn nói: “Xin hỏi người là ai?”

“Ta là ta.” Nàng nói.

Sau đó, nàng nghe được hấn nở nụ cười: “Tiểu thư, người khả năng gọi lộn số, ta không biết người.”

“Ta không có gọi sai, ta là bằng hữu Uông Đồng . Người ngày mai có rãnh không? Ta nghĩ muốn gặp người.”

Đối phương trầm mặc một hồi lâu. Đây vốn là yêu cầu cá nhân cực không hợp lý , Thu Hàn cho rằng LEON sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới hắn rõ ràng đáp ứng rồi: “Ngày mai ba giờ chiều, người đến công ty Lam Vũ.”

“OK!” Thu Hàn cúp điện thoại, hưng phấn mà nói, “Uông Đồng, hết thấy đều giao cho ta!”

“Tốt như vậy sao?” Uông đồng nhìn xem nàng, có điểm do dự.

“Điều thế kỷ hai mươi mốt rồi, thân là nữ nhân, muốn thì phải dám yêu dám hận! Sợ đầu sợ đuôi như vậy, cần bản không giống người Uông Đồng.”

Bởi vì không biết đối phương tâm ý như thế nào, theo đơn phương quen biết đến thổ lộ, khó tránh khỏi sinh ra một cái góc béc lên. Vì thành toàn một đoạn tình yêu xinh đẹp trác tuyệt , nàng cam tâm tình nguyện làm thẳng góc béc lên kia!

“Ai bảo ta là của người bạn tốt? Ta không xuống Địa Ngục, ai xuống Địa ngục?”

4. Chương 04

Hôm nay là lễ tình nhân, vì đi đến cái cuộc hẹn kia , Thu Hàn không nhẽo cứng ngắc đánh máy hết nửa ngày, chủ nhiệm bộ phận nhân sự rất không cao hứng: “Vừa đến lễ tình nhân, các người mỗi người đều muốn xin nghỉ, hình như là luật pháp quy định ngày này là ngày nghỉ không bằng .”

Máy mẫn trưởng phòng ở một bên pha trò: “Lễ tình nhân vốn chính là chuyện người tuổi trẻ nha, các cô nường ,các chàng trai đã sớm an bài tiết mục cả một tuần, không có đạo lý khi không cho bọn hắn hưng phấn một hồi.”

Thu Hàn liều mạng làm đến thời gian nghỉ trưa,cả buổi sáng làm xong một bài phỏng vấn, sau đó lao ra radio, chạy băng băng trên đường như bị gặp bão rút cục có thể tại mười lăm phút sau, xuất hiện ở lầu một đại sảnh công ty Lam Vũ.

Uông đồng tối hôm qua nói cho nàng biết, phòng tổng giám đốc tại lầu 21. Nàng trực tiếp đi vào thang máy, một vị mặc hàng hiệu, một tiểu thư giống như thư kí ăn mặt tinh tế đi lên, hỏi thăm nàng tìm ai.

“Ta tìm tổng giám đốc LEON của các người.”

“Xin hỏi người có hẹn trước không?” Bí thư hạ mắt xuống đánh giá nàng, hồ nghi hỏi.

Thời gian đến quá đuối, Thu Hàn không có hóa trang, khuôn mặt trắng như ánh mặt trời, mặc một thân trang phục màu xanh da trời, trên chân một đôi giày chạy đua, tóc ở sau ót buộc gọn thành đuôi ngựa, nhìn về phía trên giống như một nữ học sinh.

“Đương nhiên là có, người có thể gọi điện thoại hoặc đi vào hỏi.”

Nữ thư ký gọi điện thoại, sau đó nói với nàng: ” Tổng giám đốc chúng ta đang họp, năm giờ đồng hồ mới có thể chấm dứt. Hắn nói nếu như người có đầy đủ kiên nhẫn, thỉnh đến phòng nghỉ bên cạnh chờ hắn.”

Đã đến đây, không có lý do gì mà không đợi. Thu Hàn theo nữ thư ký đi vào phòng nghỉ, nữ thư ký rót cho nàng một chén trà xanh, sau đó lui ra.

Trong phòng nghỉ cửa màu cà phê ,thảm dày, trong phòng trang hoàng cực hiện đại, cả tầng hai mươi mốt kiến trúc đều nồng đậm phong cách Âu Mỹ.

Làm nơi quy mô lớn nhất thành phố Z, công ty Lam Vũ quả nhiên là danh bất hư truyền. Chỉ tiếc, chích”Biển rộng quy” không tuân thủ hứa hẹn, so với ước định thời gian trọn vẹn chậm hai giờ.

Vì Uông Đồng, Thu Hàn đã ôm lấy sự tín niệm của bạn, kiên trì chờ đợi. thời gian hai giờ , nàng ngồi ở trên ghế sa lon da màu xanh đậm , nhiều lần luyện tập lời kịch của mình:

Đi thẳng vào vấn đề, câu đầu tiên tự hỏi: “Người có bạn gái sao?” Sau đó nói: “Kỳ thật, Ông Đồng vẫn đối với người rất có hảo cảm, người có thể tiếp nhận nàng không ? Hôm nay là lễ tình nhân, người có thể hẹn nàng đi ra ngoài.”

Ha ha, chuẩn bị xong. Giống như mỗi lần phỏng vấn trước, nàng đối với chính mình tin tưởng mười phần.

Chờ đợi quá trình tựa hồ đặc biệt dài đằng dặc, nàng đã đem lời kịch đọc được thuộc lòng rồi, cái tổng giám đốc chết tiệt kia còn không có xuất hiện!

Thu Hàn chán đến chết, đột nhiên chú ý tới dây giày nối lỏng của mình . Nhất định là vừa rồi đi được quá mau, bất quá, nguyên nhân chủ yếu, hay là phương pháp buộc dây giày của nàng không thực dụng.

Nàng xoay người xuống dưới buộc lại dây giày, trông thấy một đôi giày da nam nhân . Lại ngẩng đầu, trông thấy một khuôn mặt kiên nghị , không chệ vào đâu được : mày rậm dưới trán rộng hơi nhú , mũi cao mà thẳng, ánh mắt thâm thúy sáng ngời thẳng tắp trừng mắt nàng.

Thật kỳ quái nha, rõ ràng là một cái người xa lạ, tại sao có thể có cảm giác đã từng quen biết?

Lúc Thu Hàn ngẩng đầu trong nháy mắt, đồng tử nam nhân kia bỗng dưng co rút lại, tựa hồ có chút chấn động, sau đó mới mở miệng nói: “Xin hỏi là người tìm ta sao?”

” Thật có lỗi đã quấy rầy người. Ta là bằng hữu Ông Đồng , đây là danh thiếp của ta .” Nàng thói quen đưa lên tên của mình. Hắn liếc qua, khiêu mi hỏi thăm: “Như thế nào, người muốn phỏng vấn ta?”

Cái này cũng làm cho nàng kinh ngạc: “Phỏng vấn? A, không, không phải như vậy.” Nàng đỏ bừng lên mặt, lấp bắp.

Đại khái cảm thấy nét mặt của nàng rất thú vị, hắn câu dẫn khéo môi ra, con mắt đen lập loè vui vẻ.

“Vậy người muốn làm gì?”

Thu Hàn không khỏi một hồi mắt hoa. Trời ơi, hắn thật là đẹp trai ngây người!

Nam nhân sâu sắc mặc tây trang trước mắt này, có bả vai dày rộng , thân hình thẳng tắp, bộ mặt góc cạnh rõ ràng, con mắt linh mãnh mà sắc bén , mơ hồ lộ ra sự lơ đãng khôn khéo. Thời điểm không cười, biểu lộ lãnh mà lạnh thấu xương, một khi tiếng cười tràn ra lại sáng như một ngọn đèn dầu.

Khó trách Ông Đồng mê hắn như vậy!

Bởi vì quan hệ công tác, Thu Hàn gặp qua không ít đại minh tinh, nàng nhớ rõ chính mình phỏng vấn Lục Nghị, Trần Khôn thì cũng không còn bị”Điện” như vậy . Siêu cấp soái ca như thế, không đi vào giới giải trí phát triển thật sự là phung phí của trời!

“Diệp tiểu thư?” Hắn hỏi lại lần thứ nhất.

“Nha.” Thu Hàn từ trong mê hoặc bừng tỉnh, nhớ tới trách nhiệm của mình, giọng điệu nghiêm túc nói, “Ta chỉ là tới hỏi người một vấn đề : người có bạn gái sao?”

Nàng thoả thuê mãn nguyện, còn lại trong lời nói đã xếp thành hàng chờ nói ra miệng.

Đáng tiếc, trả lời của hắn thiếu chút nữa làm cho cái cằm nàng đến rơi xuống.

Hắn nhún nhún vai, dùng thanh âm trầm thấp nói: “Có a.”

Tất cả lời kịch dự bị tốt cũng không còn tác dụng .

“Quên đi, tái kiến !”

Nàng hướng hắn phất phất tay, lập tức đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

LEON đứng ở tại chỗ, nhìn xem cái thân ảnh màu lam kia, bình thường như gió lao ra cửa, biến mất tại cuối hành lang.

Hắn quay đầu lại, ngưng mắt nhìn danh thiếp trong tay , giấy lụa màu lúa mạch nhảy đi nhảy lại trong mắt hắn ba chữ”Diệp Thu hàn”.

Diệp Thu hàn, Diệp Lạc Tri Thu hàn.

Hôm nay thật sự là mất hồn rồi.

Trên đường trở về, Thu Hàn uể oải tới cực điểm, giống như người thất tình là chính mình.

Thời gian rất nhanh đã tới, đèn đường một cái lại một cái sáng lên, bóng đêm đậm đặc một chút.

Buổi tối lễ tình nhân , ướt át, rét lạnh.

Thu Hàn dọc theo lối đi bộ đi, chứng kiến người đang yêu giúp nhau dắt tay sưởi ấm, trong tay còn cầm lấy bó hoa hồng .

Từng nghe nói qua nhân sinh hạnh phúc nhất đó là : làm chuyện mình thích, yêu tự mình nghĩ yêu người. Chính là cuộc sống, thật sự lại theo ý nghĩ của chúng ta, đơn giản là nó thay đổi chúng ta. Trong câu nói tình khiết này lời lẽ chỉ có thể một mực để ở trong nội tâm, không ngừng khích lệ chính mình: người còn sống vì cái gì.

Điện thoại ở phía sau vang lên, thanh âm thanh thúy của Ưông Đồng.

“Lễ tình nhân vui vẻ, thỉnh tiếp nhận lời chúc phúc của một cái lão bà .” giống như trước, nàng vẫn mang ngữ điệu vui sướng.

“Người cũng thế.” Thu Hàn nói, thành ý thiệt tình.

“Chúc người trong năm đại hôn, ta đây chính là lời hay khuyên bảo. Cô gái tốt không thể đều còn lại, gả được một cái tính một cái a.”

Nàng không hiểu khẩn trương, ho hai tiếng, mới mở miệng nói: “Ừ, Đồng Đồng, ta vừa rồi gặp qua LEON. Hắn một mực cho người tin tức sai lầm , ta không có thể giúp người thổ lộ.”

“Hắn đã có bạn gái?”

Thật không hồ là Ưông Đồng, ám hiệu mật mờ như vậy của bọn họ ta nghe được!

“Đồng Đồng, ta.”

Ưông đồng ngược lại ý vị an ủi nàng: “Tốt lắm, người không cần phải để ý. Kỳ thật, ta đã sớm đoán được là như thế này. Tương tự đơn phương tám, chín phần mười cũng sẽ không có kết quả!”

Cúp điện thoại, Thu Hàn ảo não: sớm biết như thế, nàng sẽ không thêm làm anh hùng cái gì, thay bạn thổ lộ cái gì .

Hôm nay là lễ tình nhân, vì đi đến cái cuộc hẹn kia , Thu Hàn không nhẽo cứng ngắc đánh máy hết nửa ngày, chủ nhiệm bộ phận nhân sự rất không cao hứng: “Vừa đến lễ tình nhân, các người mỗi người đều muốn xin nghỉ, hình như là luật pháp quy định ngày này là ngày nghỉ không bằng .”

May mắn trưởng phòng ở một bên pha trò: “Lễ tình nhân vốn chính là chuyện người tuổi trẻ nha, các cô nường , các chàng trai đã sớm an bài tiết mục cả một tuần, không có đạo lý khi không cho bọn hắn hưng phấn một hồi.”

Thu Hàn liều mạng làm đến thời gian nghỉ trưa, cả buổi sáng làm xong một bài phỏng vấn, sau đó lao ra radio, chạy băng băng trên đường như bị gặp bão rớt cực có thể tại mười lăm phút sau, xuất hiện ở lầu một đại sảnh công ty Lam Vũ.

Ưông đồng tối hôm qua nói cho nàng biết, phòng tổng giám đốc tại lầu 21. Nàng trực tiếp đi vào thang máy, một vị mặc hàng hiệu, một tiểu thư giống như thư kí ăn mặt tình té đi lên, hỏi thăm nàng tìm ai.

“Ta tìm tổng giám đốc LEON của các người.”

“Xin hỏi người có hẹn trước không?” Bí thư hạ mắt xuống đánh giá nàng, hồ nghi hỏi.

Thời gian đến quá đuối, Thu Hàn không có hóa trang, khuôn mặt trắng như ánh mặt trời, mặc một thân trang phục màu xanh da trời, trên chân một đôi giày chạy đua, tóc ở sau ót buộc gọn thành đuôi ngựa, nhìn về phía trên giống như một nữ học sinh.

“Đương nhiên là có, người có thể gọi điện thoại hoặc đi vào hỏi.”

Nữ thư ký gọi điện thoại, sau đó nói với nàng: ” Tổng giám đốc chúng ta đang họp, năm giờ đồng hồ mới có thể chấm dứt. Hắn nói nếu như người có đầy đủ kiên nhẫn, thỉnh đến phòng nghỉ bên cạnh chờ hắn.”

Đã đến đây, không có lý do gì mà không đợi. Thu Hàn theo nữ thư ký đi vào phòng nghỉ, nữ thư ký rót cho nàng một chén trà xanh, sau đó lui ra.

Trong phòng nghỉ cửa màu cà phê ,thảm dày, trong phòng trang hoàng cực hiện đại, cả tầng hai mươi một kiến trúc đều nồng đậm phong cách Âu Mỹ.

Làm nơi quy mô lớn nhất thành phố Z, công ty Lam Vũ quả nhiên là danh bất hư truyền. Chỉ tiếc, chính”Biển rộng quy” không tuân thủ hứa hẹn, so với ước định thời gian trọn vẹn chậm hai giờ.

Vì Ưông Đồng, Thu Hàn đã ôm lấy sự tín niệm của bạn, kiên trì chờ đợi. thời gian hai giờ , nàng ngồi ở trên ghế sa lon da màu xanh đậm , nhiều lần luyện tập lời kịch của mình:

Đi thẳng vào vấn đề, câu đầu tiên tự hỏi: “Người có bạn gái sao?” Sau đó nói: “Kỳ thật, Ưông Đồng vẫn đối với người rất có hảo cảm, người có thể tiếp nhận nàng không ? Hôm nay là lễ tình nhân, người có thể hẹn nàng đi ra ngoài.”

Ha ha, chuẩn bị xong. Giống như mỗi lần phỏng vấn trước, nàng đối với chính mình tin tưởng mười phần.

Chờ đợi quá trình tựa hồ đặc biệt dài đằng dặc, nàng đã đem lời kịch đọc được thuộc lòng rồi, cái tổng giám đốc chết tiệt kia còn không có xuất hiện!

Thu Hàn chán đến chết, đột nhiên chú ý tới dây giày nối lỏng của mình . Nhất định là vừa rồi đi được quá mau, bất quá, nguyên nhân chủ yếu, hay là phương pháp buộc dây giày của nàng không thực dụng.

Nàng xoay người xuống dưới buộc lại dây giày, trông thấy một đôi giày da nam nhân . Lại ngẩng đầu, trông thấy một khuôn mặt kiên nghị , không chệ vào đâu được : mày rậm dưới trán rộng hơi nhú , mũi cao mà thẳng, ánh mắt thâm thúy sáng ngời thẳng tắp trừng mắt nàng.

Thật kỳ quái nha, rõ ràng là một cái người xa lạ, tại sao có thể có cảm giác đã từng quen biết?

Lúc Thu Hàn ngẩng đầu trong nháy mắt, đồng tử nam nhân kia bỗng dưng co rụt lại, tựa hồ có chút chấn động, sau đó mới mở miệng nói: “Xin hỏi là người tìm ta sao?”

” Thật có lỗi đã quấy rầy người. Ta là bằng hữu Ưông Đồng , đây là danh thiếp của ta .” Nàng thói quen đưa lên tên của mình. Hắn liếc qua, khiêu mi hỏi thăm: “Như thế nào, người muốn phỏng vấn ta?”

Cái này cũng làm cho nàng kinh ngạc: “Phỏng vấn? A, không, không phải như vậy.” Nàng đỏ bừng lên mặt, lấp bắp.

Đại khái cảm thấy nét mặt của nàng rất thú vị, hắn câu dẫn khéo môi ra, con mắt đen lập loè vui vẻ.

“Vậy người muốn làm gì?”

Thu Hàn không khỏi một hồi mắt hoa. Trời ơi, hắn thật là đẹp trai ngay người!

Nam nhân sâu sắc mặc tây trang trước mắt này, có bả vai dày rộng , thân hình thẳng tắp, bộ mặt góc cạnh rõ ràng, con mắt linh mãnh mà sắc bén , mơ hồ lộ ra sự lỗi đời khôn khéo. Thời điểm không cười, biểu lộ lạnh mà lạnh thấu xương, một khi tiếng cười tràn ra lại sáng như một ngọn đèn dầu.

Khó trách Ưông Đồng mê hắn như vậy!

Bởi vì quan hệ công tác, Thu Hàn gặp qua không ít đại minh tinh, nàng nhớ rõ chính mình phỏng vấn Lục Nghị, Trần Khôn thì cũng không còn bị”Điện” như vậy . Siêu cấp soái ca như thế, không đi vào giới giải trí phát triển thật sự là phung phí của trời!

“Diệp tiểu thư?” Hắn hỏi lại lần thứ nhất.

“Nha.” Thu Hàn từ trong mê hoặc bừng tỉnh, nhớ tới trách nhiệm của mình, giọng điệu nghiêm túc nói, “Ta chỉ là tới hỏi người một vấn đề : người có bạn gái sao?”

Nàng thoả thuê mãn nguyện, còn lại trong lời nói đã xếp thành hàng chờ nói ra miệng.

Đáng tiếc, trả lời của hần thiếu chút nữa làm cho cái cằm nàng đến rơi xuống.

Hần nhún nhún vai, dùng thanh âm trầm thấp nói: “Có a.”

Tất cả lời kịch dự bị tốt cũng không còn tác dụng .

“Quên đi, tái kiến !”

Nàng hướng hần phất phất tay, lập tức đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

LEON đứng ở tại chỗ, nhìn xem cái thân ảnh màu lam kia, bình thường như gió lao ra cửa, biến mất tại cuối hành lang.

Hần quay đầu lại, ngưng mắt nhìn danh thiếp trong tay , giấy lụa màu lúa mạch nhảy đi nhảy lại trong mắt hần ba chữ”Diệp Thu hàn”.

Diệp Thu hàn, Diệp Lạc Tri Thu hàn.

Hôm nay thật sự là mất hồn rồi.

Trên đường trở về, Thu Hàn uể oải tới cực điểm, giống như người thất tình là chính mình.

Thời gian rất nhanh đã tới, đèn đường một cái lại một cái sáng lên, bóng đêm đậm đặc một chút.

Buổi tối lễ tình nhân , ướt át, rét lạnh.

Thu Hàn dọc theo lối đi bộ đi, chứng kiến người đang yêu giúp nhau dắt tay sưởi ấm, trong tay còn cầm lấy bó hoa hồng .

Từng nghe nói qua nhân sinh hạnh phúc nhất đó là : làm chuyện mình thích, yêu tự mình nghĩ yêu người.Chính là cuộc sống, thật sự lại theo ý nghĩ của chúng ta, đơn giản là nó thay đổi chúng ta.Trong câu nói tinh khiết này lời lẽ chỉ có thể một mực để ở trong nội tâm, không ngừng khích lệ chính mình: người còn sống vì cái gì.

Điện thoại ở phía sau vang lên, thanh âm thanh thúy của Uông Đồng.

“Lễ tình nhân vui vẻ, thỉnh tiếp nhận lời chúc phúc của một cái lão bà .” giống như trước, nàng vẫn mang ngữ điệu vui sướng.

“Người cũng thế.” Thu Hàn nói, thành ý thiệt tình.

“Chúc người trong năm đại hôn, ta đây chính là lời hay khuyên bảo. Cô gái tốt không thể đều còn lại, gả được một cái tính một cái a.”

Nàng không hiểu khẩn trương, ho hai tiếng, mới mở miệng nói: “Ừ, Đồng Đồng, ta vừa rồi gặp qua LEON. Hần một mực cho người tin tức sai lầm , ta không có thể giúp người thổ lộ.”

“Hần đã có bạn gái?”

Thật không hồ là Uông Đồng, ám hiệu mịt mờ như vậy của bọn họ ta nghe được!

“Đồng Đồng, ta.”

Uông đồng ngược lại ý vị an ủi nàng: “Tốt lắm, người không cần phải để ý. Kỳ thật, ta đã sớm đoán được là như thế này. Tương tự đơn phương tám, chín phần mười cũng sẽ không có kết quả!”

Cúp điện thoại, Thu Hàn ảo não: sớm biết như thế, nàng sẽ không thêm làm anh hùng cái gì, thay bạn thổ lộ cái gì .

5. Chương 05

Một tiếng “Diệp Thu hàn” này gọi lên trong lòng của nàng thật là ầm ập: chính mình chỉ có nói là bằng hữu Uông Đồng , hẳn cứ coi trọng như vậy, còn nhớ rõ tên của nàng. Như vậy, hẳn hẳn là rất xem trọng Uông Đồng đúng không?

Nếu như hẳn không có bạn gái, một đôi như vậy thật sự là trai tài gái sắc! Đúng rồi, hẳn không phải nói có bạn gái sao?

Đầu óc của nàng xoay chuyển rất nhanh, thốt ra: “Hôm nay là lễ tình nhân, làm sao ngươi một người ở trong này?”

Hắn giật mình, hỏi: “Ngươi là tại thăm vấn ta sao?”

Ý thức được sự vô lễ của mình, trên mặt nóng lên, thề lưởi: “Thực xin lỗi, ta thói quen nói chuyện như vậy.”

“Ta biết rõ.” Dưới ánh đèn, LEON sáng trong ánh mắt lộ ra ầm ập vui vẻ.

Nàng sững sờ: “Ngươi biết?”

“Phóng viên bình thường làm cho người ta ấn tượng, không phải khôn khéo giỏi giang, nhuệ khí khí phách, chính là nhanh mồm nhanh miệng, hung hổ dọa người. Ngươi có vẻ thuộc về người sau .”

Nàng nghe ra hẳn trong giọng nói có chế nhạo, tức giận nói: “Có người tuy nhiên không phải phóng viên, miệng đồng dạng không buông tha người.”

Hảo nam bất hòa nữ đấu(ý nói anh này không thêm chấp chỉ) LEON theo thói quen nhún nhún vai: “Xem ra cùng là bạn cùng trường học, Diệp tiểu thư có cho tôi hành diện cùng một chỗ ăn khuya hay không?”

Ăn khuya? Thu Hàn lúc này mới nhớ tới chính mình còn không có ăn cơm tối. Nàng cùng hẳn đi vào một quán ăn nhỏ bên cạnh , không có chút nào ý thức được đây là lần thứ hai gặp mặt của hai người .

Nàng ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện mặt tiền cửa hàng rất nhỏ, ánh sáng yếu ớt ,không khí vẫn đục, ẩm ỉ. Quần áo tinh tế , khí độ ưu nhã LEON đặt mình trong trong đó, làm cho người ta một loại cảm giác không phối hợp .

“Thực thực xin lỗi, mang ngươi đến loại địa phương này .” LEON rất có áy náy nói, “Bất quá, quán này tuy nhỏ tuy nhiên khẩu vị không sai, món vằn thắn(mì ,món ăn) ăn thật ngon.”

Chủ quán nhìn thấy LEON, thấy khuôn mặt quen thuộc liền tới tiếp đón : “Đến đây? Muốn ăn chút gì không?”

“Đem đến hai chén vằn thắn.” Hẳn cười trả lời, tựa hồ không có cảm thấy không được tự nhiên, “Quán này ta thường đến, nên lão bản này đều nhận ra ta.”

Ai có thể nghĩ đến, vương tử trong suy nghĩ Uông Đồng, tổng giám đốc mặc hàng hiệu tây trang cùng áo sơmi cẩn thận tỉ mỉ công ty Lam Vũ, dĩ nhiên là khách quen cái nhà hàng ven đường này? Hẳn hẳn là phải đến nhà hàng cấp năm sao như vậy mới đúng.

Thu Hàn tò mò hỏi: “Bọn họ biết rõ ngươi là lão tổng Lam Vũ sao?”

“Đương nhiên không biết. Ở chỗ này, ta chỉ là một khách nhân bình thường .”

Một chén vằn thắn nóng hổi bưng lên rồi, LEON nói: “Tiểu thư trước dùng.”

Bụng đói kêu vang Thu Hàn bắt chắp khách sáo, lang thôn hổ yết(ăn như hổ đói) . Chỗ này vằn thắn xác thực ăn thật ngon, da mỏng, thịt thơm ngon, còn có Hà Nhi (tôm bóc vỏ)nàng thích ăn nhất. Nàng như gió cuốn mây tan”Tiêu diệt” một chén, lại gọi lão bản đem đến một chén.

Đang lúc khoan khoái cắn, ăn, chợt nghe đối phương tổng tới một câu: “Hiện tại, có rất ít nữ nhân có thể ăn như vậy giống ngươi.”

Lòng của nàng lập cộc hạ xuống, ngẩng đầu trông thấy LEON hơi mỉm cười trêu chọc , mặt thoáng cái lại đỏ.

Hắn chậm chạp nói tiếp đi: “Hiện tại, cũng rất ít có nữ nhân như người có thể ngượng ngùng đỏ mặt như vậy.”

Diệp Thu hàn là nữ tử không câu nệ tiểu tiết, ôn nhu hiền thực, trang nhã cao quý cái từ hình dung này từ trước đến nay cùng nàng cách biệt. Nàng biết rõ loại trường hợp này, chính mình hẳn là phải như đại đa số nữ nhân vậy, đối mặt mỹ thực ngồi nghiêm chỉnh, một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ nhai kỹ nuốt chậm, không nhiều không ít nói đã no rồi, như vậy mới có danh môn thực nữ.

Có thể làm như vậy làm thật sự mệt chết đi, nàng tình nguyện tùy ý làm, kết quả là phải đối mặt sự trêu chọc của LEON.

Để đưa xuống, cúi đầu xuống, Thu Hàn cố gắng nghĩ văn hồi hình tượng của mình: “Không có ý tứ, ta hôm nay ăn được nhiều lắm.”

“Không, không quan hệ. Người hẳn là ăn nhiều một chút.” LEON nói xong lời này dừng một chút, tăng thêm ngữ khí nói, “Nữ nhân thích ăn uống nhưng thật ra là đáng yêu nhất.”

Diệp Thu hàn đặc biệt có thể ăn, mỗi lần đến MacDonald, sức ăn nàng phải hai cái Hamburger, bốn chân gà cùng một phần đồ uống, thấy người bên cạnh mở rộng tầm mắt, không tưởng tượng nổi người nhỏ nhắn xinh xắn có thể ăn nhiều như vậy. Thư Hạo thường thường phê bình nàng tham ăn, mà LEON là người thứ nhất cổ vũ nàng ăn nhiều.

Vô ý thức đưa mắt lên nhìn hắn, tim đập của nàng không giải thích được nhanh hơn.

Dưới ánh đèn mờ, hai con người LEON sáng như hàn tinh(sao đêm đông), tràn đầy mê muội cùng ôn nhu.

Loại ôn nhu đối với nữ nhân mà nói là trí mạng, hắn rất dễ dàng có thể xuyên thấu tầng tầng phòng tuyến của nội tâm, làm cho người ta sa vào trong đó.

Thu Hàn bỗng dừng cả kinh, trời ạ, nàng làm sao có thể đối cái nam nhân lạ lẫm này tim đập thành thịch? Vì che dấu bất an của mình, nàng xem thoáng cái đồng hồ.

“A!” Nàng từ trên ghế nhảy dựng lên, “Đã chín giờ, ta muốn về nhà.”

LEON đi theo nàng đứng dậy: “Xe của ta đỗ ở bên kia, ta lái xe đưa người về.”

“Không cần, ta ở phòng ở ngõ nhỏ ở trong chỗ sâu, xe hơi không vào được.”

Hắn mỉm cười nói: “Ta đây đem người đến cửa ngõ.”

Thu Hàn ngẩng đầu, trừng mắt hắn.

Đây là đàn ông lạnh lùng trong miệng Ông Đồng sao? Hắn quả thực. Nhiệt tình đến quá phận! Phải biết rằng, bọn họ hôm nay mới vừa vụng về gặp nhau!

Phảng phất nhìn ra tâm tư của nàng, hắn nghiêm mặt nói: “Đã trễ như vậy, ta không thể để cho tiểu thư còn trẻ một mình một người về nhà.”

“Đây đều là ở Mĩ đã thành thói quen à?”

Thấy hắn gật đầu, nàng thở dài:

“Cho nên ta sợ nhất liên hệ với người Trung kiều, không biết là người Trung Quốc hay là người ngoại quốc.”

Tuy là nói như vậy, Thu Hàn vẫn là lên chiếc Honda Accord màu bạc của LEON.

Nàng ngồi vị trí ở bên cạnh hắn, lần đầu tiên cách hắn gần như vậy. Bàn tay LEON nắm tay lái trắng nõn thon dài, móng tay sạch sẽ, không có bất kỳ dấu vết hay vết sẹo nào.

Khổng lão phu tử nói: “Thực sắc, tính vậy.”(về mặt, khí sắc ăn uống như thế nào thì tính cách cũng như vậy) Cái này không riêng gì nói nam nhân, tại trên người tiểu nữ nhân Diệp Thu hàn cũng rất áp dụng.

Nàng vụng trộm dò xét bóng dáng hắn chiếu vào cửa sổ xe: góc cạnh rõ ràng, cái cằm, mũi thẳng tắp, môi mỏng kiên nghị, cùng con mắt đen thâm thúy. Hắn quả thực giống như là tác phẩm nghệ thuật

hoàn mỹ , thân thể mỗi một bộ vị đều trải qua tỉ mỉ trải chuốt, từng cái chi tiết cũng không thể chê vào đâu được , biểu hiện tàn khốc . Tạo hóa thật là quá bất công quá sùng ái hần .

Tuy nhiên LEON bảo trì trầm mặc, nhưng trên người phát ra hơi thở nh thực ưu nhã, vẫn đang bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển) đánh về phía nàng ,giác mặt mình nóng như sắp phát hỏa, hô hấp càng ngày càng khó khăn, đầu óc hiện ra trạng thái mơ hồ.

Nàng vuốt vuốt huyết Thái Dương: “Có thể đem cửa sổ xe quay xuống đến hay không?”

Hần thả chậm tốc độ xe, liếc nhìn nàng một cái: “Như thế nào, người có say xe?”

Thu Hàn ảo não thở dài: “Không, trong xe không khí rất xấu rồi!”

“Hiện tại mặc dù là mùa xuân, nhưng gió buổi tối còn rất lạnh.” LEON chỉ đem cửa sổ xe cạnh mình quay xuống , “Người có cảm thấy tốt một chút hay không?”

Gió theo phương hướng của hần thổi qua , Thu Hàn nghe thấy được một cổ hương vị dễ ngủ , nước hoa Cổ Long hỗn hợp của nam nhân đặc biệt hiểu rõ.

Hương vị rất quen thuộc ! Kể cả người hần, đều cho nàng phi thường cảm giác kỳ dị.

Nàng chậm chậm vào một bên mặt anh tuấn của LEON, đột nhiên kinh hô: “Ta đã từng thấy qua người!”

Hần quay đầu, yên lặng nhìn lại nàng.

“Người còn nhớ rõ?” Thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy, ta nhớ ra rồi, sáng sớm ngày thứ hai này, ta tham gia cuộc họp cấp trên gặp phải cái nam nhân kia chính là người!” Thu Hàn vô cùng hưng phấn. Khó trách lần đầu tiên thấy hần, thì có cảm giác đã từng quen biết.

Đối phương cũng không kích động như nàng, nhàn nhạt nói: “Ngày đó xe của ta có trục trặc, đành phải sử dụng phương tiện đó đi đến công ty công ty.”

“Cái này chỉ sợ là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất người đi phương tiện này, khó trách ta về sau rốt cuộc không có gặp người ở trên xe điện ngầm nữa .” Hại nàng còn vì thế tiếc nuối rất lâu .

“Người mỗi ngày đều ngồi xe điện ngầm?”

“Ta nào có sớm đi làm như vậy?” Nàng hơi có chút xấu hổ, “Ngày đó công ty muốn mở cuộc họp vào sáng sớm, ta mới lần đầu tiên dậy thật sớm đến thế .”

“Thì ra là thế.” Hần dùng thanh âm rất thấp nói, ý thức dưới tay nắm chặt tay lái.

Nàng miễn cưỡng bắt đền: “Người nói cái gì?”

“Không có gì.” LEON rất nhanh nói sang chuyện khác, “Người nếu như cảm thấy buồn bực, có thể nghe ca nhạc.”

Thu Hàn cầm lấy chồng CD trên xe hần , ngạc nhiên nói: “Người cũng yêu mến nhạc Triệu ?”

“Mười năm trước ta xuất ngoại thì đúng là thời điểm nhạc Triệu lưu hành nhất. Ta đối âm nhạc lưu hành trong nước nhận thức chỉ dừng lại tại giai đoạn đó.”

“Nghĩ muốn hiểu rõ âm nhạc hiện tại lưu hành nhất trong nước, người không ngại nghe một chút tiết mục radio của chúng ta, rất nhiều người lái xe đều yêu mến lắng nghe .”

Nàng đem đĩa CD bỏ vào máy nghe nhạc . Nhạc Triệu tiếng ca thâm tình mà khàn khàn , lập tức tràn đầy cả không gian:

“ Bảo ta như thế nào có thể không khổ sở? Người khuyên ta diệt lửa giận trong lòng, ta còn có thể làm như thế nào? Làm như thế nào đều là sai!

Nếu như muốn ta giao trái tim cho người mở xẻ, chỉ cần thay đổi cái kết quả này, ta sẽ nói ta nguyện ý làm, ta đã chịu đủ sự tĩnh mịch rồi !

Chỉ là muốn nói yêu phải mở miệng như thế nào? Trong lòng của ta thật là khó chịu, nếu như có thể có được người, ta sẽ nhịn xuống không cho nước mắt rơi!”

Lại là bài muốn nói yêu phải mở miệng như thế nào !

Thu Hàn thở dài một tiếng: “Người biết không? Đây là bài hát Ưông Đồng thích nhất .”

LEON không có lên tiếng, về sau nàng mới ý thức tới, hẳn là không có nói chuyện.

Xe đứng ở trước ngõ nhỏ. Thu Hàn xuống xe, đứng ở cửa xe bên cạnh, dùng tiếng nói trong trẻo cùng hắn nói lời từ biệt .

“Cám ơn người, hẹn gặp lại .”

Phía sau nàng ngõ nhỏ rất sâu, đêm rất yên tĩnh.

Hắn có chút chần chờ: “Có cần ta đưa người đi vào không?”

Nàng lắc đầu, kiên định đóng cửa xe, sau đó một mình xoay người rời đi.

LEON ghé vào trên tay lái, nhìn xem nàng càng chạy càng xa, thẳng đến hoàn toàn biến mất, nàng cũng không có quay đầu.

Trong xe, Triệu Truyện còn đang hát thủ thỉ thương cảm ca:

“Người đối với ta nói, rời đi sẽ giải thoát, thử tự mình đi cuộc sống, thử tìm mình, đừng có lại vì yêu phí thời gian.

Chỉ là yêu muốn nói như thế nào mở miệng? Trong lòng của ta thật là khó chịu, nếu như có thể đem người có được, ta sẽ nhịn xuống không cho nước mắt chảy!

Lần đầu tiên nắm tay của người, đầu ngón tay truyền đến sự ôn nhu của người, mỗi một nhìn ánh mắt lần thâm tình lén lút ở phía sau, ai biết sẽ có bao nhiêu sâu, có bao nhiêu sâu.”

LEON chưa sót gọi lên khoe môi. Hắn không có lập tức lái xe rời đi, bấm số điện thoại Ưông Đồng.

“VIVIAN, ta là LEON.”

6. Chương 06

Chủ nhật, Diệp Thu hàn ngày người trong nhà hai ngày, chỗ nào cũng không có đi.

Thứ Hai trở lại đi làm, tiến vào văn phòng còn không kịp nhìn ai, đã bị biên đạo sản xuất gọi đi họp.

“Diệp tiểu thư, tiết mục tâm sự nửa đêm tháng sau đã trực tiếp rồi, người chuẩn bị được như thế nào rồi ?”

Biên đạo JERRY mới tới trường ra một bộ mặt trắng như tờ giấy , cách ăn mặc lại khác loại, đầu tóc kết hợp râu quai nón. Thu Hàn lại nghĩ loại người này không phải nghệ sĩ làm nghệ thuật mà chính là lưu manh du côn.

“Ừ, không kém bao nhiêu đâu.”

“Hảo. trước tiên nói một chút về nghệ danh của người.”

“Nghệ danh?” Thu Hàn trừng mắt hắn, “Ta cũng không phải ngôi sao, tại sao phải lấy nghệ danh?”

“Đàn a, hiện tại người chủ trì chương trình radio nào mà không lấy cho mình một cái nghệ danh xinh đẹp ?” Người làm phim ở một bên quả trách, “Chủ trì tiết mục cuộc sống, gọi Gia Phương, cây sen trắng trong thanh tú ; chủ trì tiết mục âm nhạc, gọi là Ái Ný, điệu múa nhẹ nhàng bay cao thật cho người ta mơ màng liên miên .”

Thu Hàn đối với hai đại nam nhân nháy mắt: “Ha ha cho ta suy nghĩ hai ngày được không?”

JERRY chém đinh chặt sắt: “Cho người thời gian nửa ngày, hai giờ chiều họp lại, nhất định lúc ấy phải có nghệ danh a .” .

Thời gian Ngắn như vậy , ở đâu mà nghĩ ra được cái tên gì hay đây? Diệp Thu hàn bắt đầu rên rỉ.

Hiện tại chỉ có thể cầu trợ ở Ông Đồng thôi,ôi đầu của nàng giờ mọi suy nghĩ giống như quả dưa chuột vậy thật là đặc .

Thu Hàn lên mạng mở ra QQ, gọi”Ta là một đám mây” : “Người yêu của ta, người ở đâu? Mau tới an ủi nội tâm đau xót của ta, ta cần người cho ta sức mạnh !”

“Ta là một đám mây” là nick name của Ông Đồng , phiêu dật mà thần bí, làm cho rất nhiều người sinh ra mơ màng,ai đây đều yêu cầu thêm vào mục”Bạn tốt” .

Mà nick name Thu Hàn “Trời thu Diệp Tử” , trên mạng có rất ít người tin tưởng nàng là thân phận nữ nhân , mặc dù tin tưởng cũng phải không có ai nghĩ nàng là loại nữ nhân đáng để mà thương hương tiếc ngọc che chở.

Ai, như nàng một người chả mấy thân thiện, tư tưởng thì cứng nhắc khuôn phép, đến mấy cái nick name làm quen của những người không quen biết cũng không bao giờ sáng .

Nửa phút đồng hồ sau, Ông Đồng rốt cục xuất hiện.

Thu Hàn đối ở nàng sầu bi kể khổ : “Thân ái, mau giúp ta nghĩ lại, lấy cái nghệ danh gì thì hay đây ?”

“Nghĩ cái gì nghĩ, MM nói chuyện phiếm trong phòng nhiều như vậy, người xem một chút cái MM nào nhiều người cùng nói chuyện nhất, hay là tên nghe hay thì dùng tên đó .”

” a, người thật thông minh.” Nàng hung hăng KISS “Ta là một đám mây” mấy cái .

Ngừng khoảng nửa ngày, Ông Đồng đánh tới một hàng chữ: “Lễ tình nhân buổi tối, LEON gọi điện thoại cho ta , nói hắn đoán được người vốn muốn nói gì, nhưng hắn đã gặp được người mình thích, chỉ có thể tỏ vẻ tiếc nuối.”

Cái kia LEON, đối mặt với nữ cấp dưới khí chất tài hoa mỹ mạo đã gặp nhiều , rõ ràng có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, lập tức cùng nàng kéo ra khoảng cách. Quang minh lỗi lạc như vậy, nam nhân đối với tình yêu trung thành như vậy , tại xã hội hiện đại, đã hiếm có giống như “Gấu mèo”.

Hắn một mực kiên trì giữ những ưu điểm này, Ông Đồng yêu người đó chỉ nhận được tuyệt vọng. Như một cây thuốc lá, LEON một mực khiến Ông Đồng ở mức độ nghiện. Hiện tại, nàng ấy rốt cục cũng chỉ có thể thể hiện tài năng của mình trước hắn.

Thu Hàn thở dài một hơi, tiến vào trong phòng nói chuyện phiếm tìm kiếm một ai đó để trêu ghẹo cho vui .

Hội nghị họp ngay đầu buổi chiều, người làm phim chỉ vào nghệ danh của Diệp Thu Hàn mắng to: ” Mộng lộ (giấc mộng để mở)? Tục tằng! Không cần phải nghĩ người nghe toàn là một lũ ngu ngốc!”

Nàng sợ hãi oán hận liếc hắn một cái, cúi đầu xuống: “Cái này người chủ trì ta đảm nhiệm không được, các người cao minh hay là giúp ta nghĩ cái tên khác a.”

JERRY đi ra hoà giải: “Diệp tiểu thư, người an tâm một chút mới hảo hảo suy nghĩ được. A, người tên là gì? Ta nói chính là tên vốn có của người.”

“Diệp Thu hàn.” Nàng mặt không thay đổi nói.

“Viết như thế nào?”

“Diệp trong lá Tử Diệp, thu trong trời thu , hàn trong rét lạnh .”

“OK! Hay dùng tên vốn có của người ,Thu Hàn, rất là có hàm súc cổ điển Trung Quốc kêu lên lại sẽ nghe rất xuôi tai .” JERRY giải quyết dứt khoát.

Nàng lại một chút cũng mất hứng: “Cách tiết mục phát sóng còn có thời gian nửa tháng, ta không thể tiếp tục làm phóng viên chạy tin tức sao ?”

“Đương nhiên có thể.” JERRY ôn nhu nói, “Chỉ là không thể quá mệt nhọc, phải chú ý bảo vệ tốt cường huyệt, bởi vì người từ nay về sau cần nhờ thanh âm của mình mà ăn cơm đấy.”

“Người yên tâm! Ta mỗi ngày uống cây lười uơi (Thịt bên xương sườn:có nghĩa là như vậy nhưng mà nếu ai biết nghĩa khác thì chỉ mình với nha), trực tiếp cam đoan sẽ cố gắng giữ lấy hơi .”

Vài ngày sau, Diệp Thu hàn nhận được điện thoại Uông Đồng hẹn nàng đi ra ngoài uống trà.

Thu Hàn cảm thấy kỳ quái kinh hô: “Như thế nào? Lại cùng người đi xem mắt. Lúc này thực sĩ hay là tiến sĩ?”

“Làm trò người.” Uông đồng cắt đứt nàng, “Ta có một việc muốn người hỗ trợ.”

“Nguyên lai, bạch cốt tinh cũng có lúc phải nhờ vả người.”

Uông Đồng ở bên kia cười khê: “Đêm nay bảy giờ, người nhất định phải đến đúng giờ, quá giờ không chờ.”

Như thế nào như vậy, tính tình này chả khác gì ông chủ của nàng a! Đúng là gần mực thì đen mà ?

Chờ Thu Hàn mặt đối mặt ngồi xuống trong quán trà , mới biết được lại là vì cái vị LEON kia .

“Tiểu Hàn, người có thể không thể cho LEON làm một cuộc phỏng vấn không ?”

“Là hẳn gọi người tới ?” Thu Hàn cau mày. Thật quá mức, đã cự tuyệt cảm tình Uông Đồng , vì sao còn muốn lợi dụng nàng?

“Không, là ta chính mình muốn thôi .” Uông Đồng nghiêm mặt nói, “LEON đến công ty Lam Vũ hơn một năm, gần đây việc của hắn rất an phận, không quá coi trọng tuyên truyền, nhưng mà công ty gần đây đang khai phá sản phẩm mới hạng nhất. Nếu có thể ở lúc này làm một cuộc phỏng vấn, mở rộng ảnh hưởng, nhất định có thể rất nhanh chóng mở ra thị trường.”

“Nếu là sản phẩm tuyên truyền, tại chúng ta radio đánh quảng cáo, hiệu quả không phải rất tốt?”

“Hiện tại mọi người biến đổi thành tinh ranh rồi, quảng cáo đối đáp quá cương trực , sẽ gây ra tâm lý nghịch phản. Tiểu Hàn, coi như ta cầu người, được không?”

Đây là nhận thức mười mấy năm qua, Uông Đồng lần đầu tiên nói với nàng cái chữ ” Cầu” này.

Đối mặt người si tình, Thu Hàn chỉ có thể gật đầu: “Ông chủ trong khoảng thời gian này vừa lúc lại chú ý đến Hoa kiều thành công trở về. LEON đã lão tổng công ty Lam Vũ, lại là Hoa kiều trở về từ Mỹ, ta sẽ hướng lãnh đạo đề nghị vì hắn làm một cuộc phỏng vấn.”

“Thật sự là quá tốt!” Uông đồng mặt giãn ra mà cười, “Người nói động tới lãnh đạo người, để ta an bài thời gian phỏng vấn.”

Xem nàng bộ dạng như vậy, Thu Hàn đau lòng trong chốc lát, mới nói: “Đồng Đồng, ta xem người đối LEON si mê như trước, chết cũng không hối cải a!”

Uông Đồng không nói gì, bưng lên trên bàn chén trà, nhẹ nhàng mà uống một ngụm, sau đó nói: “Người nghe nói qua tình yêu cổ trà (là một loại trùng cổ giống như loại bùa ngải vậy) sao?”

Thu Hàn chậm rãi lắc đầu: “Ta chỉ nghe qua tình cổ (một con sâu), hình như là một loại con sâu nhỏ a.”

“Tình yêu cổ trà là một loại trà. Trong truyền thuyết, nếu như đem giọt máu nhập loại trong trà này, người uống trà này sẽ yêu người nhỏ máu vào trà ,đến chết cũng không đổi.” Uông đồng chăm chăm vào trong chén trà xanh mờ mịt mù mờ , “Nếu trên đời thật đáng tình yêu độc trà, ta nhất định sẽ làm cho LEON uống. Có thể có một người nam nhân như vậy yêu mình, là một việc chuyện hạnh phúc đến cỡ nào, dù là một ngày cũng tốt.”

Xem vẻ mặt cùng bộ dạng của nàng, Thu Hàn không khỏi cảm thấy chua xót.

Ngốc Đồng Đồng a! Dù cho tình yêu cổ trà thật sự tồn tại, người sử dụng nó cũng sẽ không tìm được hạnh phúc. Bởi vì, sức mạnh của cổ trà chỉ có thể sử dụng làm cho người khác yêu bên ngoài mình, lại không thể khiến cho hần chính thức yêu chính bản thân mình.

Hết thấy tất cả, bất quá là tình yêu cổ trà không chế tạo hư tình giả ý (giả dối, trống rỗng).

Giả tạo yêu, cuối cùng sẽ có một ngày chấm dứt; tình yêu cổ trà, cũng cuối cùng đến một lúc nào đó sẽ mất đi hiệu lực.

7. Chương 07

LEON khi sau phóng vấn, tiếng vọng phi thường không tồi. Rất nhiều người trở về từ nước ngoài đều gọi điện thoại đến radio, đối với nội dung phỏng vấn rất có hảo cảm, thậm chí còn mở ra một không gian văn hóa thảo luận về những người từ nước ngoài trở về.

Trong lúc bận rộn Thu Hàn cũng không quên hướng Uông Đồng Đồng "Tranh công": "Tiểu thư, LEON của người hiện tại chính là xôn xao, nổi tiếng khắp nơi a!"

Uông đồng đồng không chấp nàng trực tiếp hỏi: "Nói đi, người nghĩ muốn ăn tôm hùm hay là vây cá?"

"Ta giúp người chiếu cố lớn như vậy, không phải ăn cơm canh là có thể xong." Nàng cố lộng huyền hư (cố ý làm ra vẻ bí mật).

"Hãy bớt sàm ngôn đi. Người rốt cuộc muốn ta làm cái gì?"

"Hai ngày nữa tiết mục ban đêm kia của ta phải phát sóng. Người có thể theo giúp ta đi làm a?"

"Người cái này tiểu nhân! %*\$. . . . Hảo nha, ta cùng người đi."

"Người nói a, không thể đổi ý!"

"Người nhận thức Uông Đồng ta khi nào thì nói không giữ lời hả?"

Thu Hàn mừng rỡ như điên: "Đồng Đồng, hôn cái nào!"

"Cũng không thể từ chối được." Uông đồng đồng cho nàng một cái liếc mắt, nói tiếp đi: "Đúng rồi, LEON hỏi người thì có rảnh khi nào, muốn mời chúng ta đi ra ngoài ăn cơm. Hần nói lần trước cho người đối bụng trở về, thật không có ý tứ tốt."

"Gọi hần không cần ngại ngần." Thu Hàn nói, "Trưởng phòng đại nhân thân ái của chúng ta đã trích phần trăm cho ta. Nếu như hần thực cảm thấy bất khoản, trả lại một ngàn đại nguyên cho ta là được rồi!"

"Người cái nữ nhân này thấy tiền là sáng mắt! !" Uông Đồng đồng đánh ra một chuỗi dấu chấm than.

"Nhân gia tiền lương thiếu a, còn muốn dư tiền để kết hôn, không thể có phòng, có xe so sánh với Uông chủ quản a."

"A, thật sự phải gả? Hà Thư Hạo hướng người cầu hôn rồi?" Uông đồng đồng rất giật mình.

"Đây là chuyện tình nước chảy thành sông."

"Ba mẹ người bỏ được sao? Người chính là hòn ngọc quý duy nhất trên tay bọn họ."

"Chờ ta qua hết sinh nhật 26 tuổi, cha mẹ sẽ cho phép ta gả."

"Sinh nhật của người ngày 25 tháng 12." Uông đồng đồng cắn móng tay, "Ta còn phải nhịn mười tháng mới có thể ăn bánh kẹo cưới của người a."

"Chẳng những được ăn bánh kẹo cưới, còn được nhìn ta mặc áo cô dâu nha."

“Có cần khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp tuyệt luân Ông Đồng ta đây giả trang làm bà mẹ già không,ta sợ sẽ đoạt mất người của tân nương tử người a ?”

“Không sợ! Không sợ! Người ăn mặt dù có chói sáng , điên đảo chúng sinh, ta lại càng mừng rỡ làm bà mai nha . Thủ hạ của ba ta kia có rất nhiều người tài mao song toàn, phi thường vĩ đại, người có thể ở giữa bọn hần mà chọn một.”

Ông đồng cười nhạt: “Hừ, mấy người kia chỉ là cỏ dại ven đường mà cũng đòi rat ay với ta ?”

“Người khác đều là cỏ dại a, chỉ có LEON kia của người là tốt nhất thôi .!!!!

“LEON đương nhiên tốt nhất. Anh tuấn, thành công, mê người, thành thực, ổn trọng, lãng mạn còn có khéo hiểu lòng người. Một cái nam nhân điều tốt nào cần có thì trên người của hần toàn bộ đều có đủ. Chỉ tiếc là không phải của ta.”

“LEON quá hoàn mỹ, nếu ta, sẽ không tìm nam nhân như vậy làm lão công.” Thu Hàn gọi nàng gáo nước lạnh.

Ông đồng khó hiểu: “Vì cái gì?”

“Hiện tại nữ nhân ai không nghĩ cố gắng câu lấy một con rùa vàng? LEON bằng cấp cao, tiền nhiều, lớn lên suất chúng , lại không làm chuyện xấu gì, quả thực không có khuyết điểm, làm lão công lại quá nguy hiểm. Nhiều nữ nhân như vậy yêu mến hần, sẽ làm ta cả ngày chờ đợi lo lắng .” Thu Hàn Vương như bà bán dưa tiếp, ” Hà Thư Hạo của ta vẫn là tốt nhất. Tuy nhiên hần không có tiền, cũng không hoàn mỹ, nhưng lại thích hợp với ta nhất.”

Ông đồng thóa mạ nôn mửa: “Diệp Thu hàn! Đừng buồn nôn nói chuyện không thú vị a, chán ghét.”

“Y, vừa rồi không biết là ai buồn nôn, chán ghét trước nha?” Thu Hàn trả lời lại một cách mỉa mai, “Cái LEON kia có tài như vậy, khó trách sẽ bị những nữ nhân khác nhanh chân đến trước.”

“Không quan hệ, hần còn chưa có kết hôn. Gần quan được ban lộc, ta sẽ dùng sắc đẹp mê hoặc hần.”

“Không còn gì là tốt nhất, nhớ rõ người mặc bộ bikini màu đỏ chói kia đi làm.”

“Người nha, người cái mồm há này.” Ông Đồng làm phát điên trạng, “Khó trách nhân gia nói người nhanh mồm nhanh miệng.”

“Không có biện pháp, ta là dựa vào miệng để kiếm cơm ăn nha .” Thu Hàn chấm dứt lần nói chuyện phiếm này.

ngày 1 tháng 3 tối muộn 11 giờ, Thu Hàn đứng giờ trực tiếp ngồi vào.

Nàng làm cái hít sâu, đẩy âm lượng microphone lên :

“Mọi người hảo, nơi này là tần suất 125. 2 duyên phận là bầu trời bao la , ta là Thu Hàn. Từ hôm nay trở đi, ta cùng mọi người mỗi đêm đứng 11 giờ sẽ trò chuyện về những chuyện đã xảy ra trong một ngày.

Vô luận việc lớn việc nhỏ việc vặt,việc vui vẻ hay là chuyện thương tâm, mọi việc có trong cuộc sống của bạn

Nên biết quý trọng mỗi người mỗi sự kiện bên người , bầu trời của chúng ta sẽ trở nên càng thêm xinh đẹp sáng chói.”

Hết thấy đều dựa theo dự đoán xếp đặt tốt mà tiến hành. Đợi duyên phận là bầu trời bao la bài hát vừa kết thúc thì có”Người nghe” gọi điện thoại đến.

Đương nhiên đây là biên đạo JERRY đáng yêu của bọn hần, hần muốn giả trang thành một nam nhân anh tuấn giàu có , đã yêu một vị nữ nhân xuất thân bản hàn mà tính cách hồn nhiên thiện lương , lại gặp phải lực cản nặng nề của gia đình cùng xã hội, hướng mọi người kể ra nỗi khổ của hần.

Âm nhạc vốn chưa kết thúc, điện thoại vang lên. Thu Hàn cùng ngồi ở bên bàn công tác cùng giao với hai mắt của Ưông Đồng, trong nội tâm nói thầm : như thế nào lại không thể chờ đợi được như vậy? Có điểm giả tạo, người nghe sẽ hoài nghi !

Ưông Đồng ý bảo nàng tranh thủ thời gian nói chuyện.

“Nhĩ hảo, ta là Thu Hàn.” Nàng nói âm thanh ôn nhu.

“Nhĩ hảo, Thu Hàn là tên thật của người sao?” Trong loa thanh âm trầm thấp mộc mạc, không phải giọng ẻo lả nũng nịu của JERRY.

“Ừ, cái này. Phải A.” Nàng mở to hai mắt nhìn xem Ưông Đồng. Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ưông Đồng cũng đồng dạng mở to hai mắt nhìn.

Hắn tán thưởng: ” Nghệ danh nghe rất êm tai. Làm cho ta nhớ tới một câu thành ngữ, Diệp Lạc Tri Thu hàn.”

Lúc này, đạo diễn ghi tờ giấy đưa lên: “Là người nghe chân chính , JERRY còn không kịp gọi .”

“Ừ, cảm ơn. , xin hỏi xưng hô với ngài như thế nào?” Nàng chỉ còn cách phải tiếp tục kiên trì .

“Ta họ tô. (hay là thư trong thư thái ?)”

“Tô tiên sinh ngài khỏe.” Nàng khấn trương giả cười.

“Ta bây giờ đang ở trên xe, vừa mới mở ra radio nghe thấy tiết mục của các người. Cuộc sống tràn đầy chi tiết, đáng tiếc rất nhiều người đều chỉ cố vui đầu chạy đi, bỏ qua những gì có bên người .” Hắn chậm rãi nói .

Thu Hàn tiếp lời: “Có lẽ đối với bọn họ mà nói, chờ đến giới hạn quay lại nhìn mọi việc , sẽ càng thêm vui vẻ a.”

“Vậy còn người, Thu Hàn?” Hắn ôn nhu hỏi.

“Ta? Ta không biết. Không phải mỗi người đều rõ ràng biết mình muốn cái gì, cũng không phải mỗi người đều may mắn có thể biết được đến cùng mình muốn cái gì . Ta là nhân vật nhỏ bình thường, đối với cuộc sống rất dễ dàng thỏa mãn, sẽ không cho mình mục tiêu cao gì.”

“Nếu như mọi người như người, thế giới này sẽ thật vui vẻ .” Hắn thật sâu thở dài.

“Ta cũng vậy không nhất định cũng vui vẻ . Có đôi khi ta rất hâm mộ người khác.” Nàng thành thật nói , “Chỉ có điều, ta so với ai khác tin tưởng vận mệnh an bài, có nhiều thứ cưỡng cầu cũng không được . Trên cái thế giới này có quá nhiều điều ta sẽ không có được, không chiếm được thì không suy nghĩ thêm nữa thì tốt rồi.”

“Cảm ơn người, Thu Hàn. Tái kiến.” Hắn cúp điện thoại.

Thu Hàn nhất thời mê hoặc. Ai vậy? Ôn nhu như vậy kêu tên của nàng? Có nhiều chuyện phiền não cần thổ lộ hết cùng người xa lạ sao ?

Khẳng định không phải người mình quen biết. Người bên nàng không có người như vậy, bọn họ phần lớn chỉ vì cái trước mắt, sẽ không nói ra”Đáng tiếc rất nhiều người đều chỉ cố lấy vui đầu chạy đi, bỏ qua những gì có bên người .” Nói như vậy . Nàng quyết định sau khi tiết mục kết thúc, sẽ yêu cầu biết số điện thoại của hắn.

JERRY rốt cục đánh vào điện thoại, Thu Hàn cùng hắn kể xướng người hoạ, câu chuyện cũng chậm chạp miêu tả lại câu chuyện cô bé lọ lem hiện đại này . JERRY diễn kịch được, nói đến chỗ động tình có thể than thở khóc lóc rõ ràng.

Thu Hàn cuối cùng kết chuyện: “Trên cái thế giới này có tình yêu chân chính. Dừng cảm theo đuổi hạnh phúc thuộc về mình a, dù là trả giá quá nhiều, dù là vết thương chồng chất, cũng không cần phải hối hận! Bởi vì yêu là không cách nào cân nhắc , cũng là không có đúng hay sai . Hi vọng tất cả người yêu đều có thể có kết cục hạnh phúc .”

Tiếp theo ,bài hát vì yêu mê (trở thành mê cuồng vì yêu) của Lưu Nhược Anh vang lên:

“ Nếu như tình yêu ưu thương như vậy, vì sao không cho ta sẻ chia?

Người cũng không hỏi, người cũng không trả lời, tại sao người lại biến thành như vậy?

Cũng muốn hỏi hỏi người có dám hay không, như người đã nói như vậy yêu ta?

Cũng muốn hỏi hỏi người có dám hay không, giống như ta như vậy vì yêu mê?

Rốt cuộc người nghĩ như thế nào?”

Cái buổi tối kia, có rất nhiều nam nữ đối với tình yêu tràn ngập ước mơ gọi điện thoại tới, Thu Hàn như cá gặp nước hành động quân sự cho tình yêu mọi người , JERRY hài lòng nhe răng cười.

Vì chúc mừng duyên phận là bầu trời bao la phát song sau khi kết thúc tiết mục, JERRY mời mọi người đi ăn khuya. Một đám người ăn lẩu uống cà phê hát Karaoke TV, vừa cười lại chơi đùa điên rồ, thẳng đến rạng sáng hai giờ Thu Hàn mới ngồi xe Ông Đồng về nhà.

Hai người đều tình trạng kiệt sức. Ở cửa nhà ra vào, Thu Hàn tìm cái chìa khóa mở cửa, nói: “Không cần phải trở về, tại nhà ta đây mà ngủ.”

“Chín giờ muốn đi làm, còn cảm giác ngủ cái gì? Ta trực tiếp đi công ty, nằm trên trên ghế sa lon chớp mắt.”

Nàng có chút áy náy: “Đồng Đồng, thật sự là vất vả cho người. Khuya hôm nay cũng đừng có theo giúp ta.”

“Người làm được hả?”

“Ta sẽ chậm rãi thích ứng.” Nàng miễn cưỡng cười nói, “Không phải là đi đường ban đêm sao? Trên đời này căn bản không có quỷ. Hơn nữa ta tướng mạo thường thường, trên người vừa rồi không có mấy lượng thịt, sắc lang sẽ không vừa ý ta.”

“Cái này rất không nhất định là đúng.” Ông đồng cố ý dọa nàng, “Có người vì người đi một mình mà đi theo người . Còn có người không cướp sắc, chuyên môn giật tiền. Nghe nói gần đây trị an xã hội không tốt, đã xảy ra nhiều vụ án cướp đoạt, người bị hại đều là nữ tử độc thân đêm khuya trở về nhà.”

Thu Hàn rung mình một cái.

“Trêu chọc người chơi thôi, như thế nào mặt đã bị dọa trắng đến không còn chút máu thể này ?” Ông đồng an ủi, “Từ nay về sau chỉ cần ta rảnh, mỗi đêm 12h lái xe đến radio đón người về .”

“Không cần làm phiền, ta ngồi xe điện ngầm có thể về đến nhà.”

“Cái này, ngộ nhỏ nhiều thế này làm sao bây giờ?”

“Ta sẽ mang đèn pin.” Nàng rõ ràng can đảm không đủ.

“Ta xem người là con vịt chết vì mạnh miệng.” Ông Đồng thương yêu nói , “Cứ định như vậy rồi nói sau , người hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Thu Hàn xác thực sợ ngây người, nàng dùng cái chìa khóa mở cửa, nửa ngày chưa tiến vào, thẳng đến trong phòng vang lên tiếng điện thoại dồn dập .

“Tiểu Hàn, là ta!” thanh âm Hà Thư Hạo, “Làm sao người nửa ngày không tiếp điện thoại? Điện thoại cũng không mở?”

Nàng nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay trái, Los Angeles thời gian giờ là năm giờ chiều.

“Điện thoại di động của ta không có pin .” Đêm khuya yên tĩnh , nghe được thanh âm bạn trai vụn vặt xa, ngữ khí của nàng không khỏi mang theo điểm chua xót.

Hắn miễn cưỡng hỏi: “Thanh âm của người làm sao vậy?”

“A, ” nàng vội vàng che dấu, Hà Thư Hạo không thích gặp một mặt yếu ớt của nàng, “Ta vừa mới tan tầm trở về, tiếp một điện thoại buổi tối hơi mệt.”

“Buổi chiều tiết mục phát sóng rồi à? Người chủ trì được như thế nào?”

“Lần đầu tiên chủ trì tiết mục, có chút khấn trương, khá tốt không có ra cái cạm bẫy gì.”

“VẬY NGƯỜI NHƯ THẾ NÀO MUỘN NHƯ VẬY MỚI VỀ ĐẾN NHÀ? TÀN VIỆC HẮN LÀ ĐÃ SỚM.” HẮN VẪN LÀ LÃI NHÃI NHƯ VẬY, LÃO ĐEM NÀNG NHƯ ĐỨA TRẺ CHƯA TRƯỞNG THÀNH VẬY .

“Chúng ta đi ra ngoài ăn khuya .”

“TỪ NAY VỀ SAU SỚM MỘT CHÚT VỀ NHÀ, CHÚ Ý AN TOÀN.” HẮN MUỐN TẮT ĐIỆN THOẠI, THU HÀN KÊU MỘT TIẾNG, “THƯ HẠO!”

“Còn có chuyện gì?”

“NGƯỜI CHỪNG NÀO THÌ TRỞ VỀ?”

Đầu điện thoại bên kia lại nghe được Hà Thư Hạo vui vẻ một câu: “Như thế nào, người nhớ ta?”

Nàng lời vừa nói ra đến khoe miệng đã muốn nuốt trở về: “Ta mỗi ngày thậm chí đều nghĩ đến người.”

“VẬY NGƯỜI NGÀY MỒNG MỘT THÁNG NĂM ĐIỂM NGHỈ NGƠI DÀI HẠN, BAY ĐẾN MỸ ĐẾN THĂM TA NHA. TA DẪN NGƯỜI ĐI THĂM HOLLYWOOD.”

” Tiết mục chúng ta mới vừa vặn phát sóng, ngày mồng một tháng năm chỉ sợ không được, mười một a.”

Cúp điện thoại, Thu Hàn tâm tình lung tung, Ông Đồng một phen “Đe dọa” đem buồn ngủ của nàng tất cả đều cứ thế bay đi .

Nàng ngồi vào trước máy vi tính, trên mặt QQ không có một bóng người, như giờ phút này trong nội tâm lại nghĩ miên man.

Đúng giờ lúc này hệ thống online đột nhiên hệ xuất hiện nói có người muốn “Trời thu Diệp Tử” làm bạn .

Thu Hàn ai đến cũng không cự tuyệt thêm nick hăn vào, nick name của hăn gọi” Trầm ngư “(chìm cá một loại cá thuộc họ Ngư) . Nàng chờ đợi nửa ngày, ” Trầm ngư ” lại một câu cũng không có nói.

Nàng nhin không được, hỏi: “Làm sao người không nói lời nào nha? Thật sự chìm đến đáy nước rồi?”

” Trầm ngư “ trả lời nhưng lại nói “Ta không dám” .

“VÌ CÁI GÌ?”

“KHÔNG CÓ CAN ĐẢM!”

“LÀM SAO NGƯỜI BIẾT TA LÀ NỮ?”

HẮN HỎI LẠI: “LÀM SAO NGƯỜI BIẾT TA LÀ TRẦM NGƯ DƯỚI ĐÁY NƯỚC , MÀ KHÔNG PHẢI CHÌM CÁ LOẠI CHÌM SA CÁ LẶN ?”

Nàng cười cười: “Ta là đoán .”

“Ta cũng vậy.”

Bọn họ rất dễ dàng có cảm giác làm bạn bè với nhau.

Tại đây đêm không ngủ, như bắt được một cây rơm rạ cứu mạng , nàng rất hung ác cùng cái nam nhân gọi” Trầm ngư “ kia trò chuyện. Bọn họ trò chuyện đến rất nhiều vấn đề, trò chuyện đến cây cối ,về mọi nơi , trò chuyện về các bộ phim. Thẳng đến khi sáng bạch, ngón tay phát run đầu óc sắp ngất đi. Nhìn xem đồng hồ, đã là sáng sớm bảy giờ. Chính mình rõ ràng cùng” Trầm ngư ” hàn huyền nguyên một đêm.

Thu Hàn từ trên máy vi tính gõ ra hai chữ: “Tái kiến.”

“Ngày mai khi nào thì gặp?” ” Trầm ngư ” vẫn chưa thỏa mãn.

Nàng không phải loại tiểu nữ tử xấu hổ làm vẻ ta đây , vì vậy gặp người nói chuyện ăn nhịp với nhau, ước định mỗi đêm gặp mặt tại QQ.

Nàng hiếu kỳ: “Người bạn ngày không đi làm sao?”

“Người thì sao?” Hấn lần nữa hỏi lại.
“Ta là con cú, ban ngày thức ban đêm làm.”
“Ta tìm kiếm chính con chuột như người.”
“Không sợ bị ta ăn sao ?”
“Chưa nghe nói qua Con chuột yêu mèo sao?”
“Đã sớm lỗi thời rồi, hiện tại đang lưu hành Chuột Yêu Gạo .”
Ngưng cười, Thu Hàn kết thúc câu chuyện.

8. Chương 08

Một đêm chưa ngủ, cả buổi sáng bị Thu Hàn dùng để bổ sung giấc ngủ.

Buổi chiều tiến đến radio họp, JERRY quyết định đổi một cái hài kịch, mời người ra vẽ một tân nương sắp kết hôn , cùng mọi người chia sẻ tình yêu trải qua nhấp nhô của nàng, khổ tấn cam lai (thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới) .

Đến buổi tối, lại có một nhóm lớn người nghe gọi điện thoại đến tham dự. Thu Hàn loay hoay nhưng phi thường cao hứng.

Tiếp hết cuộc gọi điện thoại cuối cùng ,đã qua 12h.

Trực tiếp đi ra, JERRY làm một cái”OK” dấu tay , nói: ” Lãnh đạo không có chọn lầm người, người biểu hiện càng ngày được càng tốt.”

“Cám ơn.” Thu Hàn lễ phép nói, một bên thu thập đồ gì đó của chính mình.

“Vị Ông tiểu thư kia? Nàng đêm nay tại sao không có đến?” JERRY hỏi.

“Ở đâu không biết xấu hổ mỗi ngày phiền toái nàng.” Nàng nói, “Chính mình cố cố gắng kiên cường về nhà.”

“Ta đưa người đến trạm xe lửa.” JERRY cùng nàng một chỗ xuống lầu.

“Người cũng là người từ nước ngoài trở về ?”

JERRY đánh trống lảng nói: “Ta mười sáu tuổi đã bị cha mẹ đưa đến Anh quốc, lăn lộn vài năm, thật là làm đến không học được, còn cả quốc ngữ cũng bị mất hết .”

“Không, người ít nhất cũng học xong phong độ nam nhân có tài từ Anh quốc.”

JERRY cười to, sau đó nói: “Diệp tiểu thư, người là nữ nhân dễ dàng làm cho người ta vui vẻ .”

Bọn họ vừa đi ra khỏi đài radio, đã nhìn thấy Ông Đồng ưu nhã tựa ở bên cỗ xe màu đỏ BMW của nàng .
Thu Hàn hướng Ông Đồng đi đến: “Người sao phải tới?”

Nàng gật gật đầu, rất trực tiếp nói: “Lên xe a.”

Thu Hàn mỉm cười cùng JERRY nói lời từ biệt, lên xe Ông Đồng .

” Nam nhân cổ quái như vậy, người cùng hấn dài dòng cái gì?” Ông đồng khinh thường nói .

“Ngoại trừ một điểm cách ăn mặc hơi khác loại, kỳ thật JERRY là nam nhân rất tốt , lớn lên cũng rất anh tuấn .”

“Ha, người rất cực nhẫn nhẹn không được tịch mịch, muốn hồng hạnh xuất tường (ngoại tình)rồi?”

Thu Hàn nàng liếc.

“Tiểu Hàn, người cùng Hà Thư Hàn cũng không thích hợp. Người cần một người thành thực ổn trọng, có thể chân chánh hiểu được người, quan tâm người, nam nhân biết săn sóc của người.”

Thu Hàn không cho là đúng: “Ta xem người là vì bị thất tình nên bị di chứng, ước gì nữ nhân khắp thiên hạ đều thất tình như người.”

Uông Đồng không nói gì.

Thu Hàn nói sang chuyện khác: “Buổi sáng hôm nay có muộn không a?”

“Ta ngủ ở văn phòng, làm sao có thể muộn?” Uông đồng nói: “Ngược lại LEON qua chín giờ làm việc mới đến.”

“Hắn là lão tổng mà !” Thu Hàn nhếch miệng.

“Người đây có thể làm . LEON phi thường chuyên nghiệp, tuy người khác ở cùng thành phố Z, mỗi ngày nhất định là tám giờ đến công ty, thì hắn cũng nhất định là đi trước giờ so với mọi người trong công ty còn đến sớm hơn .”

“Không cần phải nói lão bản các người siêu nhân như thế nào !” Thu Hàn kháng nghị, “Lỗi tai của ta đều nghe đến có vết chai rồi nè.”

Uông Đồng nhìn nàng, đột nhiên nói ra một câu: “Tiểu Hàn, ta cuối cùng cảm thấy LEON đang nói xạo, hắn không có bạn gái.”

Thu Hàn ngây người, hỏi: “Người có cái chứng cứ gì?”

“Ta không có chứng cứ, chỉ là bằng trực giác.” Uông Đồng nói, “Hắn rất tịch mịch, không hề giống một nam nhân đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt. Hơn nữa, ta cũng chưa từng nhìn qua hắn và bạn gái gặp nhau.”

“Cái này có cái gì kỳ lạ? Có lẽ bạn gái của hắn ở Mỹ. Hai người ở hai nơi, chính giữa cách một cái Thái Bình Dương, đương nhiên sẽ tịch mịch rồi.”

Uông Đồng im lặng nghĩ nghĩ, lần nữa lắc đầu: “Nếu như là như vậy, máu chốt vấn đề không nằm ở đây. Bởi vì LEON mỗi tháng có một nửa giờ gian ở Mỹ.”

“Nhưng mà hắn tại sao phải lừa người?” Thu Hàn hoang mang.

“Hoặc là vì không cho ta khó xử, hoặc là vì.” Uông Đồng lắc đầu, “Hết thấy cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi.”

Thu Hàn đánh cho một cái ngáp nói: “Bất kể là loại lý do nào, người cũng không hắn là lại đối với hắn ôm hi vọng. Thiên hạ nơi nào không cỏ thơm, làm gì đơn phương yêu mến một cành hoa?”

“Chỉ sợ đơn phương yêu mến cũng không phải mỗi mình ta.” Uông đồng thấp giọng nói.

Hồi lâu không có trả lời, Thu Hàn nàng đã đầu tựa lưng vào ghế ngồi, say sưa đi vào giấc mộng.

Lúc này điện thoại vang lên. Uông Đồng liếc mắt nhìn, là truyền ra từ trong xác tay Thu Hàn. Dem xe dừng ở ven đường, nàng lấy điện thoại di động ra, thật cẩn thận hỏi: “Uy ?”

“Tiểu Hàn sao?”

Ra Hà Thư Hạo! Nàng thở dài một hơi, mới phát hiện chính mình lại khẩn trương đến ngừng hô hấp.

“Ta là Uông Đồng.” Nàng trấn định lại, “Tiểu Hàn ở bên cạnh ta, đã ngủ.”

“Vậy không cần phải đánh thức nàng. Ta ngày mai gọi lại.”

Nàng chế nhạo: “Mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại vượt biển, thật là săn sóc tình nhân tốt nha !”

“Ha ha, ” Hà Thư Hạo cười xấu hổ, “Người lại đem ta ra chọc.”

“Có lời gì, ta sẽ chuyển dùng người.”

“Không có gì, ta chỉ nhắc nhở nàng không cần phải ham chơi, sớm một chút về nhà.”

“Có ta chiếu cố nàng, người còn có cái gì lo lắng ?”

“Ông Đồng, cảm ơn người.” Hà Thư Hạo nói.

“Không cần cảm ơn, thời điểm kết hôn, nhớ rõ cho ta một cái đại hồng bao là được .”

“Đây là đương nhiên. Tái kiến !”

Ông Đồng đưa di động thả lại vào trong túi xách của Thu Hàn , một lần nữa khởi động xe hơi, chạy nhanh lên cầu vượt đèn đỏ sáng trưng .

Liên tiếp hai tháng, Ông Đồng đều ở đêm khuya đưa Thu Hàn ngủ say về nhà.

Theo duyên phận là bầu trời bao la nhân khí càng ngày càng vượng, Thu Hàn thời gian rời giường cũng càng ngày càng muộn.

Giữa trưa 12 giờ, Thu Hàn còn trầm mê ở trong nhà, một hồi điện thoại phiền lòng vang lên.

Nàng tại trên tủ đầu giường sờ soạn nửa ngày, mới sờ đến điện thoại, mơ mơ màng màng hỏi: “Ai vậy?”

” Diệp Thu hàn sao? Ta là bạn học của người họ Tống.”

“Họ Tống!” Nàng thoáng cái ngồi xuống, “Làm sao người biết số điện thoại của ta?”

“Ta gọi điện thoại đến radio hỏi , người hôm nay chính là danh nhân rồi.”

“Ở đâu có chứ .” Thu Hàn khiêm tốn cười, “Người tìm ta có chuyện gì?”

“Bạn học cũ, không có chuyện thì không thể tìm người a? Đi ra uống chung cà phê không ?”

“Tốt, người bây giờ ở nơi nào?”

Để điện thoại xuống, Thu Hàn mang dép lê đi tắm vòi sen. Mười lăm phút sau, nàng rực rỡ hân hoan theo phòng tắm đi ra, chọn lấy một bộ thực nữ , màu lam nhẹ nhàng , ở giữa các nếp gấp của váy có trang trí ô vuông. Nàng kéo thẳng tóc, sau đó bôi một chút phấn lót lên mặt , dùng cái này che đầy vành mắt đen do thức đêm, cuối cùng dùng một chút nước hoa mùi hoa Lan .

Trong gương xuất hiện một hình ảnh ưu nhã mang đậm thành phần tri thức.

“Ta là Diệp Thu hàn, nữ phát thanh xinh đẹp động lòng người của thành phố Z!”

Nàng đối với cái gương trang điểm làm đỏm dáng một phen, chẳng quan tâm đến việc ăn cơm, thuê xe đi đến cuộc hẹn với phó Tống.

Người bạn họ Tống kia là bạn học đại học của Thu Hàn , tân hoa khôi hệ văn của trường. Một thân thực nữ váy trắng noãn, có sự yên tĩnh không màng đến danh lợi khi mỉm cười bên trong lại cất giấu khí chất so với Thu Hàn càng thêm không ổn định , thoáng tiếp xúc liền tiết lộ ra ngoài.

Các nàng một người thì toàn thân trang nhã, dịu dàng điềm đạm, tóc dài tung bay ,rất sinh động, một người lại dí dỏm, tóc ngắn lộn xộn, khí chất hoàn toàn có sự khác biệt, nhưng lại là bạn tốt của nhau như hình với bóng , bị người gọi”Ông hằm ông hừ” .

Ở trường học thì nàng Tống này có rất nhiều bạn trai, nàng tinh tế an bài những chàng trai trẻ này, ai lấy nước sôi, ai học bổ túc, ai cùng khiêu vũ, làm cho bọn họ trong sinh hoạt của nàng đều có thể phát huy tác dụng .

Nàng nói cho Thu Hàn, mỗi một trường luyện ái đều là có lợi , nàng chính là muốn tìm người giúp đỡ cho chính mình.

Mà Diệp Thu hàn, thời gian tương đối dài lại không có bạn trai. Không phải là không có ai theo đuổi, chỉ là nàng là người không cần ai tới giúp đỡ chính mình. Gia đình của nàng điều có kiện tốt , không thiếu tiền, cũng không sợ cô độc. Nàng cái gì cũng không muốn, thậm chí chỉ muốn tình yêu.

Lại nói tiếp, nàng cùng Hà Thư hạo quen biết, cũng cùng nàng Tống này có chút có quan hệ.

Cái trận đấu bóng đá tranh giải nhất trường kia, nàng Tống này là đội trưởng đội cổ động viên . Vì sự phát triển của mình, nàng bởi vì vô cùng yêu mến môn bóng rổ mà trở nên khinh thường bóng đá liền kiên quyết kéo Thu Hàn tiến đến.

Làm đội cổ động viên, ngoại trừ phải dùng toàn bộ sức mạnh hô to”Soái ca cố gắng lên” , mỗi người đều phân đến bên một đội viên cần phục vụ . Thu Hàn phân đến chính là số 8. Nàng Tống có nói qua cho nàng biết, nội dung phục vụ kể cả giữa trận đấu mà lúc nghỉ ngơi phải đem nước cho đội viên, lau mồ hôi, còn phải dùng ngôn ngữ lớn nhất để cổ vũ. Nếu như cần, còn phải tiến hành phục vụ đặc thù.

Thu Hàn khó hiểu, hỏi cái gì gọi là” Phục vụ đặc thù ” . Nàng Tống nói: “Rất đơn giản, chính là giúp hân xoa bóp cánh tay xoa bóp chân, buông lỏng cơ thể một chút.”

Giữa trận lúc nghỉ ngơi, Thu Hàn nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào đội viên đang hướng bên ngoài mà đi , nàng cố gắng tìm kiếm người mang số “8 , từng sờ tìm nửa ngày nhưng cũng không tìm được. Tại thời điểm nàng uể oải không thôi, lại có người đập bờ vai của nàng, vừa quay đầu lại, liền trông thấy một bộ quần áo màu trắng dùng để chơi bóng cái in đậm nét chữ số “8 kia. Thu Hàn mừng rỡ, tranh thủ thời gian lần lượt mang nước , sau đó nàng kiểm soát bàn tay nhỏ bé cầm khăn in hoa lau mặt cho hân, tới tới lui lui lau hết mười mấy lần, sau khi lau sạch sẽ đầu chính cô cũng đã đầy mồ hôi.

Thu Hàn rất chuyên nghiệp, bất chấp thở một ngụm không nghỉ ngơi lấy một chút, hỏi tiếp: “Người có cần phục vụ đặc thù hay không?”

Số “8 đầu tiên là sưng sốt một chút, đón lấy sau đó lại ha ha ha ha cười như điên. Nàng xem xét, việc nàng Tống nói nàng thì nàng làm tại sao chung quanh nhiều người như vậy đều nguyên một đám nhìn mình cười sắc súa như vậy .

Thu Hàn tức giận, cau mày, cầm mắt thẳng tắp trừng ở cái số “8 kia. Hân đột nhiên dừng cười lại, nhìn ánh mắt của nàng, nói: “Xin chào, ta gọi là Hà Thư Hạo.”

Chợt phát hiện, đứng ở đối diện nàng chính là một cái soái ca nha , thân cao 1m80 , khuôn mặt tuấn lãng , ánh mắt thành khẩn, tiếng cười sáng lạn, lại hơi có một tia ngại ngùng.

Nàng là biết rõ hân, Hà Thư Hạo thuộc khoa máy tính , cán bộ hội học sinh, trong trường là một nhân vật phong vân(làm mưa làm gió), rất nhiều nữ sinh thầm mến hân, cũng không dám đương phương tiếp cận.

Cuối tuần kế tiếp, trong túc xá chỉ có một mình Diệp Thu hàn, những người khác đều đi ra ngoài hẹn hò.

Nàng đem máy nghe nhạc luôn mang theo người mở ra, bên trong là Liên ca Lâm Ưc không cần quan tâm ta là ai . Khi đó, nàng còn chưa trở thành thê tử Lý Tông Thịnh , bị thương đau xót mà hát : “Nữ nhân nếu không có nhiều người yêu thật đáng buồn, coi như là có người nghe ta rơi lệ ca hát, ta còn là thật sự chờ mong có người theo đuổi.”

Bỗng nhiên có lời nói tiến đến : “Diệp Thu hàn, dưới lầu có người tìm người.”

Ra sao Thư Hạo.

Hân mặc áo sơ mi chữ T, hai tay cầm vào túi quần, trên mặt là nụ cười ngại ngùng nhưng mà lại giống như ánh mặt trời.

Qua thời gian không lâu, Nàng Tống có chút nói với nàng: “Tiểu Hàn, làm sao bây giờ a, từ lúc Hà Thư Hạo bắt đầu hẹn hò với người, các nữ đội cổ động viên chúng ta nguyên một đám toàn bộ ngã xuống chưa gượng dậy nổi.”

Thu Hàn đối với nàng nhún nhún vai nhếch miệng, tỏ vẻ đối với cái này lực bất tòng tâm.

Rất nhiều người hâm mộ Thu Hàn ,nàng Tống có chút cũng không chấp nhận được , nói: “Dùng điều kiện của người, cái dạng nam sinh tìm gì không thấy? Hà Thư Hạo đến từ nông thôn, lại vừa không có tiền, không sai cho dù ở trường học có hòa đồng, mặt ngoài cũng có chút ấn tượng thôi .”

Đúng vậy, ngoại trừ bề ngoài ,Hà Thư Hạo có được là không nhiều. Thậm chí, có khi của hân xã giao còn cần lấy tiền của Thu Hàn. Tốt nghiệp đại học cũng là dựa vào quan hệ của cha mẹ nàng , hân mới có thể lưu lại thành phố Z.

Nhưng mà Diệp Thu hàn đã tiếp nhận Hà Thư Hạo rồi, bởi vì cùng hắn ở cùng một chỗ rất vui vẻ. Tình yêu của nàng rất đơn giản, người có thể làm cho nàng vui sướng thì chính là người nàng muốn.

9. Chương 09

Sau giờ nghỉ trưa ấm áp là thời gian uống cà phê tốt nhất , Diệp Thu hàn cùng Tống có chút mỉm cười nhìn nhau.

Nàng kinh dị nhìn Thu Hàn chói mắt: “Oa, vệt con xấu xí biến thành thiên nga trắng rồi! Vẫn cùng Hà Thư Hạo ở cùng một chỗ? Kết hôn chưa?”

Thu Hàn lắc đầu: “Người sao?”

“Ta tháng năm kết hôn, lần này là cố ý đến đưa cho người thiệp cưới .”

Thu Hàn tiếp nhận tấm thiệp đỏ thẫm, nhìn xem qua cái tên lạ lẫm “Chương Sâm” , rồi hỏi: “Chú rể của người bạn trai thứ mấy ?”

“Đương nhiên là cuối cùng, hắn là tiến sĩ.”

“Chúc mừng chúc mừng. Người rốt cục lên làm tiến sĩ phu nhân.”

“Ai, tiến sĩ có làm được cái gì? Ngoài một bụng học vấn, lại không thể kiếm cơm ăn.” Nhưng một chút, nàng Tống có chút hỏi, “Nghe nói Hà Thư Hạo đi Mỹ ?”

Nguyên lai, là có việc mới tới tìm . Nàng Tống có lẽ công là tiến sĩ có một phát minh hạng nhất độc quyền, hắn nghĩ mở rộng sang Mỹ, muốn nhìn xem có nhà tư bản nguyện ở Mỹ có ý thu mua phát minh độc quyền của hắn hay không.

“Sau khi chuyện này thành công, người cùng ta phân chia 5:5.” Nàng lời thề son sắt.

Thu Hàn tức giận: “Giữa chúng ta mà lại nhắc đến chuyện tiền bạc, chẳng phải quá tục sao ?”

“Ha ha, Tiểu Hàn vẫn là tinh khiết như vậy.”

Thu Hàn bắt đầu gọi điện thoại cho Hà Thư Hạo. Bình thường đều là hắn gọi điện thoại cho nàng. Bởi vì Hà Thư Hạo nói, hắn từ Mỹ gọi điện thoại quốc tế đường dài, tiện hơn là nàng từ trong nước gọi cho hắn.

Đầu điện thoại bên kia, nàng nghe thấy tiếng ca hát . Tại một hồi bên trong tiếng ồn ào ở, Hà Thư Hạo vội vàng nói: “Ta cùng một chỗ với mấy người bạn, không có tiện để nghe điện thoại. Tớ nữa ta gọi lại cho người.”

Vô ý thức nhìn qua đồng hồ, Los Angeles giờ là rạng sáng hai giờ .

Nàng hướng Nàng Tống có chút cam đoan: “Ta sẽ cùng Hà Thư Hạo nói chuyện này, ngày mai cho người hồi âm.”

Về đến nhà, nàng một lần nữa gọi điện thoại cho Hà Thư Hạo. Hắn lại nói: “Ta mệt mỏi quá rồi, ngày mai nói sau được không?”

Thu Hàn không có cách, đột nhiên nghĩ đến LEON. Cái người không phải là Hoa kiều từ Mỹ trở về hay sao?

11 dãy số, bấm lần thứ nhất, không biết có nhớ lắm hay không.

Nàng theo nhớ mà chờ .

Tiếng chuông vang lên vài cái, rất nhanh có người tiếp.

“Xin chào, ta là LEON.”

Thật là hần! Thu Hàn chưa từng phát hiện mình trí mình lại có thể nhớ tốt như vậy.

“Ta là Diệp Thu hàn. Không có ý tứ quấy rầy người, ta nghĩ muốn nhờ người giúp ta một việc.” Nàng rất cố gắng suy nghĩ từ ngữ trước, muốn chính mình không đến liều lĩnh mức quá.

“Ta đang đi công tác tại thành phố G. Có chuyện gì, người ở trong điện thoại nói đi.”

Tại thành phố G sao ? Nàng thoáng cái dừng lại, thức thời nói : “Quên đi.”

“Có yêu cầu gì?” Hần ngữ điệu trầm ổn, “Nếu như không có việc gấp, ta nhớ người cũng sẽ không gọi điện thoại cho ta.”

Cũng không để ý đến tiền điện thoại đắt đỏ, LEON kiên nhẫn nghe xong lời của nàng, quyết định thật nhanh: ” Chuyện bằng hữu của người ta sẽ hỗ trợ. Ngày mai ta liền trở lại thành phố Z, người hẹn bọn họ đi ra ngoài ăn cơm, ta mời .”

“Hần là ta mời mới đúng.” Thu Hàn có ý tứ.

“Không, bữa cơm này là ta nợ người .” Hần bá đạo không cho cự tuyệt, “Đêm mai bảy giờ, gặp ở quán Dụ Phong.”

Ngày hôm sau mưa dầm liên tục, loại khí hậu này, tại thành phố Z sớm đã nhìn quen lắm rồi. Đối với kiểu trời ngày cũng như đêm này mà nói thì vừa vặn là bức màn ngủ của Thu Hàn.

Tỉnh, phát hiện đã 6 giờ chiều. Nàng mạo hiểm mưa to, thuê xe taxi đến trung tâm nhà hàng Dụ Phong, trên đường đi mây đen giăng đầy, sấm sét vang dội. Nàng trong lòng run sợ, trong miệng lẩm bẩm: “Ai nha, thiên có phải là muốn sụp?”

Lái xe trấn an quan tâm: “Không quan hệ, ta lái nhanh một chút sẽ sớm đến một chút.”

Lời còn chưa nói hết, xe đột nhiên một hồi xóc nảy, sau đó ngừng lại. Ngay sau đó một hồi sấm chớp lớn ầm ầm rơi xuống . Thu Hàn ở trong xe gào khóc thảm thiết.

Lái xe xuống xe nhìn nàng, vẻ mặt chán nản thất vọng đi về nói, nói: “Bánh xe bay mất .”

Thu Hàn khóc không ra nước mắt, chỉ phải đổi ngồi một chiếc xe khác. Một giờ sau, nàng rất cục an toàn đến nhà hàng Dụ Phong, mưa cũng nhỏ dần dần.

Xuống xe còn không có đứng vững, nàng Tống sắc mặt có chút không tốt hỏi tới, oán giận nói: “Làm sao người đến muộn như vậy? Đều ở đây chờ người cả .”

Ngẩng đầu, nhìn thấy đôi giày da Tây đứng trước nhà hàng. Nàng đối với người ở trước khoe miệng hơi mỉm cười nói : “LEON tiên sinh, lần sau mời người chọn lúc thời tiết thật tốt. Vì một bữa cơm mà lo lắng hải hùng, không đáng a? Ta tình nguyện về nhà ăn món ăn cây cải củ trắng a.”

Ngạc nhiên một lát ,mọi người lập tức cười to, không khí lúc này trở nên dễ dàng hơn.

“Diệp tiểu thư, ta đề nghị người gọi một bàn hải sản lớn đến an ủi.” Ngồi vào ghế LEON đưa menu cho Thu Hàn.

Ngẫm lại cũng là, xuất sinh nhập tử mới ăn được bữa cơm này! Nàng đối với tiểu thư phục vụ một bên nói: “Tối một đĩa chân gấu trúc thịt kho tàu, cộng thêm một nồi đầu hổ Đông Bắc.”

“Thực xin lỗi, món ăn quý khách gọi chúng tôi trong lúc này đều không có.” Tiểu thư kia nghiêm trang trả lời.

Che dấu nội tâm không ngừng thất vọng Thu Hàn nói với nàng: ” đôi điểm tâm nhẹ vậy , ta muốn cần tây hoa bách hợp.”

Trong bữa tiệc, nàng Tống cùng LEON trò chuyện với nhau thật vui, lão công tiền sĩ của nàng lại diễn hình là một con một sách, trầm mặc ít nói, chất phác trì độ.

Tại cuộc nói chuyện, nàng đột nhiên dừng lại, nói: “Được rồi , được rồi, trò truyện quá nhiều a.”

Thu Hàn chứng kiến, ở bên trong một phòng đầy tiếng người xô xao, Chương Sâm lấy các món ăn mà nàng Tống thích ăn bỏ vào trong đĩa nhỏ.

Trong trí nhớ, Hà Thư Hạo chưa bao giờ thay nàng lấy qua món ăn, chớ nói chi là loại trường hợp ở nơi công cộng này.

Xem khuôn mặt nàng Tống cười nói hạnh phúc lại giả bộ có vẻ tức giận, Thu Hàn trong nội tâm cảm thán, thật sự là kiếp trước đã tu luyện có phúc, có thể gặp được một nam nhân thương nàng như vậy.

Chia tay thì Thu Hàn tại bên tai nàng thấp giọng nói: “Chờ chút, người tuyển đúng lão công rồi.”

Nàng Tống nhìn sang một người anh tuấn bất phàm, phong độ nhẹ nhàng LEON: “Người vị này cũng không tồi.”

Nàng sắc mặt biến đổi: “Không nên nói vậy!”

“Ta mới không phải nói vậy.” Nàng Tống có chút kỳ bí cười, “Loại sự tình này, người ngoài cuộc tỉnh táo hơn người trong cuộc u mê.”

Náo nhiệt tan hết, vợ chồng nàng Tống ôm nhau rời đi. LEON đi tới: “Ta tiễn người về nhà.”

Đã mười giờ hơn.

“Ta không trở về nhà, người tiễn ta đi radio.”

LEON giương lên mày rậm, nàng giải thích: “Ta hiện tại chủ trì tiết mục nói chuyện buổi tối.”

Hắn trước tiên đem cửa xe bên phải mở ra, chờ Thu Hàn ngồi xong, hắn thay nàng đóng cửa xe, sau đó qua bên trái mở cửa lên xe.

Nàng hỏi: “Người đối với nữ nhân luôn ga lăng như vậy sao?”

LEON lắc đầu: “Muốn xem tâm tình của ta mà định nữa.”

“Người hôm nay tâm tình rất tốt?”

Hắn cười, nói: “Đương nhiên.”

Nàng nhìn khuôn mặt tươi cười mê người, hỏi: “Người thật sự có bạn gái?”

Hắn sửng sốt một chút, nhìn thẳng nàng: “Vì cái gì hỏi như vậy?”

“Ông Đồng đoán người không có bạn gái, không biết có phải là thật sự có hay không.”

“Vấn đề này, ta giống như đã trả lời người.” Hắn quay đầu đi, chuyên chú lái xe.

Một khi trầm mặc, LEON tựa trở nên bí hiểm, biểu lộ lãnh mạc mà nghiêm túc, làm cho nàng có chút sợ hãi.

Thu Hàn không dám mở miệng nữa, thẳng đến xe hơi đứng ở cửa ra vào radio.

“Cám ơn người.” Nàng xuống xe.

LEON không chịu rời đi: “Mấy giờ tan tầm? Ta nhớ được VIVIAN nói người sợ đi đường ban đêm.”

“Đa tạ đã quan tâm, Ông Đồng sẽ đến đón ta.” Nàng đi thẳng vào cửa chính radio.

Thẳng đến thân ảnh Diệp Thu Hàn hoàn toàn biến mất trong tòa nhà cao tầng, LEON mới lái xe đi.

Ngã tư đường gặp phải đèn đỏ, hắn giãm phanh lại. Vừa quay đầu, trông thấy cửa sổ thủy tinh bên cạnh soi rõ khuôn mặt của chính mình.

Đôi mắt, vẫn tịch mịch quanh quệ như vậy, nhũ quan mơ hồ như ở bên trong ngọn đèn dầu Lưu Ly.

Buổi tối không có uống bao nhiêu rượu, cho nên ánh mắt Diệp Thu Hàn dời chú ý tới Chương Sâm đang lấy đĩa thức ăn cho nàng Tống trong lòng bỗng dưng tràn ngập sự hâm mộ.

Đưa tay mở radio ra, có một giọng nữ nhân đang ngọt ngào miêu tả lại tình yêu của nàng ——

“Ta thật sự thật hạnh phúc, có thể gặp được một nam nhân yêu ta như vậy!”

Tình yêu, đối với nam nhân như hắn đã là chuyện cũ năm xưa sớm đã trôi rất xa không thể chạm tới được .

Ngày đó khi hắn xuất ngoại bản thân chính là muốn rời đi thật xa, nhất định muốn quên đi đoạn trí nhớ kia .

Mười năm rồi, chỉ cần nghe tình ca bi thương của ca sĩ Triệu, đáy lòng hắn liền trở nên u tối.

Đó là trời thu năm 1993, hắn vừa tốt nghiệp đại học, dốc lòng dạy học tại một trường trung học ở Bắc Kinh .

Nói đến chuyện tình yêu bốn năm, bạn gái xinh đẹp lại đối với hắn nói: “Chúng ta chia tay đi, hi vọng người không cần phải hận ta. Tiền lương mỗi tháng của người, tại Bắc Kinh còn chưa đủ để mua một mét vuông phòng ở. Mỗi ngày cùng người đi làm phải chen chúc trên xe bus, vì một đồng tiền lẻ mà cùng sạp chủ cò kè mặc cả nửa ngày , mỗi lần đi xe nhìn tổng liền lại phải khấn trương xem lại giá cả, ta không nghĩ sẽ có cuộc sống như vậy !”

Vì vậy, tình yêu thời còn học sinh ở hiện thực không nhanh mà chết, hai người vốn đã từng quen thuộc nay đường ai nấy đi.

Con người thường hướng chỗ cao mà tiến lên đây là đạo lý mà ai cũng hiểu. Có người thất lễ nói qua ,nam nhân phong độ hay không chỉ cần có 3 thứ để đánh giá : phòng ở thì tính độ rộng rãi , xe thì tính độ dài , kim cương thì tính độ sáng. Ngay lúc đó hắn đến một thứ cũng không có.

Một đoạn thời gian rất dài, hắn không cách nào tiếp nhận cái kết cục đột nhiên xuất hiện này, say rượu đến một tuần lễ sau mới thanh tỉnh, sau đó một đầu đâm vào thư viện .

Một năm sau, hắn một mình bay đi Mỹ, đọc MBA(MBA – Master of Business Administration :Thạc sĩ quản trị kinh doanh có nhiều loại). Ở phía bên kia địa cầu, hắn và những người ngoại quốc cùng nhau sinh sống ở cùng một chỗ, mỗi ngày đọc sách ghi báo cáo, làm công, như một cây thực vật ngoan cường, cố chấp hướng lên phía trước để sinh trưởng.

Sau khi tốt nghiệp, hắn vào tổng công ty Lam Vũ, đã từng theo các lớp học của giáo sư “Hợp ngữ”,trở thành một kỹ sư thiết kế phần cứng lại từ một công nhân lao động bình thường vươn lên tới vị trí tổng giám đốc . Hắn mặc quần áo màu lam bản thân luôn trọng trạng thái đứng đầu, mỗi ngày cùng với cái màn hình, phần cứng máy móc dùng ngôn ngữ trao đổi cùng các đồng nghiệp, thu nhập làm việc có thể làm cho người khác phải mở to mắt, cuộc sống này kéo dài mất chín năm.

Bên người luôn luôn có người thay hắn giới thiệu bạn gái, nhưng dụng tâm của họ đối với chính hắn không phải là tốt .Hắn thường cùng bạn bè không mấy tốt đẹp ở các buổi chiều phim tối cùng nhau uống rượu, hoặc là tham gia bữa bãi các tiết mục cùng với những người có bề phái . Vô luận là các cô gái người mỹ nhiệt tình, hay là những cô gái Đông Phương cổ điển uyển chuyển hàm xúc, hắn cũng không buông tha bất kỳ một cô gái xinh đẹp nào, bí mật tán tỉnh, như gần như xa mà hẹn hò, sau đó rất lịch sự lái xe đưa các nàng về nhà.

Hắn sẽ không đi xa tới mức đưa người khác về qua đêm trong phòng của mình, cũng sẽ không khiến cho các cô gái đối với chính mình sinh ra bất luận hiểu lầm gì. Bằng hữu tụ hội thì hắn giới thiệu nữ nhân bên người là”Bạn hữu của ta” , mà không phải”Bạn gái của ta” , không có chút nào thêm quan tâm cảm thụ đối phương .

Hắn cũng không cảm giác mình như vậy có cái gì không ổn. Hắn là người được người chú ý chính là”Toán thạch vương lão ngữ” , hắn yên tâm thoải mái hưởng thụ cuộc sống độc thân bản chất tư bản của mình. Hắn chưa bao giờ làm cho tâm của mình chính thức bắt đầu với một loại tình cảm nào, thẳng đến khi có một nữ nhân hàm chứa lệ đối với hắn kêu to: “Người chỉ là một người nhát gan, người không dám nghiêm túc yêu một người lần nữa! Bởi vì người sợ hãi!”

Hắn đến nay còn nhớ rõ bộ dáng cô bé kia , tuy nhiên đã sớm quên tên của nàng. Nàng dáng người nhỏ nhắn gầy tong teo, tóc ngắn ngang tai ,lông mày dày , hai mắt thật to, con ngươi cơ hồ chiếm cứ cả con mắt, rất ít trông trắng.

Hắn ngẩn người, lòng của hắn đột nhiên nhảy cực kỳ nhanh. Thời gian dài như vậy rồi, hắn đem mình trở nên bề bộn nhiều công việc, chính là đã từng bởi vì một người mà lưu lại ở trong nội tâm chính một cái lỗ hổng, nguyên lai đến bây giờ hắn cũng còn nhớ nàng.

Một mình hắn ngồi ở rạp chiếu phim, xem hết 50 lần mối tình đầu . Trong bóng tối, âm nhạc lãng mạn và màn ảnh sáng lạn, hắn cố gắng mà nhớ lại, lần trước là vì ai mà mua cola cùng bông ngô? Lúc trở lại lại là cùng ai cười đến mức giống như hai cái đứa ngốc? Mỗi một lần đều làm bộ trình diễn mối tình đầu thật long trọng, sau đó tan cuộc nói hẹn gặp lại , chính là trong nội tâm biết rõ không bao giờ có lần gặp lại nữa .

Về đến nhà, mở đèn lên, tắt cả mọi đồ vật đều trầm mặc không nói, chúng nó sắc mặt ung dung kỳ thật bên trong nội tâm là sự trống rỗng. Hắn phát hiện mình nguyên lai là sợ hãi cô đơn như vậy, tuy nhiên trong điện thoại di động tin tức yêu cầu hẹn gặp không ngừng đến , MSN trên MM danh sách sắp xếp một nhóm lớn.

Hắn ngồi vào trên giường, ôm Laptop, bắt đầu chơi trò Russia phương khối (trò xếp gạch), các khối sắp xếp với nhau bởi vì luôn có một khối xuất hiện không có phù hợp mà gặp phải thất bại. Hắn nghĩ, mình nên tiếp tục tùy tiện sắp xếp như vậy, hay là lựa chọn làm lại từ đầu?

Ba tháng sau, hắn bị tổng công ty phái về nước, trở tổng giám đốc chi nhánh công ty Lam Vũ tại Trung Quốc.

Lúc về đến nhà, nhận được điện thoại Uông Đồng .

“Người từ thành phố G đã trở lại?”

“Ngồi chuyển bay buổi chiều , sáu giờ đã đến.”

Nàng sâu kín nói: “Ta biết rõ, người vì cái gì vội vã trở về gấp như vậy.”

“Vì cái gì?” Ngữ điệu của hắn vẫn là lạnh như vậy .

“LEON, chúc người sinh nhật vui vẻ!”

“Cám ơn.” Hắn trong hoảng hốt nhớ tới nụ cười quyến rũ của Uông Đồng.

“Tạm biệt tuổi ba mươi hai, hắn là chúc mừng một chút. Đi uống vài chén không ?”

Hắn nhìn nhìn trên tường chung, cách 12h đã không xa.

“Đã muộn, ta nghĩ muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Vậy không làm phiền người, tái kiến !”

Đặt điện thoại xuống, hắn ngồi một mình trống rỗng ở trong phòng khách.

Đây là một nhà trọ cũ, phòng ở bên trong tạo hình cùng bố trí đều rất đẹp , lịch sự và tao nhã theo phong cách Châu Âu, mặt tuơngf diêm lệ cùng đồ trang trí xa hoa, đều khiến người cảm nhận được trong đó chứa quá nhiều sa hoa lộng lẫy cùng đa cảm.

Hắn lấy một ly Whiskey, sau đó đối với chính mình nói: “Happy Birthday to you!”

Chỗ nhà trọ xa hoa này tuy nhiên lại không có một ai làm cho hắn một chén mỳ trường thọ* nóng hổi , hoặc là có thể ở bên cạnh thảo luận nên mua rèm cửa như thế nào, nên treo bức tranh này ở đâu

Bức rèm che đi bóng đêm mưa gió bên ngoài . Thế giới yên tĩnh phẳng phất chỉ có một mình hắn.

Hắn đã từng nghĩ tới sẽ có một ngày, trong lúc này sẽ có một khuôn mặt trẻ tuổi mà hồn nhiên, bóng dáng hạnh phúc của nàng chạy đến đứng trước mặt của mình, mỉm cười không biết lúc đó nàng sẽ đáng yêu đến cỡ nào

Hắn lắc đầu, đem rượu trong ly một hơi cạn sạch.

10. Chương 10

Diệp Thu Hàn mỗi tháng đều ngồi xe điện ngầm đi hết một nửa thành phố đến gặp cha mẹ nàng cũng đang ở tại thành phố Z.

Ngồi ở bên trong sân trường xinh đẹp , bọn họ có được một cái sân nho nhỏ , hoa và cây cảnh sum suê .

Đầu hạ ánh mặt trời rạng rỡ, xen qua đám cành lá rậm rạp của giàn nho tỏa xuống, hắt lên mái tóc hoa râm thừa thớt của Diệp giáo sư . Ba nàng đang đứng bên một gốc cây tựa cành , mà Diệp mẫu vẫn ở một bên tưới nước cho mấy chậu cây hoa hồng.

Nàng đứng ở cửa nhà, dừng chân hồi lâu.

Một hình ảnh thật sự ám áp .

Nhưng có ai lại từng nghĩ đến ,trong bức tranh xinh đẹp ấy có một nam chủ nhân cũng cũng đã từng có một lần ngoại tình. Đó là một sinh viên nữ tuổi trẻ xinh đẹp một giáo sư lại yêu đương với một nữ sinh điều đó đã phạm vào điều cấm kỵ lớn của nhà giáo . Vì vậy, sóng gió bắt đầu thổi sóng, hạnh phúc một nhà ba người thiếu chút nữa bị lật đổ .

Năm đó, Thu Hàn chỉ mới mười hai tuổi.

Nàng lắc lắc đầu, nhanh chóng quên đi, sau đó nặng nề mà ho một tiếng.

Diệp phụ ngẩng đầu lên ,vừa thấy người là nàng liền oán trách nói: “Đã trở về vì cái gì không vào cửa? còn lên lên lút lút .”

Nàng đi qua, từ phía sau lưng ôm lấy mẹ , làm nũng nói: “Mẹ, hôm nay làm cho con cái gì ăn ngon ngon được không ?”

“Vừa về đến đã ham ăn.” Diệp mẫu lắc đầu thở dài, “Khó trách Thư Hạo lại nói người như một đứa trẻ vậy .”

“Còn nói nha! Có bạn trai nào như hấn chứ? trong lúc này hấn đem con ném ở đây , một mình chạy đến Mĩ thông dong thoải mái chứ !” Nàng tức giận nói.

Diệp mẫu lần nữa lắc đầu: “Người cái tính tình này! Ta xem ngoại trừ Thư Hạo, chắc cũng không có bất kỳ nam nhân nào chịu được người.”

“Cái này rất không nhất định nha.” Thu Hàn đẩy cửa phòng khách ra, sau đó sững sột.

Trên ngăn tủ bày biện hơn mười hộp bánh kẹo đóng gói rất đẹp . Nàng ngây ngốc nhìn hơn một phút đồng hồ, lại quay đầu nhìn mẫu thân, sau đó thét lên: “Mẹ! Làm sao người mua nhiều như vậy? đây là bánh kẹo nhập khẩu từ ngoại quốc mà ?”

“Không phải ta mua, là người khác tặng .”

“Ta nói lão nhân gia người khi nào lại trở nên xa xỉ như vậy?” Nàng lột một vỏ bánh chocolate vị rượu nha, thật không khách khí nhét vào trong miệng, ” Là người nào coi tiền như rác sao mà tặng nhiều thế này ?”

” Một học trò cũ của ta, cuối tuần trước có đến thăm ta, tiện thể đưa chút ít lễ vật.”

Nàng ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, một bên ăn chocolate liên tục , một bên khinh thường nói ; “Bây giờ còn có ai tặng lễ bằng bánh kẹo nữa chứ ? Cổ hủ !”

“Đó là tặng cho người ăn.” Diệp mẫu yêu thương nhìn nàng, “Hấn nhớ rõ con nhóc nhà người khi còn nhỏ thích ăn nhất là đồ ngọt .”

“Ngay cả chuyện khi ta còn bé cũng biết? Ai ạ?”

“Hấn gọi Tô Lỗi, không biết người còn có ấn tượng hay không.”

Trong tích tắc kinh dị.

“Tô Lỗi?” Nàng đành chỉ ăn kẹo, “Chính là khi người còn dạy học, đặc chính là sinh viên người đặc ý nhất Tô Lỗi?”

“Đúng vậy a, là hần.” Diệp mẫu vui mừng cười, “Khó được dịp hần từ Mĩ trở về, còn nhớ rõ ta là thầy dạy hần ở trường đại học, nghĩ đến muốn tới thăm ta.”

Nàng lại sững sờ, “Tô lỗi không ở Bắc Kinh sao? Khi nào đã chạy qua Mĩ rồi?”

“Nghe nói, hần tốt nghiệp đại học không lâu đã ra nước ngoài, bây giờ đang ở trong một xí nghiệp đầu tư từ bên ngoài làm lão tổng.”

Lại là một người Hoa kiều! Lưu học về nước, học được kiến thức lãng mạn, cuộc sống tinh thần giàu có, còn giàu có cả về tiền tài. Cái nam nhân này nếu ở trên xã hội phải gọi là “Tinh anh” nha, thật là khiến mọi người thêm ngưỡng mà sinh lòng ham muốn mà con con rùa vàng này.

Thu Hàn chua xót mà nghĩ, sau đó hỏi: “Bạn gái của hần đâu? Bọn họ có kết hôn hay không?”

“Ta đây thật không có hỏi.”

“Tô Lỗi hiện tại bộ dáng ra sao? Có phải là vẫn anh tuấn như vậy?”

“Ta xem hần so với trước kia càng anh tuấn, hơn nữa thành thực không ít. Bất quá mới 30 tuổi đầu, cũng đã khí vũ hiên ngang.” Diệp phụ xen vào nói, “Nếu như trên đường đụng phải, người nhất định nhận không ra hần.”

Cái này biểu thị cái gì? Nam nhân có tiền, tự nhiên sẽ khác rồi.

“Ta nghĩ một lát rồi đây. Lúc ăn cơm bảo con nha.”

Thu Hàn đối cha mẹ nói, đứng dậy trở về phòng.

Đóng cửa phòng, nàng lại không ngủ, mà là ngồi vào trước bàn sách, chống cái cằm, sững sờ ngắm người.

Tô Lỗi đã trở lại!

Nàng đối với chính mình nói, hốt hoảng không biết ngồi bao lâu, ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng lạn, soi rõ cả căn phòng. Nhìn hình ảnh trước mắt này lại có một chút tỉnh ngộ.

Hồi mới quen Tô Lỗi, cũng là một cảm giác như ánh mặt trời sáng lạn ngày mùa hè như vậy.

Năm tuổi 12, nàng lần đầu tiên biết đọc. Ngồi ở hàng cuối cùng của phòng học, gần cửa sổ. Phía sau phòng học là một hoa viên nhỏ, có một hồ nước biếc, còn có đám cây tùng lớn lên rất rậm rạp.

Đoạn thời gian kia, Thu Hàn thường thường ở trong giờ dạy học thất thần, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm người. Nàng bắt lực hơn nữa trong lòng rất hỗn loạn, bởi vì ba ba có tình nhân, thế giới nhỏ bé nàng hoàn toàn sụp đổ.

Nếu như ngắm người là của nàng một cái tuyệt chiêu, nàng có một tuyệt chiêu còn tuyệt hơn, đó là đi muộn. Cơ hồ mỗi ngày, qua bảy giờ hai mươi phút, sau khi tiếng chuông sáng sớm vang lên, nàng mới gặm bánh bao, lác lác tiến vào phòng học.

Thành tích học tập của nàng cứ thế tuột dốc, số lần đi trễ cũng càng ngày càng nhiều. Rốt cục có một ngày, chủ nhiệm lớp không thể nhịn được nữa, đem nàng gọi vào một góc nhỏ trong hoa viên.

“Diệp Thu hàn, người vì cái gì luôn đi muộn? Có lý do gì?”

“Lý do của ta rất nhiều a. Có đôi khi là thân thể không tốt, có đôi khi là trong nhà đồng hồ báo thức hỏng rồi, có đôi khi là xe đạp của ta bị hỏng, có đôi khi là xe công cộng bị kẹt xe.”

” Sáng sớm Người không dậy sớm được vài phút sao?” Chủ nhiệm lớp gần như phần nộ bộc phát.

“Sáng sớm vài phút sẽ tổn thọ của ta. Lão sư, các người không phải đề xướng phát triển cá tính sao? Vậy hần là tôn trọng ta sở thích cá tính ngủ nướng của ta chứ.” Thanh âm của nàng thủy chung lười biếng như một.

“Phốc ——” một tiếng cười từ phía sau thân cây tùng truyền đến.

Chủ nhiệm lớp nhìn nhìn phía cây tùng, lại nhìn một chút vẻ mặt vô tội của Diệp Thu Hàn, quăng xuống một câu: “Người còn dám muôn thử xem? Đừng tưởng rằng mẹ của người cũng là giáo viên ở trong trường học này, ta liền không có biện pháp phạt người!” Sau đó nổi giận dùng dùng rời đi.

Nàng nhanh chóng vọt tới sau cây tùng, chứng kiến một đại nam sinh lạ lẫm trong ánh nắng chói chang của mùa hè mở miệng cười toe toét đến rất là đáng giận.

“Người cười cái gì?” Nàng vẻ mặt hung ác.

“Ha ha, có khi thân thể không tốt, có khi đồng hồ báo thức trong nhà hỏng rồi, có khi xe đạp hỏng mất Vị bạn học này, ta xem kỳ thật phần lớn thời gian là ngủ nướng a? Ha ha.”

“Mắc mớ gì tới người?” Thu Hàn hỏi, có chút tức giận.

“Ha ha!” Hắn cười, đột nhiên đến gần một bước, cúi đầu nhìn nhìn nàng trước ngực treo biển hành nghề, nhẹ nhàng thì thầm: “Năm 1 ban(2), Diệp Thu Hàn.”

Nàng lại càng hoảng sợ, phản ứng đầu tiên chính là lui về phía sau một bước.

“Người muốn làm gì?”

Hắn cũng ngẩn ngơ, nhíu mày, hướng lui về phía sau một bước, nói: “Thực xin lỗi, ta thân cận quá .”

Nàng xoay người rời đi, không ngờ dẫm lên dây giày chính mình, nghiêng một cái ngã sấp xuống trên cỏ.

“Tiểu bạn nhỏ , người có khỏe không?” Nam sinh ân cần hỏi thăm.

Nàng không để ý tới hắn, vuốt lại váy dài màu lam trên đầu gối, đã dính đất một mảng lớn còn có một đường tơ máu đỏ tươi .

Không biết là bởi vì đau, hay là ủy khuất, nàng đột nhiên khóc lên, nước mắt theo gương mặt chảy xuống.

Bên cạnh có người đưa qua khăn tay, nàng không có nhận cứ như trước khóc bù lu bù loa.

Nam sinh kia lại cúi người tới, cầm khăn tay nhẹ nhàng mà thay nàng lau khô nước mắt.

Ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống, áo sơ mi nam sinh trắng sáng loáng , không mặt hình dáng đều có chút hư không. Nàng xem không rõ tướng mạo của hắn, chỉ thấy hắn ánh mắt sáng ngời cùng ảm áp .

Nàng thoáng cái an tĩnh lại.

“Muốn đi phòng y tế hay không?” Hắn hỏi.

Nàng lắc đầu, bắt đầu cột dây giày cho mình.

Hắn ở một bên tò mò nói: “Di? Phương pháp cột dây giày của người rất kỳ lạ a.”

“Đại Đồng học, có muốn ta dạy người hay không?” Nàng nghiêng nghiêng đầu, nghịch ngợm hỏi.

Hắn gật gật đầu, vì vậy nàng dạy hắn cột dây giày.

Rất phiền phức mới học được , cũng không thực dụng, chạy vài bước đã nổi lổ, hắn lại học được rất chân thành.

Thẳng đến tiếng chuông vào học vang lên, một nữ sinh xinh đẹp xuất hiện ở phía sau bọn họ, nói: “Tô Lỗi, chúng ta nên đi vào học.”

Hắn một bên hướng bên ngoài rừng cây mà đi, một bên nói với nàng: “Tái kiến, Diệp Thu Hàn.”

Đó là lần đầu tiên gặp mặt của bọn họ, cũng là lần đầu tiên gọi tên của nàng.

Khi đó, hắn đối với nàng mà nói chỉ là một người xa lạ mà thôi, lạ lẫm đến nỗi nàng cũng không rõ hắn thuộc năm nào cấp nào , không biết hắn gây béo thể nào .

Nàng vội vàng liếc nhìn hắn, nàng còn rất nhớ kỹ ánh mắt sáng ngời cùng nụ cười ảm áp của hắn.

Còn có, tên của hắn —— Tô Lỗi.

Lần nữa nhìn thấy Tô Lỗi, là ở trong nhà của nàng, xác thực mà nói, là tại bên ngoài phòng khách.

Ngày đó, nàng đã khuya mới tan học trở về, vừa vào cửa, chỉ nghe thấy trong phòng một trận huyên náo. Diệp mẫu khi đó là chủ nhiệm lớp cấp 3, thường thường triệu tập học sinh khá giỏi nhất đến nhà “Thiên vị” .

Nàng rón ra rón rén, muốn đợi trong phòng khách không để ý, liền chạy tới gian phòng của mình đi.

Mắt thấy đã sắp tiếp cận cửa phòng rồi, sau lưng lại có người đập bờ vai của nàng.

“Hải! xin chào!”

Nàng không kiên nhẫn xoay người, đã thấy vẻ mặt người nọ sáng rọi tỏa sáng, như nhật được đồ , mở miệng mà cười:

“Diệp Thu Hàn, thật là người?”

“Ta không biết người.” Nàng lạnh như băng .

Hắn có chút thất vọng: “Người không nhớ rõ ta sao ?”

Diệp mẫu đi tới, nói: “Tiểu Hàn, đây là trưởng lớp cấp ba ban (1) Tô Lỗi.”

Nàng ngẩng đầu lên, mở to hai mắt nhìn, nhìn qua nam sinh trước mắt này. Mặc áo sơ mi trắng, quần màu lam , vóc dáng rất cao, gầy, bộ mặt hình dáng rất tốt.

Ngọn đèn chiếu vào trên mặt của hắn, hắn có một đôi ánh mắt sáng ngời cùng nụ cười ấm áp .

Hơn nữa, tên của hắn gọi Tô Lỗi.

“Ta còn nhớ rõ người dạy ta phương pháp buộc giày nha.” Hắn hướng nàng nháy mắt mấy cái, sau đó, môi mỏng gợn lên, cười một cái chói lọi nha.

Thu Hàn vĩnh viễn nhớ rõ nụ cười kia —— ánh mặt trời trong mùa hè sau buổi trưa chính là sáng lạn như vậy.

(từ nay về sau, nàng đối cao lớn nam sinh anh tuấn có hàm răng rất trắng đều có hảo cảm.)

Sự vui vẻ của hắn lây nhiễm sang nàng, giống như cái miếng xốp bọt biển nhanh chóng hấp thu nước, vẻ lo lắng tan hết, trong lòng của nàng cũng một mảnh sáng như ánh mặt trời.

Bởi vì Tô Lỗi, Thu Hàn tìm về cho mình sự vui vẻ hồn nhiên như trước, mỗi ngày sẽ mỉm cười mà nghĩ đến hắn.

Nàng thường hướng đến Diệp mẹ nghe mẹ kể chuyện về Tô Lỗi. Về sau chỉ cần nhìn thấy hắn, lòng của nàng sẽ rất nhanh thành thích đập loạn; về sau chỉ cần nghĩ đến hắn, nàng sẽ rất nhanh mà đỏ mặt sau đó cũng sẽ ngây ngô cười một mình.

Kim nén không được mà yêu mến một người như vậy . Mặc dù nàng lúc ấy chỉ có mười hai tuổi.

Có lẽ, yêu mến cũng không có nghĩa là yêu, nhưng tình cảm yêu mến lại là sự bắt đầu của tình yêu . Trông thấy Tô Lỗi lần đầu tiên mắt của nàng đã bị khí chất ấm áp và ôn nhu đặc thù trên người của hắn hấp dẫn.

Đặc biệt trong những năm tháng đầy màu xám buồn tẻ đó, Tô Lỗi đã trở thành một ánh mặt trời trong cuộc sống của nàng , hình bóng của hắn còn chiếm lĩnh trái tim nàng biến nơi đó trở thành một màu vàng sáng rực .

Mà Tô Lỗi, tựa hồ cũng rất yêu mến cùng một chỗ với nàng. Có một lần cấp ba ban (1) tổ chức chuyến dạo chơi ngoại thành, đi leo núi, hắn cũng mang Thu Hàn đi. Đầu là học sinh trung học mười mấy tuổi , mọi người cười cười nói nói, cãi nhau âm ỉ, rất nhanh đã leo đến giữa sườn núi.

Trên đường đi qua một cái cầu đá nhỏ hẹp rất chật vật, những người khác đều đã đi qua, chỉ còn mỗi Thu Hàn dù cố lấy tất cả dũng khí nhưng khi đi đến một nửa cầu nhìn xuống dưới mặt cầu nước sông chảy xiết cuộn cuộn, dũng khí của nàng liền biến mất, chỉ có thể đứng ở một chỗ cất bước không dám tiến lên nữa .

“Diệp Thu hàn, người làm sao vậy?” Tô Lỗi tại bờ bên kia hỏi.

“Ta sợ. Ta không dám tới.”

Hắn cổ vũ nói: “Không phải sợ! Người nhìn ta này, không nên nhìn dưới chân, thẳng tắp về phía ta mà đi tới.”

Có thể nàng rất khiếp đảm, cũng không dám bước ra một bước. Đến cuối cùng, nàng chỉ có thể ngồi xổm xuống, nhắm mắt lại tựa hồ như vậy sẽ có cảm giác an toàn hơn một chút.

Mọi người đã qua cầu đợi lâu đã không còn bình tĩnh. Nàng nghe thấy một giọng nữ khinh thường nói: “Tô Lỗi, ta nói người không cần phải mang nàng theo mà chỉ được cái vương váu!”

Thu Hàn vẫn đang nhắm mắt lại, tuy nhiên không phục, nhưng sợ hãi khiến nàng không dám cự quấy mạnh. Ở sâu trong nội tâm đã có một chút hi vọng, chính là hi vọng có người có thể đi tới giúp nàng.

Nhưng mà đây cơ hồ là không thể nào, bởi vì cầu đá quá chật, chỉ có thể chứa được một người đi qua.

“Đưa tay cho ta!” Có người nói, thanh âm gần gũi như tại bên tai.

Nàng thoáng cái mở mắt ra, Tô Lỗi. Hắn từ đầu cầu bên đi quay lại, dùng con mắt mỉm cười nhìn nàng trêu mếu.

Nàng lại một lần nữa bị nụ cười của hắn thuyết phục, ngoan ngoãn nắm tay của hắn, từng bước một đi qua cầu đá chật hẹp mà nguy hiểm này.

Nàng quên mất sự sợ hãi, khi hắn ở bên nàng cười ầm ập, nắm lấy bàn tay ầm ập của hắn, nàng như tìm được cảm giác an toàn. Khi bọn hắn đi đến đỉnh núi bàn tay ầm ập này của hắn lại không có buông tay ra lần nào, mà tâm hồn trẻ thơ của nàng, cũng đã mất ở trên người của hắn.

11. Chương 11

Trên bàn cơm, vợ chồng Diệp giáo sư còn đang hào hứng bưng bưng đàm luận về Tô Lỗi.

“Dạy học đã nửa đời người Tô Lỗi là sinh viên thông minh nhất ta từng gặp qua. Hắn trí lực hơn người, học tập cũng không phải chăm chỉ nhất nhưng lại luôn đứng đầu. Có một trận, hắn mãi mê chơi bóng rổ, một lòng muốn trở thành cầu thủ giỏi của Trung Quốc. Thường xuyên vào xé chiều trốn học đi chơi bóng, tiết học lịch sử cho tới bây giờ cũng chưa từng học qua tiết nào, chỉ ở trước cuộc thi sát hạch môn lịch sử ba ngày mới bắt đầu lục lọi học lại qua một lần, cuộc thi cuối kỳ vẫn là người được điểm cao nhất.” Diệp mẫu mỉm cười nhớ lại, “Thực sự là chỉ xem qua một lần đã nhớ.”

Tô Lỗi yêu mến nhất chính là chuyện chơi bóng rổ, cơ hồ toàn bộ nữ sinh trong trường đều biết. Mỗi khi thời điểm Tô Lỗi xuất hiện ở sân bóng rổ, đám người bên cạnh liền vây quanh xem trận đấu đều bộc phát mà ủng hộ, tiếng vỗ tay vang lên không ngừng, chính giữa xen lẫn là tiếng hét mừng rỡ của các cổ động viên nữ: “Tô Lỗi, cố gắng lên!” “Soái ca, cố gắng lên!”

Kỳ thật, các nàng cũng không phải đến xem trận đấu mà là đến xem Tô Lỗi. Diệp Thu Hàn đương nhiên cũng không ngoại lệ. Cũng là bắt đầu từ khi đó, nàng thích môn bóng rổ này.

Tô Lỗi tư thế chơi bóng rổ rất đẹp, chuyển bóng, kèm người hay ném rổ hoạt động liên tục.

Nàng tránh ở trong phòng nhìn hắn chơi bóng rổ, nàng vụng trộm ở trên bàn học khắc tên của hắn, trong thư viện nàng tránh ở đằng sau chỗ ngồi của hắn. Thẳng đến có một ngày, nàng ắn núp ở góc rẽ khi hắn vụng trộm hút thuốc lại bị hắn phát hiện.

Hắn dùng lực dí đầu thuốc còn cháy dở xuống gạt tàn, lông mày giương lên, hỏi: “Diệp Thu hàn, làm sao người trong này?”

Cách sương mù nhân nhạ, nàng chăm chăm vào hình dáng khuôn mặt rõ ràng của Tô Lỗi.

“Người học hút thuốc rồi?”

Hắn tựa hồ ngây ngốc một chút, sau đó nói: “Không cần phải nói cho mẹ ngươi biết. Bà ấy sẽ thương tâm.”

“Ngươi tại sao phải học cái xấu như vậy?” Tại thời điểm mười hai tuổi trong suy nghĩ của nàng, hút thuốc chính là học cái xấu, tất nhiên chuyện du côn lưu manh tài cán.

Hắn khoe môi bắt mồm hơi giương nhẹ, nói: “Ngươi quá nhỏ, còn không hiểu.”

“Nếu như ngươi không nói cho ta nguyên nhân, ta liền trở về nói với mẹ!”

“Được rồi.” Hắn bắt đầu dĩ thử dài, lúc này mới nói ra nguyên nhân.

Tô Lỗi từ nhỏ chính là người được vạn người mê, bởi vì thông minh, tướng mạo anh tuấn, thành tích học tập ưu tú, đánh bóng rổ rất xuất sắc, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của nữ sinh trong sân trường. Trong nhà hắn điện thoại luôn vang lên không ngừng, buổi tối thời gian điện thoại gọi đến cơ hồ nghe đến choáng váng, có đôi khi dọc theo đường về thậm chí sẽ bị nữ sinh lạ lăm ngăn lại. Những nữ sinh này nhiệt tình quá làm hắn sợ hãi, càng sợ ảnh hưởng tới việc học tập trong kỳ thi đại học, hắn đành nghĩ ra một chiêu độc, đó là phải trăm phương ngàn kế nói xấu chính mình.

Lần thứ nhất ngẫu nhiên say rượu, khiến cho trên mặt hắn hiện ra không ít nốt đỏ. Tô Lỗi từ đó như đã thấy hiệu quả, liền bắt đầu len lén uống rượu hút thuốc, làm cho làn da sau khi bị kích thích, sẽ nổi lên rất nhiều nốt đỏ, dài ra làm cho người ta chán ghét.

“Ngươi xem một chút, trong khoảng thời gian này cổ găng rất cục không có phí công nha.”

Nàng nhìn kỹ, quả nhiên, xem ra trên mặt tuần tú trắng nõn lúc trước, lúc này lại nổi rất nhiều nốt đỏ, còn có mụn nữa.

Cái mặt này thật sự là làm cho người ta ăn không ngon nha. Nhấn lại cái mũi, nàng nói: “Dù sao đi nữa! Người xấu chết mất.”

Hắn lại một chút cũng không thêm để ý, ngược lại có chút đắc ý nói: “Ta liền yêu mến một điểm xấu này đây.”

“Xấu như vậy, từ nay về sau không có nữ sinh nào thích ngươi, làm sao bây giờ?” Nàng cố ý khích hắn.

Hắn chuyên chú tự hỏi mình, sau đó nói: “Nếu như một nữ sinh bởi vì chút ít bề ngoài này bị gì đó mà không yêu thích ta, nàng kia cũng không đáng được ta thích.”

Giờ khắc này, nhìn nam sinh mười bảy mười tám tuổi bên cạnh, nàng đột nhiên đối với hắn nói:

“Tô Lỗi, mặc kệ ngươi biến thành bộ dáng gì đi nữa, ta đều thích ngươi! Ngươi là vương tử vĩnh viễn trong lòng ta.”

(A những lời này, nàng một mực, một mực dấu ở trong lòng, lại thủy chung không có cơ hội nói ra miệng.)

Hắn ngừng lại, ánh mắt dừng ở trên nàng: “Đây là bí mật của ta, hiện tại nói cho ngươi biết. Làm trao đổi, ngươi cũng muốn nói cho ta biết một bí mật.”

Nàng biểu hiện được rất trượng nghĩa: “Tốt, ta cũng nói bí mật của ta cho ngươi biết!”

“Bí mật gì?”

Nàng hướng hắn vẫy tay: “Ngươi đem cái đầu xuống đây.”

“Làm sao vậy?” Hắn kỳ quái hỏi, nhưng vẫn là cúi xuống.

Khi hắn không kịp phòng bị nhìn xuống phía dưới, nàng nhanh chóng trên môi hắn hôn xuống, sau đó cả khuôn mặt đỏ bừng nhìn hắn: “Tô Lỗi, sau khi lớn lên ta sẽ gả cho ngươi!”

Tô Lỗi lại càng hoảng sợ, lập tức phát hiện mình rút lui. Sờ lên miệng của mình, hắn đỏ khốc đỏ cười nói: “Tiểu nha đầu, ngươi cướp đi nụ hôn đầu của ta rồi!”

(Giống như hắn bộ dáng bị hại vậy. Cái gì nha, đây cũng là nụ hôn đầu của nàng mà!)

Nàng đến nay còn nhớ rõ hương vị mùi thuốc lá nhàn nhạt giữa răng môi của hân. Đây là lần đầu tiên của bọn họ, cũng là lần tiếp xúc thân mật duy nhất.

“Như thế nào, người không muốn ta làm tân nương của người sao?” Nàng không phục mân mê miệng hỏi lại.

Hân chờ một chút chậm rãi nói: “Nam sinh đều yêu mến tân nương xinh đẹp, mà người cả một hàm răng sâu thật làm cho người ta ngán. Diệp Thu hàn, làm sao người thích ăn đường như vậy, cả hàm răng đều ăn đến hồng rồi?”

“Đó là bởi vì thầy thuốc nói ta hàm lượng đường trong máu quá ít, từ nhỏ mẹ đã mua các loại đường ăn ngon cho ta ăn.”

“Thật đáng tiếc! Tuy nhiên ánh mắt của người rất lớn, lông mi đậm, làn da rất trắng, miệng rất nhỏ, nhưng hàm răng lớn lên sẽ không tốt. Cho nên, người nếu không trở nên xinh đẹp, ngũ quan đoan chính đều không tính là gì.”

Nàng tức giận phình trướng mắt hân: “Người cái loại bại hoại này! Một ngày nào đó, ta sẽ biến thành công chúa xinh đẹp, cho người nhận không ra!”

Lúc kia, nàng không chỉ là tiểu nữ sinh cá tính rất xấu, còn là một cô bé rất mạnh miệng.

Mười bốn năm qua đi, nàng vẫn như trước không có thể có bao nhiêu xinh đẹp, cũng không thể thay đổi thành công chúa. Mà hân, lại vẫn giống như vương tử như cũ.

Nhưng hân còn nhớ nàng không, còn nhớ rõ nàng vốn thích ăn đường. Thu Hàn tâm đột nhiên sụp xuống.

Tô Lỗi, cảm ơn người, còn nhớ rõ con vịt xấu xí năm đó.

Cha mẹ vẫn còn tiếp tục nói chuyện.

Diệp mẫu nói: “Tô Lỗi thi vào đại học đoạt được điểm tối đa trở thành trạng nguyên, lại là sinh viên có sở trường thể dục đặc biệt, rất nhanh đã trúng tuyển Bắc Đại. Trước đó, hân vốn có tư cách cử đi học đại học Z. Nhưng Tô Lỗi lại không đi, hân nói hân nhất định phải vào Bắc Đại.”

Thu Hàn nhớ rõ ngày Tô Lỗi đi, nàng cùng mẫu thân đến nhà ga tiễn hân. Tô Lỗi vẫn là bộ dạng cao to như vậy, lúc này toét giương miệng cười: “Hẹn gặp lại!” Hân vẫn là nam sinh lúc nào cũng ầm ập như ánh mặt trời vậy, nhưng tựa hồ không có quá nhiều lưu luyến, bộ dạng hân lúc này chính là đang nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp, những tính toán cho tương lai.

“Hẹn gặp lại.” Thu Hàn nhẹ nhàng mà nói. Tuy nhiên lúc ấy nàng khổ sở như muốn khóc, nhưng vẫn là liều mạng nhịn lệ xuống, cái gì cũng chưa nói.

Nàng bắt đầu viết thư cho Tô Lỗi, giấy viết thư màu hồng phấn, trên mặt là hoa văn đáng yêu màu hồng phấn, phi thường khác biệt. Loại giấy viết thư này nàng một mình ngồi hai giờ ở trên xe công cộng, đi đến rất nhiều các cửa hàng trên phố mới tìm được. Buổi tối, nàng mang tâm tư nặng nề viết thư, viết xong kẹp ở trong sách giáo khoa, lúc nào cũng mở ra xem, xem những câu chữ đó như châu ngọc, sau đó mới lưu luyến gửi đi.

Tô Lỗi hồi âm cũng không quy luật, có đôi khi nửa tháng một lá, có đôi khi một tháng cũng không có một lá thư nào. Mỗi lần nhận được hồi âm của Tô Lỗi, buổi tối nàng nhất định ngủ không được. Dem thư đặt ở bên cạnh gối trên đầu, lật qua lật lại xem rất nhiều lần, thẳng đến mỗi một chữ cũng thuộc mới cất đi.

Tô Lỗi hồi âm cũng chỉ dùng để loại giấy viết thư ô vuông giật ra từ vở đi học để viết, màu mực xanh lam, kiểu chữ nghiêng nghiêng hơi hướng về bên phải. Có một khoảng thời gian, Thu Hàn tận lực bắt chước chữ của hân, Tô Lỗi trong thư nói: “Tiểu nha đầu, chữ của chúng ta càng ngày càng giống nhau nha.”

Nàng hồi âm nói: “Bởi vì ta đang luyện chữ a, ta cảm thấy chữ người viết rất đẹp, rất đúng tiêu chuẩn Tô thể.”

Trong một bức thư nhận được, Tô Lỗi trêu chọc: “May mắn ta họ Tô, mà không phải họ La, nếu không sẽ thành la (lỏa) thể rồi.”

“Người cho rằng tên của người cũng rất tốt sao? Tô Lỗi —— thư lỗi, giống như một loại tẩy rửa vậy “

Tô Lỗi tại hồi âm hỏi: “Vậy tên của người có hàm nghĩa gì?”

Nàng đáp: “Còn nói là văn khoa trạng nguyên, điểm tri thức cổ văn ấy đều không biết. Diệp Thu Hàn xuất từ một câu thành ngữ —— Diệp Lạc Tri Thu hàn(lá vàng rơi biết mùa thu lạnh tới).”

“Không hổ là con gái giáo sư hệ Trung văn, lĩnh giáo lĩnh giáo!”

.

Hiện tại hồi tưởng lại mọi việc , những bức thư chỉ biết nói liên miên ,lải nhải cỡ nào,thật đúng là một loại tình cảm ôm ấp của thiếu nữ .Chúng đã từng là những thứ quý giá nhất được cất giữ trong năm tháng tuổi trẻ của nàng , nhưng mà hôm nay tất cả đã trở thành một loại hồi ức , kí ức xa xôi rốt cuộc đến bây giờ đã không còn liên quan gì đến nàng nữa .

” Kỳ nghỉ đông năm nhất của Tô Lỗi, khi từ Bắc Kinh trở về, đi qua nhà của chúng ta tới thăm người. Hần vẫn là người tôn trọng đạo như vậy ,là một thanh niên rất hiểu lễ phép.” Diệp phụ dùng khẩu khí tán thưởng nói.

Năm nghỉ đông đó , Diệp Thu Hàn lần đầu tiên ý thức được mình chính là một vệt con xấu xí.

Tô Lỗi mang nàng đi tụ hội với bằng hữu của hắn. Mang tâm tình không yên , nàng ngồi ở bên cạnh hắn, hạnh phúc cùng cảm giác bất an một mực đan xen nhau , nhìn mấy con mắt hiểu kỳ hoặc ghen ghét đang ngồi song song, nàng phát hiện mình chính là mềm yếu như thế , một câu cũng nói không nên lời. Hắn lại rộng rãi giới thiệu nói: “Đây là tiểu muội muội ta rất yêu mến .”

Yêu mến! Nàng nghe xong một hồi kích động. Cho dù ngồi ở đây có rất nhiều sinh viên lớn, làm cho nàng có rất nhiều cảm giác không an toàn ,nàng cũng không có thói quen ngồi nơi có đông người xa lạ như vậy , nhưng vì một câu”Yêu mến” này, nàng nguyện ý.

Đang trong thời điểm nàng đắm chìm trong hạnh phúc, ánh mắt của mọi người bị một cô gái xinh đẹp hấp dẫn. Nàng làn da trắng nõn, dáng người cao gầy, khí chất ưu nhã, trên mặt mỉm cười làm cho người ta nghĩ đến một loại cao quý ,một cảm giác không thể xâm phạm được .

Ai vậy? Xinh đẹp giống như công chúa! Diệp Thu Hàn lạnh lùng thưởng thức đưa ánh mắt nhìn cô gái kia, Tô Lỗi đi tới, hai người chăm chú nắm tay cùng dắt nhau đến một chỗ. Nàng sợ ngây người, hạnh phúc vừa rồi nhanh chóng bị quét sạch, ngoại trừ nghi vấn cùng quần bách, nàng còn có một chút thương tâm, một ít khổ sở.

Bên cạnh một vị nữ sinh đại khái nhìn ra một ít mảnh khoe, nói với nàng: “Nàng gọi Nguyễn Nhược Lam, từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Tô Lỗi. Là bạn của phụ thân hắn, lúc còn rất nhỏ đã đùa giỡn nói muốn định việc hôn nhân này. Đơn giản hai người bọn họ cũng là thưởng thức lẫn nhau, hâm mộ lẫn nhau, hiện tại lại cùng lên Bắc Kinh học đại học, liền yêu nhau .”

Diệp Thu Hàn tâm như đang đứng trên đám mây liền ngã xuống đến đáy vực. Nước mắt nàng như sắp vỡ đê , quyết định rời đi khỏi chỗ này.

Nàng đi tới Tô Lỗi nói lời từ biệt, cũng chú ý nhìn Nguyễn Nhược Lam. Đột nhiên nghĩ tới, nàng, chính là nữ sinh xinh đẹp chính mình lần đầu tiên gặp Tô Lỗi . Nàng ta xinh đẹp như thể chính mình thật sự không thể nào cùng nàng so sánh. Ở nàng ấy có sự rung động động lòng người , Thu Hàn cảm giác mình rất nhỏ bé, rất buồn cười.

Nguyễn Nhược Lam vẻ mặt nghi ngờ nhìn tiểu cô nương trước mặt này, đại khái là cảm thấy kỳ quái nàng làm sao có thể xuất hiện trong lúc này. Mà Tô Lỗi cùng Thu Hàn sau khi nói xong”Tái kiến”, nụ cười một khắc kia cũng không qua được ánh mắt của Nguyễn Nhược Lam. Xoay người thì Thu Hàn nghe thấy lời hắn tại hướng nàng ấy giải thích: “Đó là tiểu muội muội con gái của Trương lão sư chủ nhiệm lớp của ta, rất đáng yêu, ta rất thích.”

Nguyên lai, hắn theo lời”Yêu mến” cùng “yêu “không quan hệ!

Một loại tuyệt vọng trước nay chưa có ,tâm tình của nàng hoàn toàn bị đánh úp . Nàng đột nhiên rất muốn hóa thành một cái bọt biển, như câu chuyện cổ tích công chúa mỹ nhân ngư, chậm rãi mà phiêu tán, sau đó biến mất.

Nàng chạy ra, một mực chạy chỉ biết một mực chạy. Nàng cho là nước mắt của mình trong quá trình chạy trốn sẽ bay lên, sẽ giống như những giọt mưa bị gió thổi bay đi mất .

Chính là không có. Nàng dừng lại, dụi dụi con mắt không có một giọt lệ.

Về đến nhà, nàng mở ti vi, xem mèo và chuột . Một tập xem tiếp một tập , nàng càng không ngừng cười, thân thể cuộn tãi rộng thùng thình trên sofa, ha ha ha ha ha ha.

Bất tri bất giác, lại cười ra nước mắt. Chỉ là, bên cạnh không có người cho nàng khăn tay lần nữa, thay nàng lau nước mắt.

Nàng nằm ở trên ghế sofa, vùi đầu vào cánh tay, không cách nào tự kiềm chế được mà khóc lớn lên.

Diệp Thu Hàn, người nên thanh tỉnh. Vương tử cho tới bây giờ đều ở cùng một chỗ với công chúa.

Đang mãnh liệt ở bên trong nước mắt, nàng chua xót và buồn cười nghĩ đến mối tình đầu này rốt cục cũng kết thúc bằng một dấu chấm .

Nàng không hề gửi thư cho Tô Lỗi nữa, mà Tô Lỗi liên tục mấy lá thư sau không có hồi âm, cũng không tiếp tục gửi nữa .

Thanh xuân luôn hỗn hợp cùng với ưu thương, vô nhè nhẹ ngủ, trong mộng khóe mắt còn có vệt nước mắt ẩm ướt.

Nhận được lá thư cuối cùng của Tô Lỗi , nàng đã lên cấp ba . Vào giữa tiết học nàng mở một lá thư được gửi từ Bắc Kinh, một trang giấy chỉ viết một câu: “Diệp Thu hàn, vô luận ta đi tới chỗ nào, hi vọng người vĩnh viễn hạnh phúc, vui vẻ!”

Không có lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên), nàng vẫn nhận ra màu mực màu lam kia cùng nét chữ nghiêng nghiêng về bên phải ,chữ viết rất đẹp liền nhận ra đây là lá thư do Tô Lỗi viết .

Ngày đó, nàng ở trong tiệm sách ngơ ngác ngồi nguyên một buổi chiều, đầu hạ ánh nắng rất chói chang, xuyên thấu qua đám lá trên ngò đồng mà chiếu xuống. Nàng nhìn ngắm cái bóng của những chiếc lá kia, qua mùa hè này nàng đã lên đại học .

Nàng giật mình nhớ tới thời gian mới quen Tô Lỗi chính là sau buổi trưa kia. Hắn mặc một bộ áo sơ mi trắng, nụ cười sáng rực rỡ như ánh mặt trời . Ánh mặt trời làm đau nhói mắt của nàng, mà Tô Lỗi làm đau nhói lòng của nàng.

Cuộc sống của nàng một mực không ngừng thay đổi, nhưng vì cái gì cảm tình nàng đối Tô Lỗi đã nhiều năm như vậy nhưng không có chút nào thay đổi?

Chia tay bốn năm, nàng có rất nhiều lời muốn nói với Tô Lỗi, lúc này lại một câu cũng nói không nên lời. Nàng buông cây bút đang cầm trên tay ra, phát hiện mình trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Vì vậy, nàng không hồi âm cho Tô Lỗi. Bây giờ nghĩ lại, đó là đêm trước khi hắn xuất ngoại, sau đó hắn phải đi Mỹ .

Vận mệnh có thể đem hai con người xa lạ trở thành người thân, lại có thể đem hai người quen biết nhau biến thành người xa lạ.

Nàng cùng Tô Lỗi tựa như hai đường thẳng thẳng tắp, tại một điểm giao nhau rồi sau đó vĩnh viễn không gặp lại nhau , không hề liên quan tới nhau .

Kỳ thật, cũng không phải thật sự không hề liên quan. Tỷ như, tại kỳ thi đại học thì ý nguyện đầu tiên của nàng là điền vào mục đại học Bắc Đại; thời điểm mới vừa lên đại học, xế chiều mỗi ngày nàng đều đi đến sân bóng rổ nhìn mọi người chơi bóng; khi nhìn đến ánh mắt đầu tiên của Hà Thư Hạo, nàng đối người nam sinh cao lớn đẹp trai này, nụ cười lộ lên với hàm răng trắng sáng bóng khiến cho tim nàng đập một hồi thình thịch.

Trong đại học, nàng vẫn không xinh đẹp như trước, cũng luôn coi việc học là quý nhất, học xong liền thấy thoải mái.

Khi đã trưởng thành đối với loại tình yêu “dám yêu dám hận” kia nàng chỉ còn coi nó là chuyện trẻ con. Rất cục, theo thời gian nàng lại gặp được một người, dưới ánh đèn mờ mờ trên giường, vì hắn mà đan một cái khăn quàng cổ ấm áp, sau đó nhìn hắn ngây ngốc cười, không nói lời nào cũng có thể cảm nhận tâm tư hạnh phúc.

Thời gian thật là một thứ kỳ diệu, nó bao dung hết thảy, thay đổi hết thảy.

Hắn là không có ai biết trong nội tâm nàng đã từng tồn tại một thân ảnh giống như một ánh mặt trời. Một người nam sinh trở thành kí ức trong lòng nàng.

12. Chương 12

Buổi tối mười một giờ, Diệp Thu Hàn theo thường lệ trực tiếp ngồi vào.

Âm nhạc dần dần thấp, một giọng nữ tinh tế ôn nhu gọi điện thoại đến: “Uy, Thu Hàn sao?”

“Đúng rồi. Người là vị nào?”

Đối phương do dự một chút, nói: “Ta tên là Tiểu Tình a.”

“A, Tiểu Tình, người có tâm sự gì cùng với mọi người chia sẻ?”

“Ta nghĩ sẽ kể một câu chuyện xưa, đây tuyệt đối là một câu chuyện xưa chân thật. Bởi vì chuyện phát sinh ở trên người của ta.”

Tiểu Tình tiếng nói dễ nghe xen lẫn ưu thương nhàn nhạt, bắt đầu kể lại:

“Gia Hùng là bạn học cấp 2 của ta, ta cùng nhà hắn ở cùng một khu vực, cho nên thường thường chạm mặt nhau. Hiện tại nhớ tới, lúc kia, hắn cũng đã yêu thích ta rồi, ngược lại ta rất ngại thẹn.

Ta nhớ được rất rõ ràng chính là có một ngày, hắn ở trước mặt bạn học cả lớp, đối với ta hát: “Không hiểu sao, ta liền thích người. . . .” Nhắm trúng bạn cùng lớp cùng một chỗ cười vang. Ta đỏ bừng mặt, không để ý tới hắn, lại cảm giác được hắn một mực sau lưng nhìn ta.

Tốt nghiệp trung học cơ sở, chúng ta lại không cùng học trung học phổ thông. Rất nhiều nguyên nhân khiến cho các bạn học lúc trước không thể nào liên lạc, ta cùng Gia Hùng trong lúc đó lại liên lạc lại nhiều hơn. Chúng ta thường thường thư từ qua lại, ghi đến ghi đi đơn giản là những việc sinh hoạt nhỏ chẳng khác gì ghi một sổ thu chi, hai ba ngày thì viết một bức. Trong thư hắn viết cho ta, thường thường có một đoạn văn bị hắn dùng mực nước xóa mất, ta không có để ý, tưởng hắn ghi sai chữ rồi sửa. Lúc đó, ta cũng không có cảm giác được mỗi khi về đến nhà cảm tình Hùng đối với ta đã không phải là bạn bè bình thường. Chúng ta vẫn kết giao là bạn tốt như lúc trước.

Sau khi tốt nghiệp trung học, ta đi làm, hơn nữa lại có bạn trai. Cùng Gia Hùng thư từ qua lại cũng ít đi, bởi vì ta có cuộc sống của chính ta. Nói đến yêu đương, khắc khẩu luôn tránh không khỏi, huống chi ta tìm bạn trai tính tình cũng không tốt.

Có một lần hai người chúng ta cãi nhau trên đường, vừa mới đi ngang qua bị Gia Hùng nhìn thấy. Hắn cũng không đi luôn mà đứng ở chỗ cũ, nhìn chúng ta tranh cãi. Sau đó, bạn trai của ta bỏ ta lại mà đi một mình. Hắn lúc này mới đi tới, hỏi ta làm sao vậy. Nước mắt của ta tại trong hốc mắt đảo quanh, hắn rất kích động ôm lấy ta, ta oa một tiếng khóc lên.

Ta nghe thấy hắn nói với ta: “Người chia tay đi.” Ta chỉ khóc.

Nói đến đây Tiểu Tình ngừng một chút, mới tiếp tục nói: “Dưới tình huống này, ta là rất khó vượt qua, nhưng không phải là ý tứ muốn chia tay, chỉ là muốn mượn bờ vai hắn khóc một hồi.”

Thu Hàn trong lòng âm thầm thay Gia Hùng thương xót ,bày tỏ không đúng lúc còn sai lầm hơn cả không bày tỏ .

“Tình huống như vậy lại xuất hiện mấy lần, mỗi lần hắn đều nói lời giống như vậy, mà ta vẫn như vậy cái gì cũng không nói, chỉ là khi bả vai hắn lưu lại vệt nước mắt của ta. Cuối cùng, hắn không hề nhận được chia tay mà hắn muốn nghe..., mà khi ta chia tay rồi, lại tìm một người bạn trai, bạn trai vẫn không phải hắn.

Quá khứ trôi qua hai năm, ta cùng Gia Hùng vẫn bảo trì quan hệ kết giao bạn bè, rốt cục cũng nghe nói hắn có bạn gái.

Năm nay một ngày tết âm lịch, bạn học tụ hội. Ta cùng Gia Hùng đều tham gia. Lúc ăn cơm, hắn tiếp điện thoại, nhìn biểu lộ hắn nói chuyện , hình như là bạn gái của hắn. Tất cả mọi người muốn hắn đưa bạn gái đến cùng nhau ăn cơm, ta cũng ở bên cạnh ồn ào: “Đem đến đi để cho chúng ta giúp người quan sát nào .”

Tiểu Tình thanh âm trở nên dồn dập lên: “Ta chính là không nghĩ đến khi cô bé này xuất hiện lại làm cho ta đột nhiên hiểu rõ chính mình.”

“Gia Hùng đưa bạn gái đến đây, ngồi ở bên cạnh hắn như chim nhỏ nép vào người, trong nội tâm của ta đột nhiên sinh ra một loại cảm giác phi thường khó chịu, mới vừa rồi còn cao hứng bừng bừng, trong nháy mắt tình gì cũng không có, thậm chí muốn rời đi. Gia Hùng nhìn ra tâm trạng khác thường của ta, hắn luôn lặng lẽ quan sát ta. Cơm nước xong thời điểm ngồi dưới thang máy, hắn ở sau người gọi tên ta, ta giả bộ như không nghe thấy.

Đến cửa ra vào của nhà hàng, mọi người nói muốn cùng nhau đi dạo phố nữa, ta bước lên taxi rồi đi. Rời xa tầm mắt Gia Hùng , tâm ngược lại bồi hồi càng lợi hại hơn.

Sau đó vài ngày, ta bị loại tâm tình này làm cho phức tạp . Khi đem mọi chuyện nhiều lần hồi tưởng lại ta nhận ra một kết quả: gia hùng một mực tồn tại ở trong lòng của ta, chỉ có điều ta không có ý thức được mà thôi. Loại cảm xúc này như một đám sương mù, ngay lúc này trong lòng của ta lại lần lượt thông suốt , để cho tâm ta trước nay chưa có vướng mắc, bây giờ lại có chút khổ sở.

Rốt cục vẫn nhìn không được. Chủ nhật, ta một mình đi dạo trong công viên, gọi điện thoại cho Gia Hùng. Nửa giờ sau, hắn xuất hiện ở trước mặt của ta. Hắn kỳ thật đang có chuyện khác, bởi vì là ta, cho nên hắn trên đường mà thoái thác .

Gặp mặt ta nói cho Gia Hùng, ngày bạn học tụ hội đó ta rất đau lòng, nói xong liền khóc . Hắn hơn nửa ngày cũng không nói chuyện, cuối cùng thở dài một hơi: người vì cái gì không nói sớm, nếu sớm một chút nói, có lẽ hiện tại chúng ta cũng đã kết hôn.

Ngày đó sau khi trở về, ta lấy tất cả bức thư hắn gửi cho ta , mỗi phong thư đều có đại đoạn nét mực tẩy xóa. Ta đem giấy viết thư đối với ánh mặt trời cẩn thận phân biệt, nguyên lai chỗ bị nét mực che phủ ,nội dung chính là ——”Ta thích người!”

Vì cái gì ta đến bây giờ mới nhìn đến ? Chính là nhắc lại những điều này này thì đã không có ý nghĩa nữa rồi . Hắn đã có bạn gái của hắn, ta đã có bạn trai của ta.”

“Các người chưa kết hôn, vì cái gì không thể cùng một chỗ?” Thu Hàn có chút nghi hoặc.

Tiểu Tình ở trong điện thoại nói: ” Do dự của ta một phần là do gia đình . 16 tuổi thì cha mẹ của ta ly hôn . Ta muốn chính là có một gia ổn định , không làm cho ta có cảm giác không an toàn . Mà bây giờ bạn trai đối với ta rất tốt. Hắn là người rất thành thực , cùng hắn cùng một chỗ rất thoải mái. Hắn một mực yêu cầu kết hôn thật nhanh , chính là ta muốn trì hoãn, bởi vì bản thân muốn nhận biết được yêu rất cuộc là cái gì?”

Chuyện xưa sau khi chấm dứt, Tiểu Tình ôn nhu nói: “Thu Hàn, trước khi gọi điện thoại cho người, ta đã mua hai bao khăn giấy. Ta nghĩ chính mình sẽ khóc, chính là. . . . Ha ha, không biết là bởi vì ta giảng thuật đều là chút ít tốt đẹp, hay là bởi vì ta đã buông tha. Ta cùng Gia Hùng không có bắt đầu, cho nên cũng không có kết quả, chỉ có tiếc nuối cùng linh ngộ.”

Thu Hàn cảm khái: “Cuộc sống chính là như vậy, nó đem tiếc nuối cho chúng ta, vì sợ chúng ta cảm thấy khó có thể tiếp nhận, vì vậy lại đem cho chúng ta một chút linh ngộ.”

Người nghe tham dự gọi điện thoại, chủ yếu chia làm hai phái, phái thứ nhất khuyên Tiểu Tình rời bạn trai hiện tại đi, cùng Gia Hùng cùng một chỗ; một phái khác thì nói hôn nhân cùng tình yêu cũng không phải một sự việc, vẫn là nên cùng bạn trai hiện tại kết hôn thì đáng tin cậy hơn.

Tiết mục cuối cùng, Thu Hàn đối người nghe nói: “Ngồi trên xe công cộng, chúng ta biết rõ ở đường cái đối diện có thể ngồi vào xe trở về. Vào mùa hè năm 2004, chúng ta lại không lại biết làm thế nào để trở lại trời thu năm 1994.

Nếu như có thể quay về thời điểm đó, rất nhiều con người cùng sự việc đều không giống với lúc trước nữa. Nhưng dù cho có thể trở về, thời khắc kia mọi người rồi cũng sẽ ra quyết định giống nhau. tâm tình khi đó cũng có thể tỉnh ngộ, những nhất định kết quả quyết định duy nhất vẫn như vậy.

Cho nên, ta không nghĩ sẽ lần nữa trở lại chuyện quá khứ. Dù cho khi ở đại học ta đã từng lựa chọn một nhánh khác, nhưng cuối cùng ta lại trở thành phóng viên, bởi vì ta yêu mến nghề nghiệp này. Dù cho sau khi tốt nghiệp ta đã đi đến một nơi khác nhưng ta cuối cùng cũng trở lại thành phố Z này, bởi vì ta yêu mến thành phố này. Dù cho có một ngày, ta phát hiện mình yêu sai người rồi, ta cũng vậy nhất định sẽ không hối hận, bởi vì ta biết ta đã từng yêu người này. Mỗi người đều có sự khởi đầu của vận mệnh, cuộc sống chính là xoay vòng.

Tiểu Tình tâm ý như thế nào, mọi người nhất định cũng đã sáng tỏ giống như ta. Hi vọng nàng không cần phải đi quá nhiều đường quanh co, gặp quá nhiều chuyện phiền nhiễu, sau khi phải xin lỗi quá nhiều người, mới có thể tìm được chính mình chân chính. Nếu như Tiểu Tình cùng Gia Hùng theo tình hình bây giờ, đều là người không thích kết hôn. Tình yêu của bọn họ nếu chỉ miễn cưỡng vòng vòng đan xen lẫn nhau. Thì điều này thật không công bằng với người còn lại, cuộc hôn nhân này chỉ đem lại sự rạn nứt mà thôi.

Vì sao lại không thể quay về? hãy nhìn xuống đáy lòng của mình tự hỏi, hay theo hơi thở con tim mà đi, ai cũng sẽ phải trở về con đường của mình—— nếu như, nàng nguyện ý trở về.

Trong này, ta nghĩ muốn cho Tiểu Tình nghe một bài của* Lưu Nhược Anh về sau, hi vọng nàng đừng làm cho người yêu mình sâu đậm bị thương, lưu lại quá nhiều tiếc nuối.”(mình gửi link bài này cho mọi người nha nếu ai có nhu cầu muốn nghe www.qiyi/yinyue/20110304/7234c12342bbda6c.html .Mình chỉ vào google tìm tên và bài hát thui không biết tiếng TQ nên k đảm bảo là bài này nhưng mà nghe cũng hay lắm hehehe)

“Ngồi dưới bóng râm những cánh hoa rơi trên làn váy dài màu lam của ta,

Yêu người người nhẹ giọng nói,

Ta cúi đầu xuống nghĩ thấy một hồi hương thơm,

Cái đêm vĩnh hằng kia, giữa mùa hạ mười bảy tuổi người hôn ta chính là vào ban đêm kia,

Để cho ta thời gian sau này mỗi khi có cảm thán,

Đều nhớ lại ánh sao ngày hôm đó.

Khi đó tình yêu vì cái gì có thể đơn giản như vậy,

Và là vì người nào còn trẻ thì

Nhất định phải làm cho người yêu sâu đậm bị thương,

Tại đây tương tự chính là trong đêm khuya người có giống như ta lẳng lặng hỏi tiếc sâu nào?

Nếu như lúc ấy chúng ta có thể không quật cường như vậy,

Hiện tại cũng không có tiếc nuối như vậy.

Người vì sao lại nhớ ta mang theo tiếng cười hoặc là rất lặng yên?

Những năm gần đây người có hay không có người có thể làm cho người không tịch mịch?

Về sau ta cuối cùng ta cũng đã có thể biết như thế nào là yêu,

Đáng tiếc người sớm đã đi xa, biến mất trong biển người.

Về sau rốt cục trong nước mắt ta hiểu được,
Có ít người một khi đã bỏ qua sẽ không bao giờ gặp lại.
Vĩnh viễn sẽ không gặp lại một lần nữa ,
Có một người con trai đã yêu cô gái kia.”

Tại trên đường trở về, Thu Hàn lại nói đến chuyện của Tiểu Tình, Uông Đồng nói trúng tim đen: “Nàng cùng Gia Hùng là một loại tình yêu lãng mạn, nàng cùng bạn trai hiện tại cảm tình là một loại hiệu quả và lợi ích. Mà hôn nhân thường thường lựa chọn người sau hơn người trước, không phải sao?”

“Thế gian tình yêu, đều có sự tiếc nuối cùng không muốn, cũng đều có sự mất mát. Kỳ thật, yêu một người cũng không nhất định phải cùng hần cùng một chỗ.” Nghĩ đến Tiểu Tình nàng lại nghĩ đến Tô Lỗi, Thu Hàn có chút thần thờ.

Uông Đồng nhìn nàng: “Kỳ quái, làm sao ngươi sẽ có loại luận điệu này? Ngươi không phải tiểu nữ nhân đang hạnh phúc sao?”

Thu Hàn dụi dụi con mắt : “Ta chỉ nghe chuyện xưa Tiểu Tình xong, cảm động mà nói thôi .”

“Đúng nha, cùng người kết hôn thực sự cũng không phải là người mà người yêu nhất, đây là đại đa số tình huống đều giống vậy . Bởi vì người không có được hần, cho nên hần mới trân quý, nếu như chiếm được, khả năng sẽ không nghĩ như vậy .”

“Đồng Đồng, ngươi cũng thuộc về đại đa số a? Ngươi đối LEON, cũng là bởi vì không được đến, cho nên mới cảm thấy trân quý.”

Uông Đồng cự tuyệt trả lời.

Cái buổi tối này, bởi vì Tô Lỗi, cũng bởi vì Tiểu Tình, Thu Hàn lần nữa mất ngủ.

Nàng vừa lên QQ, “Trầm ngư” lại gửi tin tới, phảng phất giống như hần đã chờ đợi rất lâu.

“Hi, ngươi còn nhớ rõ ta sao?”

“Nhớ rõ, ngươi là cá chìm ở đáy nước a.”

“Chính là vậy , ngươi có vẻ quên ước hội nửa đêm của chúng ta.”

Không xong, nàng thật không nhớ rõ chuyện này.

“Thực xin lỗi, ta trời sinh dễ quên, từ nhỏ đến lớn bệnh hay quên so với trí nhớ còn ghê hơn .”

“Ta đã sớm lĩnh giáo qua. Rất nhiều chuyện cùng người, người nói không nhớ rõ sẽ không nhớ rõ .”

“Ha ha, giống như rất thuộc bộ dạng của ta. Ngươi nhận ra ta sao ?”

“Ta đương nhiên nhận ra ngươi, chỉ là ngươi không nhận biết ta thôi .”

“Ha!” Thu Hàn cười, “Chưa thấy qua nam nhân nào nhỏ mọn như ngươi vậy !”

“Chúng ta đây một lần nữa bắt đầu nhận thức lẫn nhau được không?” Có thể cảm giác được ánh mắt mong ngóng của hần.

“Được rồi. Ta gọi là trời thu Diệp Tử, là một người chủ trì radio, ở tại thành phố Z.”

“Xin chào, ta là một con cá chìm dưới đáy nước, buồn bực mới có thể nhả nhả bọt khí.”

“Như vậy không được, ngươi sẽ buồn bực mà xấu mất . Ngươi hần là nên thường xuyên trôi lên mặt nước, nhìn xem trời xanh mây trắng, hít thở không khí mới mẻ.”

Vì vậy, Thu Hàn cùng “Trầm ngư” chính thức bắt đầu ước hội gặp nhau nửa đêm.

Tuy nhiên, hai người sinh hoạt trong một thành phố, hô hấp không khí giống nhau , nhưng vô cùng có ăn ý , bọn họ đều tuân hoàn theo quy tắc internet, cũng không yêu cầu gặp mặt, cũng không đàm luận cảm tình.

Thời gian dài, nàng mơ hồ cảm giác hần là một nam nhân đã chịu qua tổn thương , chính là hần không có đem sự tổn thương của mình dẫn đến chán chường, khí chất như vậy , nội tâm u buồn vừa vắn.

Quen biết một tháng sau, bọn họ bắt đầu liên hệ điện thoại.” Trầm ngư” có tiếng nói trầm thấp dễ nghe, nàng thường thất thần khi nghe điện thoại. Thanh âm này trong trí nhớ sao lại quen thuộc như thế này, chỉ là nàng một gì một chút cũng không nhớ nổi ?

Cùng hần quen biết nên sau nửa đêm, nàng không hề tịch mịch. Trong điện thoại, hần sẽ dùng tiếng đọc Anh văn lưu loát , vì nàng mà đọc thơ ca của Shakespeare,giúp nàng cách dùng thành ngữ nói tốt , còn dùng tiếng Đức đọc thuộc lòng Ca Đức thiếu niên suy nghĩ những phiền não thầm kín Làm cho nàng thường thường vì tri thức uyên bác của hần cùng vượt xa trí nhớ người thường mà sợ hãi khê than.

Mỗi ngày hỏi han ân cần, dần dần , nàng theo thói quen quan tâm của “Trầm ngư” , cũng chậm rãi sinh ra ý lại. Mỗi ngày buổi tối trở về từ đài radio, nàng liền bắt đầu chờ đợi điện thoại của hần. Nếu như ngày nào đó hần không gọi tới, nàng thường thấp thỏm không yên, trắng đêm không ngủ. Mà loại cảm giác lâm vào này làm cho nàng sợ hãi, càng đối Hà Thư Hạo cảm thấy áy náy.

Vì trốn tránh”Trầm ngư” , đêm nay sau khi tiết mục kết thúc, Thu Hàn tử Uông Đồng đi quán bar “Bóng đêm”, Lúc trước cùng Thư Hạo thường đi . Tới gần thời điểm tan cuộc, mọi người đều ở trạng thái điên cuồng cuối cùng , ngọn đèn lập loè , tứ chi biến hình , đây rầy từng góc.

Mượn rượu đánh bạo, nàng hướng Uông Đồng thổ lộ hết nỗi khổ làm cho mình sầu não. Uông Đồng hai tay mở ra: “Xong rồi, người yêu hần!”

Nàng khấn trương nuốt nước miếng một cái: “Không đến mức a, chúng ta lại chưa từng thấy qua mặt nhau .”

“Chưa từng đã gặp mặt người đó , lại có thể yêu chết đi sống lại . Có đôi khi khoảng cách sinh ra mỹ .”

Nàng cau mày : “Chẳng lẽ ta thật sự rơi vào lưới tình rồi?”

“Thị trường chứng khoán có phiêu lưu, cần phải chú ý.” Uông Đồng nhắc nhở nàng.

“Không!” Nàng nói, ” Người ta yêu là Thư Hạo. Chỉ là hiện tại hần không ở bên cạnh ta, ta cảm thấy tịch mịch, hư không, mới có thể lâm vào trận tình yêu hư ảo này.”

“Vậy người định làm như thế nào?”

“Ngày mười một kia . Ta quyết định, hướng trưởng phòng xin bảy ngày nghỉ dài hạn, bay đến Mỹ đi gặp Thư Hạo.”

” Tiết mục của người còn nóng hổi như vậy, lúc này xin nghỉ trưởng phòng các người sẽ đồng ý sao?”

“Vậy muốn cầu xin người .” Thu Hàn khiếp đảm nghiêm mặt khẩn cầu, “Đồng Đồng, người thay ta vài ngày ở trong đài radio làm người chủ trì như thế nào?”

Uông Đồng chuẩn bị tư thế, khoe khoang dung nhan phong tình: “Người sẽ không sợ lúc trở lại, bắt cơm người chủ trì bị ta đoạt?”

“Cùng tình yêu so với bát cơm còn tính là cái gì?” Thu Hàn nói, “Nếu không được ta còn có thể đương trở làm phóng viên của ta.”

“Diệp Thu hàn, người hết thuốc chữa, điển hình xem tình yêu là nhất !” Uông Đồng vẻ mặt thất bại.

Thu Hàn gơ cử động chén rượu: “Cũng vậy.”

Mang theo cơn say rượu về đến nhà, nàng vẫn như trước ngủ không được. Mở máy tính ra , theo thói quen lại lên QQ, thành linh phát hiện”Trầm Ngư” lại vẫn còn online .

Không đợi nàng cho hần chào hỏi, hần đã gõ tới một hàng chữ: “Ta chờ người thật lâu .”

“Đêm nay ngủ không được, đi quán bar.”

“Chơi có vui vẻ không?”

Nàng không cách nào trả lời, chỉ có thể đưa chú ý qua việc khác chú ý nói hần: " Ngày mười một, ta sắp phải đi xa nhà một chuyến. Ước chừng thời gian phải bảy ngày ta sẽ không lên đây."

" Đi ra ngoài du lịch sao? Chúc người đi đường vui vẻ !"

"Không, phải đi Mĩ gặp bạn trai của ta." Nàng rất cục nói cho hần biết, chính mình đã có bạn trai.

Đối phương không có trả lời...!

Nàng đóng QQ, mới nhớ tới, đã thật nhiều ngày không có cùng Hà Thư Hạo gọi điện thoại.

Điện thoại thông Hà Thư Hạo như trước tùy tiện hỏi: "Tiểu Hàn, người lại muốn ta?"

"Ta nghĩ đến Mĩ gặp người."

"Tốt, khi nào thì đi ?"

" Ngày mười một tháng này ."

"Nói cho ta biết về thời điểm bay, ta sẽ đến sân bay đón người."

Cứ định như vậy. Nàng tại trong điện thoại KISS Hà Thư Hạo mấy cái .

Hà Thư Hạo thụ sủng nhược kinh: "Đây là người lần đầu tiên chủ động hôn ta a?"

Diệp Thu Hàn cúp điện thoại, mang dép lê đi đến sân thượng, ngửa đầu chứng kiến đầy trời ánh sao sáng lấp loè, ngày mai nhất định là thời tiết tốt.

13. Chương 13

Ngày mười một lại là một ngày không có ánh mặt trời, khí trời u ám có chút tà ma. Rõ ràng là năm giờ chiều, bên ngoài đã một mảnh đen kịt.

Sự tình từ vừa mới bắt đầu sẽ không thuận lợi. Một giờ trước, Thu Hàn mới cầm trong tay vé máy bay từ Ônong Đồng. Lái chiếc BMW chạy như điên ở trên đường cao tốc, sắc trời lại tối tăm, các nàng trên đường đi cũng hết hồn. Bình yên vô sự đi vào sảnh sân bay thì hai người đều thở phào một cái.

Kinh hồn vừa ổn định lại Thu Hàn đối Ônong Đồng nói: "Ta van người! Lần sau ngàn vạn không cần phải kéo ta vào tiết mục mạo hiểm như vậy. Cho dù muốn trình diễn tốc độ sinh tử thì cũng phải gặp người cần gặp mới được .Phải ngắm mấy anh chàng tiếp viên đẹp trai như vậy mới giá trị!"

Ônong Đồng cười hì hì: "Nói không chừng, lần này bay trên phi cơ người thật sự sẽ có điểm ngộ !"

"Tính, ta mới không muốn có đào hoa cái gì , có thể ở trên phi cơ ngủ ngon giấc là được." Thu Hàn vô tình đáp lại. Hai cái mắt gấu mèo thật to (0.0), nàng vì bảy ngày được nghỉ phép , kết quả liều mạng công tác . Đêm qua suốt đêm chưa ngủ, sáng hôm nay lại phải tham dự hai cuộc họp, JERRY mới cho phép nàng đi.

Đây là chuyến bay từ thành phố Z bay đi Los Angeles , trong cabin rộng lớn lại không có mấy hành khách . Thu Hàn lần đầu tiên mù mịt, lại là ngồi ở dựa vào vị trí ở gần lối đi nhỏ , nàng có chút lo lắng, sợ chính mình say máy bay.

Trên phi cơ có hai tiếp viên nam, cao cao to to, bộ dạng phi thường suât chúng. Nghĩ đến lời nói vui đùa của Ônong Đồng , Thu Hàn nhin không được thói hư tật xấu tái phát, trong nội tâm rục rịch. Nàng gọi một suất ca trong đó tới, hỏi: "Trên phi cơ có thuốc say máy bay hay không?"

Suất ca mỉm cười nói xin lỗi, cũng cam đoan máy bay rất vững vàng, sẽ không làm nàng say máy bay. Thu Hàn yên lòng, lại bắt đầu ngáp ghé chỗ ngồi không người bên cạnh.

Sau khoảng 10 phút đăng kí, nàng một mực lo lắng, chăm chăm nhìn vào từng người đang đi tới, lo lắng bọn họ sẽ ngồi vào chỗ bên cạnh mình.

Máy bay bay lên, bên người vị trí vẫn trống, Thu Hàn thiếu một chút là lên tiếng hoan hô. Nhưng lại nghĩ lại, vạn nhất người ngồi cách bên cũng coi như vị trí kế bên kia làm sao bây giờ?

Nàng len lén đưa mắt nhìn lại, chỗ ngồi bên là nam nhân mặc đồ tây, bắt đầu theo nàng lên phi cơ, vẫn cúi đầu đang nhìn tiểu thuyết Anh văn. Nàng nhanh trí động thụ, cởi khăn lụa màu trắng trên cổ xuống, làm bộ thuận tay đặt ở chỗ ngồi trống. Hắn vẫn còn không phản ứng, nàng rút cục nhẹ nhàng thở ra.

Suất ca đưa nước tới sau lại đưa tới bữa tối. Thu Hàn không muốn ăn, thầm nghĩ nhắm mắt lại là ngủ một giấc ngon lành.

Cuối cùng đến khi trong khoang máy bay khôi phục yên tĩnh. Nàng vút giày cao gót đi, đẩy tay vịn chính giữa ra, sau đó đưa bàn chân đã mỏi nhừ lên chỗ ngồi bên cạnh.

Trước mặt mọi người, động tác có điểm bất nhã. Nhưng đối với Thu Hàn, người liên tục ba mươi tiếng đồng hồ không ngủ, mỏi mệt được gần như hư thoát mà nói, căn bản bất chấp bảo trì hình tượng thực nữ.

Hướng chi, nàng cũng chưa bao giờ là thực nữ.

Duỗi thẳng chân Thu Hàn cảm giác được thật thích. Nàng đeo bịt mắt, rất nhanh liền ngủ mất.

Thu Hàn hỗn loạn ngủ thật lâu, còn gặp phải giấc mộng kỳ quái, mơ đến trong một cái phòng, muốn đem chính mình ẩn núp đi. Nàng tránh ở sau bức màn dày, chỉ có ở bóng tối mới cảm thấy an toàn. Chính là, có một bóng người to lớn xuất hiện, kỳ quái vui cười, dùng ngón tay chỉ vào phương hướng của nàng, nói: “Di, nàng ở chỗ kia làm gì?”

Nàng chỉ phải đi tới, khắp nơi ẩn núp. Nàng tránh ở trong bóng tối sau các đồ vật, tránh ở trong chần, tránh ở dưới giường, chính là vô luận đi đến đâu đều rất nhanh bị người nọ tìm ra. Cuối cùng, nàng đi vào một căn phòng thật lớn, không ai ở trong phòng, nhanh chóng giữ cửa khóa lại. “Cái này tốt lắm, không còn có người có thể vào được.” Đang nghĩ ngợi, cửa mở, một người nam nhân mang theo cái chìa khóa cười hi hi đi tới. Nàng đã kinh hoàng lại thất vọng, hỏi: “Làm sao người đi vào tới được?” Người nọ hời hợt nói: “Ta có cái chìa khóa a.”

Không! Không có khả năng!

Nàng kéo bịt mắt xuống, ngồi dậy.

“Người có khỏe không?” Một cái tiếng nói trầm thấp ở sau lưng nàng nói.

Nàng nghe tiếng quay đầu, đập vào mi mắt chính là hé ra khuôn mặt tuần mỹ nam tính, mày rậm anh tuấn, ánh mắt thâm thúy, dĩ nhiên là —LEON?!

Thu Hàn sau nửa ngày thất thần, nghi ngờ nhìn hắn.

Đối phương nhún nhún vai, khom lưng xuống tìm giấy tờ rơi trên mặt đất.

Nàng giờ mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, vội vàng giúp hắn nhặt giấy tờ lên, thời điểm đưa tới hỏi: “Trùng hợp như vậy, người cũng đi Mỹ?”

LEON tiếp nhận, nói: “Mỗi tháng, ta đều bay đi tổng bộ ở Los Angeles họp. Người là đi gặp bạn trai a?”

Nàng có chút kinh ngạc: “Làm sao người biết?”

“Ta thường ngồi chuyến bay này, vé máy bay của người chính là Ưông Đồng ủy thác thư ký của ta mua cùng nơi.” Đón lấy, hắn lại hỏi: “Vừa rồi ta nghe gặp người kêu to, có phải là mơ ác mộng rồi không?”

“Không tính cơn ác mộng, chỉ là có điểm lạ.”

“Tám giờ sau máy bay mới có thể hạ cánh, người còn có thể ngủ một lát thôi.” LEON nói xong, lại cúi đầu xuống tiếp tục đọc.

Hắn biểu lộ không coi ai ra gì, không giống như là bộ dáng giả vờ. Điều này làm cho Thu Hàn nghiêm nghị bắt đầu kính nể: thời điểm ngồi máy bay vẫn có thể đọc sách nguyên bản gốc, cho dù là tiểu thuyết,

Anh ngữ của hắn nhất định sẽ không sai biệt lắm giống như tiếng mẹ đẻ. Xem ra, hắn mười năm này ở Mi không có uống phí nha .

Giấc mộng kì quái làm cho cơn buồn ngủ của Thu Hàn toàn bộ tiêu tán. Nàng ngẩng nhìn bốn phía, đèn cabin đã bị tắt, ánh sáng trước mắt đến từ đèn đọc ở đỉnh đầu . Trong buồng phi cơ đại đa số mọi người đang ngủ, chỉ có người khác đang đọc sách, còn có một chút người đeo tai nghe nhạc .

Nàng đeo tai nghe, chăm chăm nhìn vào màn hình trong chốc lát, lại rất nhanh đem tầm mắt dời đi .

Đây là một tấm ảnh Mĩ, Trung văn dịch hành lang kiều di mộng . Rất nhiều năm trước, nàng đã cùng Hà Thư Hạo xem qua.

Thu Hàn tháo xuống tai nghe, thoáng cái điều chỉnh tư thế ngồi, không nghĩ lần nữa kinh động LEON ngồi kế bên .

Hắn theo trên sách ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời hơn nữa lại mê người.

Nàng bất an hỏi: “Có phải là ta quấy rầy người?”

Hắn lắc đầu, đem cuốn sách trong tay đưa cho nàng: “Xem không ?”

“Cám ơn.” Nàng khoát khoát tay, hồ thẹn nói, ” Anh văn của ta không tốt lắm, lúc học đại học cũng thi nhiều lần, chỉ lấy được một cái bút máy. Ha ha.”

“Ta biết rõ, người nhất định đi học chỉ ngủ.” LEON mỉm cười ánh mắt dừng ở trên mặt của nàng.

Liên tưởng đến tư thế ngủ bất nhã vừa rồi của chính mình bị hắn nhìn một cái không xót gì, mặt của nàng không khỏi đỏ bừng lên, tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác: “Ta sợ say máy bay, có thể cùng người thay đổi chỗ ngồi không ?”

“Không có vấn đề, mời .”

Hai người đổi chỗ ngồi, Thu Hàn thò người ra hướng bên ngoài cửa sổ nhìn. Bên ngoài bầu trời sao đúng là sáng lạng như thế , vô số ánh sao lấp lờ sáng gần trong gang tấc, phẳng phất có thể đưa tay là đụng đến.

LEON ở bên cạnh hỏi: “Người là lần đầu tiên ngồi máy bay a?”

“Làm sao người biết? Người ngồi qua máy bay sẽ không muốn nhìn ngoài cửa sổ sao?” Nàng quay đầu.

“Nhưng hai người ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ không giống nhau .” Hắn đối với nàng biểu lộ một nụ cười như hiểu rõ , “Ta xem người không phải sợ hãi say máy bay, mà là muốn nhìn phong cảnh bên ngoài .”

“Không.” Lời còn chưa dứt, cả khoang đột nhiên lay động .

Lúc này, loa báo vang lên thanh âm ngọt ngào: “Các vị hành khách, các vị hành khách, máy bay gặp luồng khí lưu, mời mọi người buộc chặt dây an toàn, không nên rời đi chỗ ngồi.”

Thu Hàn thần kinh quá nhạy cảm, không thể tựa lưng vào ghế ngồi, thân thể chỉ có thể nghiêng về phía trước , dùng khuỷu tay nâng trán, cân đối lại sự đung đưa xóc nảy.

Một suất ca đi tới, ôn nhu hỏi nàng: “Tiểu thư, người có khỏe không?”

Xóc nảy dẫn đến mê muội, làm cho Thu Hàn cảm thấy chán ghét, nàng không dám mở miệng. Suất ca lại hỏi LEON bên cạnh : “Ngài có thể chiếu cố vị tiểu thư này được không ?”

LEON cũng rất ôn nhu, nói: “Người đem nàng giao cho ta tốt lắm, không có vấn đề gì .”

Suất ca sau khi rời đi, xóc nảy kịch liệt một trận lại tiếp một trận, Thu Hàn rốt cục chịu đựng không nổi, “Oa” một tiếng phun ra. Uế vật văng khắp nơi, mùi khó ngửi, ngồi ở phụ cận mọi người lấy tay bưng kín cái mũi.

LEON cởi giầy an toàn ra, xoay người dùng khăn tay giúp nàng lau sạch sẽ mấy thứ bẩn gì đó ở trên người . Thu Hàn mặt sắc tái nhợt, không cách nào nhúc nhích, thẳng đến khi suất ca chạy tới, nàng mới miễn cưỡng hướng hắn cảm kích cười cười, tiếng “Cám ơn” gì cũng đều nói không ra.

LEON giúp đỡ suất ca xử lý mấy thứ nàng nôn ra ở trên chỗ ngồi cùng trên mặt đất , vừa nói”Thực xin lỗi” . Suất ca tò mò hỏi: “Ngài biết vị tiểu thư này?”

“Chúng ta là cùng một chỗ .”

Thu Hàn nghe thấy được sau đó có chút mở mắt, chứng kiến hắn đặt tay trái ở trên tay vịn , bàn tay thon dài, màu da trơn bóng. Đột nhiên, thân máy bay chấn động mãnh liệt một hồi, nàng cả người nghiêng đi về phía trước hướng về phía tay của hắn.

“Ta không phải cố ý.” Thanh âm của nàng bởi vì ngưỡng ngừng có chút phát run. Cũng may trong cabin cũng đang loạn, có người phát ra thanh âm càng thêm khủng bố.

LOEN cánh tay vẫn để nguyên tại chỗ, mặc cho Thu Hàn nắm chặt.

Nàng bối rối , cố gắng giải thích: “Thực xin lỗi, ta nhất gan, trời sinh , sợ tối sợ quỷ, còn có chứng sợ độ cao.”

LEON trừng mắt nàng, nhả lại mày rậm. Nàng còn tưởng rằng hắn muốn chạy trốn, đã thấy hắn cúi người xuống, dùng tay kia ôm nàng. Đó là một cái ôm, một người nam nhân từ phía sau ôm lấy nữ nhân . Đây là động tác trong tình yêu nam nhân có thể dẫn động lòng của nữ nhân nhất.

An toàn, ấm áp, còn có mùi thơm của cơ thể nam nhân . Nàng nhớ tới chuyện không may gặp phải trong thang máy công ty Lam Vũ, đã xảy ra từ rất nhiều năm trước , Tô Lỗi.

Ngẩng đầu, LEON trang phục trên người tuy có một chút nhăn nhúm, nhưng hắn vừa vặn đứng ở phương hướng phản quang, bộ mặt hình dáng có vẻ cương nghị mà hữu lực.

Trong nháy mắt, Thu Hàn chỉ cảm thấy thiên địa dịch chuyển.

Nàng mê hoặc , hoài nghi hỏi: “Người là ai?”

“LEON, một nam nhân mà người biết .” Hắn mỉm cười , khẳng định đáp.

Về sau, máy bay rốt cục khôi phục vững vàng.

Thời điểm LEON buông Thu Hàn ra, cảm giác không trọng lượng mãnh liệt khiến nàng rất uể oải. Nàng một lần cho là hắn Tô Lỗi.

Suất ca đi tới nhắc nhở nàng: “Máy bay đã phải hạ xuống rồi, xin ngài buộc chặt dây an toàn.”

Thu Hàn trì hoãn lễ phép hướng hắn cười cười.

Nàng đeo dây an toàn lên.

Máy bay xuyên qua tầng mây, ánh mặt trời mãnh liệt theo cửa sổ cabin từ bên ngoài chiếu vào, thoáng cái dao động ánh mắt của nàng.

Thu Hàn khe khẽ thở dài, kéo rèm bên cửa sổ xuống, ánh mặt trời lập tức biến mất.

14. Chương 14

Bất quá loại uể oải cùng mất mát không hiểu này, một khắc kia khi nhìn thấy Hà Thư Hạo hoàn toàn tan thành mây khói.

Sân bay Los Angeles xuất nhập quan đầy áp người. Rất nhiều người cầm hoa tươi, gior bài tử (một tấm biển ghi tên dùng để đón người)tiến đến đón máy bay. Trong đám người hối hả , Thu Hàn liếc mắt liền thấy được Hà Thư Hạo.

Hà Thư Hạo cũng nhìn thấy nàng, thở hồng hộc đã chạy tới.

Hắn tiếp nhận vali trong tay nàng , cười nói: “Ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ , có mệt hay không?”

Nàng không nói gì, chỉ là ngửa đầu nhìn hấn. Hấn gầy, cũng đen, trên trán có thêm nếp nhăn. Duy nhất không thay đổi đúng là nụ cười của hấn, lộ ra một hàm răng trắng sáng (quảng cáo PS thì good ^^), rất chói sáng như ánh mặt trời.

Ra sân bay, ngồi trên xe taxi. Thu Hàn y ôi bên cạnh Hà Thư Hạo, nhìn cảnh đêm phồn hoa cảm thấy trong nội tâm phi thường mềm mại: cái đô thị ngoại quốc lạ lẫm này, có nam nhân nàng yêu.

Ngoài cửa sổ xe gió đêm ôn hòa thổi, đem mái tóc dài của nàng thổi nhẹ nhàng đùa nghịch trên cánh tay hấn.

“Người đang ở đây nghĩ cái gì? Vì cái gì này giờ không nói gì?” Hà Thư Hạo mỉm cười, quay đầu hỏi.

Nàng cũng cười, đột nhiên mở hai tay ra, ngẩng đầu lên đến hít sâu, sau đó nói: “Thư Hạo, ta cảm thấy được từ mình thật vui vẻ!”

“Nhìn người, còn như đứa bé. Không biết khi nào thì mới có thể lớn lên.” Hấn thở dài lắc đầu, sau đó dùng một cánh tay ôm chặt nàng.

Tại vùng ngực dày rộng của Hà Thư Hạo, nghe thanh âm tim đập của hấn, nàng cảm giác được mỗi một, mí mắt trầm trọng được cơ hồ muốn đánh nhau.

Thu Hàn ngáp một cái thật to, thì thầm trong miệng: “Thư Hạo, ta lên phi cơ thời điểm hoàng hôn, như thế nào mười mấy tiếng đồng hồ rồi vẫn là hoàng hôn vậy?”

“Người chênh lệch chưa có điều chỉnh về nhà hảo hảo mà ngủ một giấc.”

Về đến trong nhà, không phải nói là phòng Hà Thư Hạo thuê. Hấn giúp nàng chuẩn bị kỹ nước tắm, lại thu thập giường chiếu xong liền để cho nàng ngủ.

Thu Hàn nằm ở trên mặt giường lớn, nghe thanh âm xe hơi ầm ầm bên ngoài cửa sổ, lập tức tiến vào mộng đẹp.

Thật sự là quá mệt mỏi, nàng một giấc ngủ đến buổi sáng ngày hôm sau, rõ ràng không mộng. Sau khi tỉnh lại sau nửa ngày không biết hiện tại mình đang ở chỗ nào, thẳng đến khi tận lực nghe thấy tiếng nói giảm thấp xuống của Hà Thư Hạo từ phòng khách truyền đến, mới nhớ lại chính mình đã đến nước Mỹ.

Bên ngoài khách tới rồi sao? Nàng động tai nghe thấy hấn khẽ nở nụ cười: “Nàng tối hôm qua đến, chênh lệch múi giờ, còn đang ngủ! Yên tâm, hôn lễ của các người chúng ta nhất định sẽ tham gia. Hảo, cứ như vậy, Tái kiến.”

Nguyên lai là đang gọi điện thoại. Hôn lễ? Ai muốn kết hôn?

Hà Thư Hạo rón ra rón rén đi tới, tại trước giường cúi người xuống, trông thấy Thu Hàn mở to hai mắt, ngược lại lại càng hoảng sợ.

“Người rốt cục tỉnh rồi?” Hấn cúi đầu xuống, tại trên trán của nàng hạ xuống một nụ hôn, nói: “Đứng lên đi, đồ lười. Nên ăn điểm tâm rồi!”

Ngồi ở trước bàn ăn, nàng cử động ngón trỏ, uống sữa, tham lam ăn cà ri thịt bò cùng mì ống.

Hà Thư Hạo nhìn không được nói: “Tiểu Hàn, mấy tháng không gặp, người vẫn là có thể ăn như vậy!”

“Từ khi lên máy bay, ta còn chưa nếm qua gì rất nhanh là sẽ chết đói mất!” Nàng trừng mắt hấn, hay nói giỡn: “Như thế nào, người sợ sau khi kết hôn nuôi không nổi ta?”

Hà Thư Hạo thần sắc trên mặt hiện lên một tia khác thường, hấn ho hai tiếng, đột nhiên đề cao tiếng nói hỏi: “Người hôm nay muốn đi ở đâu?”

Dùng thời gian hai ngày, Hà Thư Hạo mang theo Diệp Thu Hàn, đi khắp phụ cận Los Angeles ngắm danh lam thắng cảnh.

Buổi tối, sức cùng lực kiệt vừa về đến trong nhà, nàng một đầu ngã xuống giường. Hấn gọi đứng dậy: “Uy, người còn không có tắm rửa mà!”

“Đừng gọi! Ta muốn ngủ.”

“Chưa từng gặp qua nữ nhân nào như người vậy , lại có thể ăn lại có thể ngủ, chính là không mập mới thấy lạ.” Hần nhẹ giọng nén giận , ngồi xổm trước giường, giúp nàng cởi giày.

“Thư Hạo, người có phải chê ta quá nhỏ quá gầy rồi phải không?” Đây là chuyện mà nàng một mực chú ý, nhất là đứng ở bên cạnh Hà Thư Hạo cao cao to to thì càng phát giác mình vô cùng nhỏ nhắn xinh xắn.

Hần sau nửa ngày không nói gì.

Nàng đá đá chân, nói: “Người nghe thấy ta nói chuyện không đó ?”

“Đừng nhúc nhích.” Hần ngăn cản nói, bắt được chân trái nàng.

Thu Hàn cảm giác chỗ mắt cá chân một hồi lạnh buốt, quay đầu lại, hần chính là đem một cái vòng trang sức bạch kim đeo lên chân trái của nàng .

Mấy năm trước, nàng xem qua một bộ phim Hàn, vai nam chính đưa một cái vòng chân cho nữ diễn viên, cũng tự tay đeo lên cho nàng, nói như vậy hai người có thể hẹn nhau kiếp sau gặp nhau lần nữa. Lúc ấy, nàng bị cảm động: kiếp này gần nhau còn chưa đủ, còn muốn kiếp sau lại tục tiền duyên, loại yêu này, là khắc sâu như thế.

Thu Hàn hướng Hà Thư Hạo nói đến cái chuyện xưa xinh đẹp này. Nàng nói rất nhiều lần, hần lại thủy chung không có tỏ vẻ gì.

Không nghĩ tới, lần này nàng lặn lội vượt biển đến bên Hà Thư Hạo, muốn cho hần một kinh hỉ thì hần cũng cho nàng một kinh hỉ.

Hần cầm lấy một cái vòng chân khác, nhẹ nhàng mà cài lại ở trên chân phải của nàng. Cảm giác hạnh phúc trong lòng hần một vòng một vòng nhộn nhạo ra: kiếp này, chúng ta gần nhau; kiếp sau, chúng ta hẹn nhau.

“Tại sao là hai cái?” Nàng hỏi.

Hà Thư Hạo lăm lăm trả lời: “Không phải có hai cái chân sao?”

“A? Đúng á, chính là người đưa hai ta cái đồng hồ, lại tặng ta hai cái vòng chân.” Nàng cười hỏi, “Có phải là nghĩ sẽ trói ta cả đời không ?”

Hần nhìn xem Thu Hàn, rất thành khẩn lắc đầu. Nàng biết rõ, đây là lời nói thực tâm của hần.

Hà Thư Hạo là một nam nhân rất tùy ý , là một nam nhân sẽ không cưỡng cầu . Nhưng đó lại không phải đáp án mà nàng muốn —— nàng muốn Thư Hạo trói buộc bên cạnh cả đời mình.

Lẳng nằm lẳng yên trên giường trong chốc lát, nàng nhớ lại điện thoại sáng hôm đó , hỏi: “Là có người muốn kết hôn ah?”

“A, người không đề cập tới, ta suýt đã quên.” Hà Thư Hạo nói, “Một người bằng hữu của ta ngày mai tại Giáo đường Thiên Chúa cử hành hôn lễ, hần muốn mời người cùng tới tham gia.”

“Tại giáo đường cử hành hôn lễ? ” Nàng tò mò hỏi, ” Bằng hữu của người là người Mĩ sao?”

“Không, là người Trung Quốc giống chúng ta, cũng là theo từ đại lục tới, ở bên này ra sức học tiến sĩ ngành luật học.”

“Vậy cô dâu của hần ? Cũng là người Trung Quốc?”

“Tân nương ta chỉ gặp qua một lần, là mỹ nữ Trung Quốc tướng mạo thanh lệ khí chất ưu nhã . Bất quá, chú rể cũng cực kỳ suất chúng, bọn họ chính là Kim Đồng Ngọc Nữ.” Hần nghiêng thân đi đến ôm nàng, nói: “Ngày mai đến hôn lễ bằng hữu của ta , người phải trang điểm xinh đẹp một chút, người xấu ta cũng không còn mặt mũi đâu !”

“A!” Nàng kêu lên, “Nói cả nửa ngày hóa ra là người chê ta lớn lên xấu xí !”

“Người vốn chính là vệt con xấu xí.” Hần nhéo nhéo cái mũi của nàng, “Đây chính là tự người nói !”

Thu Hàn nhẹ nhàng mà thở dài: “Nhân gia nói, người tình trong mắt là Tây Thi. Ta cho rằng, ít nhất trong mắt người, ta là xinh đẹp nhất .”

“Tiểu Hàn, ta chưa bao giờ cho rằng người xinh đẹp, ta chỉ cảm thấy người rất thanh thuần, rất đáng yêu.”

Hà Thư Hạo thật thà nói, làm cho Thu Hàn rất không hưởng thụ. Vì cái gì hắn lại không dùng lời nói dễ nghe đến lấy lòng chính mình chứ ?

Nữ nhân chính là như vậy, rất vui vẻ khi nghe nam nhân ngay trước mặt mình khen tặng, có đôi khi biết rất rõ ràng là giả nhưng cũng tự nguyện nghĩ như vậy .

Gặp Thu Hàn không nói thêm gì nữa, hắn tự tay vì nàng đắp chăn, nói: “Không còn sớm, ngủ đi. Hôn lễ cử hành chín giờ, chúng ta cũng không thể đến muộn.”

Đây là lần đầu tiên Diệp Thu Hàn tham gia hôn lễ tại giáo đường cử hành theo kiểu Tây Âu.

Không có tiệc rượu chỉ là một nghi thức đơn giản ấm áp .

Tán tụng trong tiếng âm nhạc, cha sứ đối với cô dâu chú rể rắc nước Thánh, làm dấu thánh sau đó lại chúc phúc bọn họ, tuyên bố bọn họ trở thành vợ chồng.

Đôi vợ chồng đứng ở trên thánh đường trong thật đẹp đôi quả nhiên như Thư Hạo nói. Chú rể là một nam nhân rất anh tuấn , con mắt nhắm đen thể hiện ra trí tuệ , hai hàng lông mi đen dày hiện ra khí tức trầm ổn . Mà cô dâu, chỉ có thể dùng làn da trắng nõn, dung mạo thanh lệ, đáng người uyển chuyển để hình dung.

Thời điểm cô dâu chú rể tay nắm lấy tay đọc lời thề, trong buổi lễ không ít người đều rơi lệ, nàng cũng không nhịn đỏ mắt vành mắt, một khắc này trong nội tâm tràn đầy cảm động.

Nghi thức sau khi kết thúc, cô dâu theo thường lệ phải ném hoa cô dâu. Thu Hàn vẫn còn đang ngẩn người, chợt nghe được người bên ngoài một hồi hoan hô, cúi đầu xuống thì trong tay đã cầm một bó hoa tươi.

“Chúc mừng người!” thanh âm chúc phúc vang lên. Giọng khách át cả giọng chủ , nàng coi như thành tiêu điểm của buổi hôn lễ.

Ánh mắt nhìn hướng Hà Thư Hạo ở một bên , hắn rõ ràng lộ ra thần sắc khó có thể tin .

Vô ý thức ngẩng mắt lên trên thánh đường chú rể cô dâu đang thâm tình ôm hôn nhau .

Trước mặt mọi người, đây không phải biểu hiện giống người phương Đông . Nhưng dù có phải là người Trung Quốc hàm súc bảo thủ hay người Mỹ, cũng sẽ không còn để ý nữa tất cả đều trở nên nhiệt tình đứng dậy?

Lúc có hai người hướng chỗ bọn họ đi tới thì Thu Hàn mới phát hiện, chú rể cũng không giống như những gì nàng nghĩ lúc trước nàng vẫn cho rằng hắn còn trẻ tuổi, hắn đại khái đã ba mươi bốn tuổi, khéo mắt đã có nếp nhăn, nhưng vẫn anh tuấn cao ngất như cũ, năm tháng trôi đi ngược lại càng tăng thêm cho hắn sự phong độ thành thực mê người .

“Người chính là Diệp tiểu thư? Người thật đối chiếu thật có nhiều hấp dẫn hơn.” Hắn mỉm cười nhìn chăm chú Diệp Thu hàn.

Nàng kinh ngạc hỏi: “Người xem qua hình của ta?”

Hắn hai cái hàng mày rậm giương lên, nói: “Thư Hạo thường đem ảnh người chụp kẹp ở trong ví tiền, còn dùng sinh nhật của người làm sổ thẻ học sinh, làm mặt mã ngân hàng. Đây đã là bí mật bằng hữu chúng ta cùng nhau công khai .”

“Lâm Duy Khai!” Hà Thư Hạo đỏ bừng mặt, kêu lên, “Có lầm hay không? Hôm nay người mới là vai nam chính nha .”

“Đương nhiên. Người nghĩ muốn ta còn không cho !” Hắn nói, sủng ái ôm ôm thê tử bên cạnh. Cô dâu không nói gì, y ôi ở trong ngực chú rể, trên mặt thủy chung mang theo hạnh phúc mỉm cười.

Diệp Thu Hàn gần đây đối loại mặt trái xoan hình này, nữ tử đáng người cao gầy có hảo cảm. Hơn nữa, cô dâu nàng gặp qua lại là mỹ nữ có khí chất cổ điển.

Chờ bọn hắn đi rồi, nàng mới hỏi Hà Thư Hạo: “Bọn họ nhìn về phía trên rất xứng, như là trời đất tạo nên. Nam gọi Lâm Duy Khai, nữ tên gì?”

“Mai Như Tố.” Hà Thư Hạo nói, “Hoa mai mai, bình thần chịu đựng gian khổ trong giông tố.”

Buổi tối, Diệp Thu Hàn đứng ở trên ban công, dựa vào lan can, nhìn xem sao trên trời rồi ngẩn người.

Hà Thư Hạo đi tới, từ phía sau ôm cổ nàng.

“Tiểu Hàn, ta chỉ được nghỉ ba ngày, ngày mai sẽ không thể theo giúp người.”

“Nha.” Nàng lúng ta lúng túng nói, “Người còn việc bận của người a, ta dù một người cũng đi dạo phố được.”

“Đúng nha, người lần đầu tiên tới Los Angeles, còn không có đi shopping ! Ngày mai người đến phố buôn bán phồn hoa nhất mà đi dạo.”

Nàng trầm mặc một hồi nhi, đột nhiên kêu lên: “Thư Hạo!”

“Chuyện gì?” Hắn hỏi.

“Hôm nay trong hôn lễ lâm duy Khai nói, có phải thật vậy hay không?”

Hắn có chút thẹn thùng, nhưng vẫn là nhẹ gật đầu: “Ừ.”

“Thư Hạo, chúng ta kết hôn a.”

Hà Thư Hạo không nghĩ tới nàng sẽ nói tới cái vấn đề này, bàn tay nắm ở trước ngực nàng buông lỏng ra, lúng túng nói: “Tiểu Hàn, ta không nghĩ sớm kết hôn như vậy.”

“Người đã đáp ứng ta từ Mĩ trở về sẽ kết hôn , như thế nào lại biến quái rồi?”

Nàng bỗng nhiên xoay người, nhìn thẳng hắn.

“Có một việc, ta một mực không có nói cho người biết. Kỳ thật, công ty lần này phái ta đến Mĩ học tập điều kiện chính là trong vòng ba năm không thể kết hôn.”

Thu Hàn trợn mắt há hốc mồm: “Trời ạ, công ty của các người như thế nào đưa ra điều kiện hà khắc như vậy?”

“Hiện tại rất nhiều xí nghiệp đều có loại quy định này, chủ yếu là sợ viên chức có gánh nặng gia đình, không thể an tâm công tác.”

” Hà Thư Hạo, ta khi nào thì biến thành gánh nặng của người rồi?” Nàng cắn môi.

Hà Thư Hạo ý thức được cái gì, vội vàng nói xin lỗi: “Tiểu Hàn, thực xin lỗi. Ta biết rõ ủy khuất người, chính là chúng ta cũng còn tuổi trẻ, đúng là thời điểm nên vì tiền đồ mà dốc sức làm, chờ thêm vài năm, sự nghiệp của chúng ta đều có trụ cột, lại kết hôn không phải càng tốt sao?”

“Tiếp qua vài năm, ta đã 30 . Đến lúc đó, người còn có thể còn muốn ta sao?”

“Nha đầu ngốc, đó là đương nhiên.” Hắn đem nàng tiến vào trong ngực, “Người là nữ nhân duy nhất trên thế giới này ta muốn .”

Trần ngập ý nghĩ – lời nói yêu thương, đem đầy bụng chưa xốt quét sạch, thay vào đó là nỗi vui sướng gặp lại cùng khát vọng lẫn nhau .

thời điểm Thu Hàn nằm ở trên giường, trong đầu hiện lên hình ảnh trong hôn lễ vừa rồi, tuần nam mỹ nữ ngọt ngào dựa sát vào nhau, là hiện thân của sự kết hợp .

Không biết khi nào thì nàng mới có thể để cho mọi người chứng kiến mình được làm cô dâu hạnh phúc kia?

15. Chương 15

Một người đi dạo phố thật sự rất nhàm chán, hướng chỉ là ở nước Mỹ này. Thành phố lạ lẫm, đường đi lạ lẫm, hơn nữa ngôn ngữ cũng không thông, Thu Hàn vừa nhìn thấy những người Mỹ kia trong nội tâm liền nhút nhát.

Nàng chỉ có thể đóng chặt miệng, một câu không nói, đi vào chỗ này, lại đi ra chỗ kia. Cứ như vậy đi dạo một buổi sáng, đợi đến khi bụng kêu gọi biểu tình thì mới phát giác đã gần đến giữa trưa.

Lúc này, Thu Hàn đang đứng tại trên đường trung tâm buôn bán Los Angeles, tại khu vực phồn hoa nhất, thấy được quán cà phê” Khiên thủ “(Dắt tay) này. Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh có thể chứng kiến bố trí lịch sự tao nhã ở bên trong cùng những người phục vụ mặc đồng phục màu lam nhạt.

Ở trên mép cửa phía trên cao viết hai cái thật to theo tiếng Trung ” Khiên thủ “(Dắt tay), thật là một tiếng gọi ấm áp. Giống như may mắn gặp một cây cỏ cứu mạng, nàng không chút do dự đi vào.

Quán cà phê bàn ghế rất khác biệt, làm thành bàn đu dây, trên mặt quán đầy dây, đương nhiên, chúng nó đều không làm bằng nhựa.

Mới vừa định ngồi vào bàn đu dây, thì có một phục vụ sinh đi tới, dùng tiếng Anh hỏi nàng: “What can I help you?”

“I just want to have some coffee.” Thu Hàn trả lời, thực là vì chính mình nghe hiểu được còn có thể đáp lại được ra mà đắc ý.

“Certainly ! What kind?”

Thu Hàn cầm qua bảng giá trong tay hắn, một chuỗi dài chữ cái tiếng Anh, nàng miễn cưỡng có thể nhận ra vài cái, cà phê Thổ Nhĩ Kỳ, Cabo Keno, cà phê kéo đến, cà phê đen, cà phê sữa, Lam Sơn, còn có cà phê đá.

“Cho ta đến một ly Lam Sơn a.”

“Ta nếu là người thì sẽ uống cambuchino. Phía trên có một tầng chocolate, thích hợp nhất loại người nữ nhân ngọt ngào như người.”

Thu Hàn quay đầu lại, chứng kiến một cô gái thanh nhã thanh lệ mặt trang phục sườn xám, tùy ý đứng ở một nơi, nổi bật lên cái cổ dài nhỏ đẹp của nàng. Ngoại trừ một chiếc nhẫn bạch kim đính kim cương màu tím nhạt, trên người đồ trang sức gì đều không mang. Nhưng mà, loại sự ưu nhã cùng xinh đẹp cổ điển đến làm cho người hít thở không thông.

“Mai tiểu thư. . . . A, không, Lâm thái thái, làm sao người cũng ở nơi đây?” Nàng nhẹ giọng kêu lên.

Mai Như Tố ôn hòa nhìn Thu Hàn: “Ta là chủ nơi này, hoan nghênh Diệp tiểu thư ghé thăm.”

” Quán cà phê này là người mở sao? Thật sự là thật trùng hợp!”

“Người đại khái là không ăn cơm trưa a. Ngoại trừ cà phê, có thể ăn sandwich như thế nào?”

Thu Hàn tỏ vẻ đồng ý. Phục vụ sinh đi rồi, Mai Như Tố đến bên cạnh cái bàn của nàng ngồi xuống.

“Một người đi dạo phố? Hà Thư Hạo không có đi cùng người sao?”

“Hắn hôm nay phải đi học, không thể lại xin nghỉ.” Thu Hàn nhìn nàng, “Vậy còn người? Hôn sau ngày đầu tiên đã đi làm, không có đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật sao?”

Mai Như Tố cười lắc đầu: “Kết hôn quan trọng nhất là hai người cùng một chỗ, không cần quan tâm hình thức.”

Ánh mắt Thu Hàn rơi trên nhẫn kim cương của nàng, hỏi: “Đây là Lâm tiên sinh đưa cho người a?”

Nàng nheo lại hai mắt, trên mặt hiện ra sương mù, che chắn thần thái: ” cái nhẫn kim cương này, hắn rất nhiều năm trước đưa ta, chỉ là của ta một mực không biết quý trọng.”

Thu Hàn miễn cảm cảm thấy được, trong giọng nói Mai Như Tổ lộ ra u buồn nhàn nhạt , so với u buồn càng lạnh nhạt hơn chính là khóe miệng nàng đang cười.

Hoa rơi không nói gì, người đậm mạc như cúc. Chính là đây ung dung không màng danh lợi, là nữ nhân thành thực mị lực càng hiện ra rõ ràng.

“Cũng may ta về sau đã lĩnh ngộ, không có cùng hạnh phúc gặp thoáng qua.” Thở dài giống như cười cười, Mai Như Tổ hỏi: “Diệp tiểu thư, người cùng Hà Thư Hạo tính toán khi nào thì kết hôn ?”

Vô Ý chạm đến chuyện thương tâm của Thu Hàn, nàng thần sắc thương cảm : “Ai biết phải chờ tới ngày tháng năm nào.”

Ngẩng đầu, chứng kiến ánh mắt đối phương khác thường, nàng lại vội vàng an ủi mình, “Hai người chúng ta người cảm tình rất tốt, cũng không nhất định phải lập tức kết hôn .”

Mai Như Tổ dựa vào thành ghế, cẩn thận nghiêm túc nhìn kỹ Diệp Thu Hàn, trong mắt có ý tứ giạt mình hiểu được.

Cô gái này nhu thuận lạnh lợi cùng khuôn khéo này làm cho nàng thiết tình thương tiếc , vì vậy hay lời khuyên bảo:

“Ta đã cũng đã từng có ý nghĩ giống của ngươi, cho rằng yêu một người, không nhất định phải cùng hắn kết hôn. Một tờ hôn ước không cách nào thể hiện được cảm tình thâm hậu giữa chúng ta. Nhưng là kinh nghiệm về sau nói cho ta biết, đó là một lời nói dối lớn nhất . Bởi vì không có một người nào, không có một nam nhân nào không muốn cùng nữ nhân chính mình yêu vĩnh viễn ở cùng một chỗ! Nếu như nam nhân nói như vậy đối với ngươi, như vậy kết luận duy nhất chính là người không còn là người mà trong lòng hắn muốn lấy nhất nữa .”

Thu Hàn thay đổi sắc mặt.

Mai Như Tổ ngừng một chút, tìm kiếm lời nói phù hợp: “Những đạo lý này ta lúc ấy cũng không tin, khi ta hiểu được hết thấy tất cả thì mất đi là không chỉ là thời gian bên nhau, còn có sự tin tưởng. Bởi vì nữ nhân một khi biết rõ trong lòng của nàng nam nhân duy nhất yêu chính là cái kia, nàng vẫn là không còn một cái gì nữa , lại nữ nhân cao ngạo cũng sẽ hoài nghi mình, tâm kiên cường cũng sẽ bị áy náy nghiền nát.”

“Người nói người nam nhân kia, không phải Lâm tiên sinh a?”

“Đương nhiên không phải.” Mai Như Tổ thần nhiên nói “Hoàn toàn sự khác biệt, Duy Khải không nói yêu ta, lại là nam nhân nguyện ý lấy ta. Tuy nhiên ta lúc ấy không thương hắn, nhưng vẫn là gả cho hắn .”

Thu Hàn đắm chìm trong dư âm khiếp sợ, lẩm bẩm nói: “Ý của ngươi là. Người cùng Lâm tiên sinh.”

“Không sai, đây là lần kết hôn thứ hai của bọn ta.” Mai Như Tổ thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ.

“Làm sao ngươi có loại dũng khí này, lần nữa đi vào hôn nhân ?” Nàng nhin không được mà hỏi.

“Kỳ thật, làm cô dâu xinh đẹp là mơ ước lớn nhất trong nội tâm mỗi người phụ nữ , không có nữ nhân nào không nghĩ muốn lập gia đình. Không nghĩ lập gia đình nữ nhân ấy chỉ có rất ít người, một loại là đối với cuộc sống đã thất vọng, một loại là đối với chính mình thất vọng. Khi ta đối với cuộc sống đều mất đi sự tin tưởng thì Duy Khải kịp thời xuất hiện, để cho ta rốt cục hiểu được cái gì là yêu.”

Mai Như Tổ trong mắt dị thường sáng trong hai tay bao bọc lấy, nàng nói: “Cho nên, nếu như lần sau đụng phải Hà Thư Hạo, ta nhất định phải nói cho hắn biết, yêu nàng thì nên lấy nàng a. Bởi vì, câu hôn là sự tôn kính lớn nhất của một người nam nhân đối với nữ nhân. Mà hôn nhân, là một kết cục tốt nhất cho nữ nhân.”

“Câu nói vàng ngọc này, hay là do ta chuyển lời lại là được rồi.” Lúc này, một giọng nam trầm thấp truyền tới .

Hai người đồng thời quay đầu lại, Lâm Duy Khải chính mỉm cười đứng ở sau lưng các nàng.

Mai Như Tổ hơi ngửa đầu, cười: “Duy Khải, sao ngươi lại tới đây?”

“Tân hôn vui vẻ như thế này, ta sao cam lòng để cho kiều thê vắng vẻ được ?” Lâm Duy Khải nháy mắt với nàng.

Thu Hàn chứng kiến, trên khuôn mặt trắng trẻo của Mai Như Tố thật hiếm thấy lại hiện lên hai đóa hoa đỏ ửng.

“Đừng làm rộn, ta cùng Diệp tiểu thư đang nói chuyện phiếm .” Mai Như Tố oán trách, nắm tay đầm nhẹ xuống hần.

Lâm Duy Khải thừa cơ bắt lấy tay của vợ, giữ tại bàn tay không chịu buông lỏng chút nào.

“Không quan hệ, tiếp tục chuyện khi nãy đi, ta sẽ đợi.”

Thu Hàn thích thú nói : “Chúng ta nếu trò chuyện cả một buổi chiều ?”

“Ta liền chờ các người .”

“Nếu trò chuyện một ngày ?”

Lâm Duy Khải cười rộ lên, bộ dạng nắm chắc thắng lợi trong tay: “Cả đời ta cũng chờ chứ còn sợ gì chờ đợi trong một ngày này?”

Nghe hần nói như vậy, ngay cả Thu Hàn ở bên cạnh đều tim cũng đập thành thịch hướng chi đang Mai Như Tố ở trong đó?

Nàng đứng người lên, hướng Thu Hàn gật đầu: “Thật có lỗi, chúng ta muốn đi, sau này còn gặp lại.”

“Bye bye!”

Không hề nghi ngờ, Mai Như Tố có một tâm hồn mỹ lệ làm cho thân là nữ nhân như Thu Hàn đều muốn đui mù con mắt, khó trách Lâm Duy Khải đối với nàng si mê như vậy .

Đài Loan đệ nhất cường nhân Lý Ngao đã từng nói qua, chỉ có nữ nhân xinh đẹp, mới xứng có tình yêu xinh đẹp . Như nàng tướng mạo thường thường như vậy, đại khái cũng chỉ có thể có được tình yêu bình thường a.

Đưa mắt nhìn thân ảnh bọn họ cùng rời đi ,Thu Hàn hư không ngồi một mình một người uống cà phê, ăn sandwich, chính mình cũng cảm thấy thê lương.

Đã là buổi chiều, trong quán cà phê khách tới đã nhiều hơn, có không ít người thì thầm truyện trò .

Cúi đầu, nàng không yên lòng quấy cà phê, chất lỏng kia sớm đã làm lạnh , nổi lên dòng nước xoáy màu đen .

Không biết ngồi bao lâu, thời điểm tính tiền, phục vụ sinh lễ phép nói: “Ngài đi một mình lại có vị tiên sinh đã ký ,hắn nói hần mời khách.”

Nàng kỳ quái hỏi phục vụ sinh: “Vì cái gì, hần biết ta sao?”

“Không rõ ràng lắm.” Phục vụ sinh bảo trì nụ cười ôn hòa.

“Vị tiên sinh kia đang ở đâu?”

“Vừa đi.”

Diệp Thu Hàn đưa tay cầm lấy túi trên bàn, liền xông ra ngoài.

Ra cửa tiệm, nàng vừa nhìn phía bên trái mình ,trên lối đi bộ không có một người. Lại hướng nhìn sang bên phải, phía trước lại có bóng lưng nam nhân cao lớn , bóng dáng vội vàng đi chuyển .

“Uy !” Nàng kêu, đuổi theo, “Tiên sinh, người chờ một chút !”

Lời ra khỏi miệng, mới phát hiện chính mình đang nói tiếng Trung, đang muốn đổi thành tiếng Anh thì người nọ đã ngừng lại, nhưng không quay đầu lại.

Xem ra, hần nghe hiểu được tiếng Trung Quốc. Nàng tức giận thở hỏn hển chạy đến phía sau hần, tay tại trên lưng hần vỗ: “Vị tiên sinh này.”

“Vị tiểu thư này, xin hỏi người có chuyện gì?”

Phía trước nam nhân xoay người lại. Ngày mùa thu, hé ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, hai con mắt thâm thúy, có chút mỉm cười.

“LEON, nguyên lai là người?” Nàng rút tay về, kinh ngạc hỏi.

“Như thế nào, người đang ở Los Angeles còn có người quen khác sao? Quen thuộc đến có thể vì người thanh toán.”

“Trả thay ta, người làm gì đến nỗi cũng không nói với ta một tiếng, lại len lén trốn đi như trộm? Muốn học Lôi Phong, làm chuyện tốt bất lưu danh à?” Thu Hàn ngữ khí như người muốn gây sự, nhưng trong lòng có chút mừng thầm.

Cái dung nhan đã quen thuộc này, làm cho tâm tình nàng tê lương bất lực, thoáng cái an định lại. Tha hương ngộ cố tri*, chính là loại cảm giác này à. (* Tại nơi đất khách gặp được bạn cũ)

Ánh mắt của hắn sáng ngời nhìn chằm chằm vào nàng: “Người có vẻ đang trách ta?”

“Vô công bất thụ lộc*. Ta chưa bao giờ thích việc phải thiếu nợ ai, nếu không sẽ ngủ không yên.” Nàng mấp máy miệng, “Nói đi, người muốn ta báo đáp như thế nào cho người?”

*(không có công lao không nhận lộc)

“Báo đáp?” Hắn giống như cười mà không phải cười, “Thật sự, giả dối?”

“Ta là người còn có một ưu điểm, chính là chưa bao giờ nói láo.”

Tại trước mặt LEON, tình trạng của nàng quả thực khờ dại đến nông cạn, hơn nữa tràn đầy tự tin. Cùng Hà Thư Hạo một chỗ, ngược lại càng ngày càng có áp lực.

Loại tâm tình này, cũng chỉ từng có khi ở cùng một chỗ với Tô Lỗi. Nhưng lúc đó, nàng còn là tiểu cô nương không như bây giờ đã là một phụ nữ có một bụng đầy tâm sự, không thể so sánh nổi.

Đại khái bởi vì nàng đối với nam nhân trước mắt vừa anh tuấn vừa nhiều tiền này tâm không có chút ý đồ nào, mới có thể quân tử thắng thẫn vô tư như vậy. Nhân gia không phải nói, càng lo lắng thì càng bị loạn sao?

LEON nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Người theo giúp ta đi dạo phố mua sắm, như thế nào?”

Gặp Thu Hàn mặt lộ vẻ do dự, hắn giải thích nói: “Ta mỗi tháng bay đến Los Angeles, lúc trở về tự nhiên muốn biếu cho cha mẹ, bằng hữu, thân thích chút quà tặng. Nhưng ta lại không biết mua đồ gì, hi vọng người có thể đi theo giúp ta chọn mua quà tặng được không? Ta không có ý tứ khác, người không nên hiểu lầm.”

“Ai hiểu lầm người?” Nàng lại bị hắn khơi dậy lòng háo thắng, “Người cho rằng người thật sự là bạn người mê à.”

Không dễ dàng phát giác, LEON nhếch khóe miệng, phát ra một nụ cười giảo hoạt.

16. Chương 16

Trước một đêm Rời đi Los Angeles, Thu Hàn sửa sang lại hành lý của mình thì phát hiện không thấy cái khăn lụa màu trắng của mình.

“Tối đây vài ngày, ta chưa có thấy người có cái khăn lụa kia à.” Hà Thư Hạo nhìn xem cả phòng loạn nhẩy lên nói nàng.

“Đúng nga!” Thu Hàn chăm chú sau khi nhớ lại vuốt vuốt mi tâm của mình, “Ta chắc làm rơi ở trên máy bay rồi.”

“Người vốn là vớt bừa bãi như vậy.” Hà Thư Hạo oán giận nói, “Cũng may là một cái khăn lụa, không đáng vài đồng tiền.”

“Người biết cái gì? Đó là khăn lụa ta thích nhất, nhớ năm đó ta ở bên Tây Hồ nhìn thấy nó thì chính là mừng rỡ như điên.”

Cái khăn lụa kia là nàng năm kia mua ở Hàng Châu, thuần trắng là loại tơ tằm tốt, ở phía trên có thêu vài hình lá cây, nhẹ nhàng mà đẹp. Kỳ lạ nhất là, lá cây bên cạnh thêu lên hai chữ “Thu Hàn”, tên của nàng không ngờ lại trùng hợp được thêu lên như vậy. Nàng một mực xem nó là món quà đầu tiên cho mình, bình thường đều không nỡ mang, hiện tại lấy dùng lần đầu đã mất đi thật sự là đáng tiếc.

“Nếu đã bị mất, người ở đây ảo não cũng không hữu dụng gì. Ngày nào đó ta cho người mua một cái mới khác.”

“Chính là đi đâu mà tìm cái khăn lụa nào có hình lá cây, lại còn có thêu tên của ta?” Nàng uể oải nói.

Hà Thư Hạo biết rõ nàng là một cô gái rất tin tưởng vào vận mệnh nên liền trấn an nàng nói: “Có lẽ đây đều là ý trời, người nhất định tìm thấy nó lại nhất định có một ngày người sẽ mất đi nó.”

Thu Hàn cũng không có thoải mái, ngược lại lo lắng: “Ta như thế nào cảm thấy những lời này của người, không may mắn chút nào vậy? Như là một lời tiên đoán a.”

“Trông kia, người thần kinh lại quá nhạy cảm rồi!” Hà Thư Hạo buồn cười vỗ vỗ đầu của nàng, “Lại là lời tiên đoán cái gì?”

Lời tiên đoán về tình yêu của chúng ta! Những lời này nàng cũng không nói đến, mà là tiến lên ôm lấy hắn, đem mặt chôn sâu vào trong hõm vai của hắn, mơ hồ không rõ nói: “Thư Hạo, chúng ta hay là nhanh lên kết hôn đi.”

“Người nghĩ rằng ta không nghĩ muốn sớm một chút cùng người kết hôn sao? Chính là, công ty có quy định, ta không thể làm trái. Tiểu Hàn, người phải hiểu ta.”

“Vậy người lúc trước vì cái gì không cùng ta thương lượng?” Nàng ngẩng đầu, bị tức giận mà trừng mắt hắn.

“Lần xuất ngoại học tập này là cơ hội khó được, là ta thật vất vả mới tranh thủ được, làm sao có thể bởi vì sự kiện này mà buông tha chứ?”

“Nói cho cùng, người vẫn là đem sự nghiệp tiền đồ đem so với tình yêu thì quan trọng hơn.” Nàng cắn răng.

“Đây là chỗ bất đồng của nam nhân cùng nữ nhân.” Thanh âm của hắn trở nên lạnh lùng, “Huống chi ta xuất thân từ gia đình như vậy, ta hiện tại hết thấy đều dựa vào cố gắng của ta mới có được. Mắt thấy sự nghiệp dần dần thành công có thể chiếm được vị trí mà ta muốn, ta lại càng không thể thất bại trong gang tấc.”

“Thư Hạo.” Thu Hàn khẽ gọi tên của hắn.

Người nam nhân này, nàng vẫn biết chính là đứa nhỏ ở trong hoàn cảnh gia đình nghèo khó mà lớn lên, so với cuộc sống không có sóng không có gió của chính mình, nàng biết nhân sinh chân thực là tàn khốc, cho nên trong sự nghiệp không dám có chút thư giãn. Đối đãi tình yêu, liền không khỏi có khi bỏ qua. Đúng là bởi vì phần như có như không bỏ qua này, nàng ngược lại càng thêm coi trọng.

Cùng Hà Thư Hạo yêu nhau tám năm, nàng chỉ có một lần duy nhất đến thăm gia đình ở nông thôn xa xôi của hắn, gia cảnh bản hàn không thể tưởng tượng nổi. Nàng chậm rãi biết rõ nhiều năm qua hắn trong sinh hoạt thật sự rất vất vả. Ngoại trừ yêu, lại thêm một phần thương tiếc. Từ tốt nghiệp, nàng nguyện vọng lớn nhất chính là gả cho Hà Thư Hạo, làm một người hiền thê lương mẫu. Hiện tại, nguyện vọng này cũng không thể thực hiện.

Nước mắt của nàng đột nhiên rơi xuống: “Thư Hạo, người biết ta yêu người, phải không?”

Hà Thư Hạo không nói, lần nữa ôm chặt lấy nàng. Đó là một ngôn ngữ không tốt để hứa hẹn cùng nam nhân, Thu Hàn một mực mê luyến, tuy nhiên chợt có thất lạc.

Đêm hôm đó, ở trong ngực Hà Thư Hạo, nàng từ đầu tới cuối cũng nghĩ không thông, rốt cuộc yêu người nam nhân này vì cái gì. Bởi vì nghĩ mãi mà không rõ, ngược lại có loại bất đắc dĩ giống như rơi vào tay giặc. Rốt cục tin một câu, tình yêu nhưng thật ra là một hồi kiếp số, hết thấy duyên phận, là buồn hay vui, đều muốn chạy trời không khỏi nắng.

Cả một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau một hồi suy nghĩ, Thu Hàn leo cầu thang lên máy bay.

Bên cạnh chỗ của nàng là một lão bà thân thể mập mạp, hành lý lại giằng co hơn nửa ngày mới ngồi xuống được. Thu Hàn bốn phía nhìn ngó, không có thân ảnh quen thuộc của LEON.

Sau khi cất cánh thì tiếp viên hàng không nhắc nhở hành khách buộc chặt dây an toàn, bởi vì trên đường gặp được cường khí lưu. Lão bà ở một bên nguyên rửa khí trời hôm nay xui xẻo.

Mà Thu Hàn thì dùng cái trán chống đỡ cửa sổ, có điểm thần thờ. Lần này, nàng đi nơi nào mượn một cái bả vai dày rộng để dựa vào đây?

May mắn Hà Thư Hạo vì nàng chuẩn bị thuốc say máy bay. Ăn vào, nhắm mắt lại, trên đường đi thật buồn ngủ.

Lần nữa mở mắt ra, máy bay đã đến phi trường quốc tế thành phố Z.

Đẩy hành lý, mới đi được mấy bước, liền nghe có người hô tên của nàng.

Ông Đồng đã chạy tới, cuồng nhiệt ôm nàng.

“Hoan nghênh về nước! Đáng tiếc xuất môn quá sớm, không kịp mua hoa.”

“Không nỡ dùng tiền mới đúng a.” Thu Hàn chế nhạo nàng.

“Cho ta xem xem, nữ nhân chìm đắm trong tình yêu, rốt cuộc bộ dáng như thế nào.” Nàng cao thấp dò xét Thu Hàn, nhả lại lông mày, “Sao lại tiêu tụy thế này. Như thế nào, cùng Hà Thư Hạo mâu thuẫn hả?”

“Người nghĩ đi đâu đấy? Chúng ta cảm tình rất tốt, không gì có thể phá được!”

“Đi! Đừng giả bộ, người xem mặt người chính là sầu não nha.”

Lên xe hơi, Thu Hàn sau khi nhìn thấy sự tái nhợt của chính mình trong gương, quả nhiên hao gầy không ít: “Ta là người không thích hợp đi đường dài, thời điểm đi thì say máy bay, còn bị nôn rồi tỉnh rồi mù cả lên. May mắn có LEON, nếu không cả còn mặt mũi đi đến Mĩ rồi.”

“LEON làm sao có thể xuất hiện ở khoang hạng thường được chứ?” Ông Đồng kinh dị, “Hắn gần đây đều ngồi khoang hạng nhất.”

“Không rõ ràng lắm. Đại khái là không có vé máy bay a.”

“Không có khả năng cả đặt vé hạng nhất cũng không còn.” Ông Đồng còn đang nói thăm, “Ta trở về tìm thư kí hỏi một chút.”

Thấy nàng có vẻ gấp, Thu Hàn cũng không có nói chuyện sau cùng còn một chỗ với LEON đi dạo phố mua sắm, mà là nói sang chuyện khác: “Mấy ngày nay ta không ở đây người chủ trì tiết mục như thế nào?”

“A, tốt vô cùng! Điện thoại đều gọi tới, tỉ lệ nghe đài đều tăng cao, so với cổ phiếu còn tăng nhanh hơn!”

Rất nhanh, Ông Đồng sung sướng hạnh phúc đắm chìm trong thành công của chính mình.

Thu Hàn âm thầm buồn cười, nói: “Người không phải là ngấp nghé cái vị trí người chủ trì kia đã lâu, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đoạt chén cơm của ta chứ?”

“Là ai hung hăng chất vấn ta cùng tình yêu so với bát cơm tính là cái gì.”

“Hừ, dựa vào cái gì nam nhân có thể đem tình yêu coi như làm đẹp cuộc sống, nữ nhân lại muốn hy sinh sự nghiệp của mình?” Nàng cắn chặt răng, nảy sinh ác độc nói, “Thế kỷ hai mươi mốt nữ nhân không thể chỉ vì tình yêu mà sống.”

“Vô cùng đau đớn, hoàn toàn tỉnh ngộ.” Ông Đồng quay sang nhìn nàng, “Tiểu Hàn, người còn dám hòa giải Hà Thư Hạo không có việc gì?”

Ông Đồng là người thông minh, chẳng chuyện gì dấu giếm được ánh mắt của nàng? Thu Hàn chỉ còn phải cung khai: " Hà Thư Hạo nói công ty bọn họ có quy định, trong vòng ba năm không thể kết hôn."

"Cái quy định chó má gì vậy !" Ông Đồng tức giận đến mắng to, "Như vậy công ty không có nhân tình , còn đứng ì ở đó làm gì? Ta khuyên hấn dứt khoát bỏ nơi đó đi ,đi qua ăn máng khác như đến Lam Vũ chúng ta chả hạn."

" Cho Hà Thư Hạo đến Lam Vũ của người để bị tra tấn à , " nàng không ngừng lắc đầu, "Ta lại tình nguyện chính mình kết hôn muộn còn hơn ."

Ông Đồng thở dài: "Người đối Hà Thư Hạo tốt như vậy, chỉ sợ hấn có phúc không biết hưởng phúc thôi ."

"Chúng ta không nói cái này ." Thu Hàn tỉnh lại một chút, hỏi: "JERRY có nói ta khi nào thì đi làm hay không?"

"Hấn muốn ta chuyển lời với người, đêm nay ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, không cần đi radio."

"A, hấn khi nào thì trở nên nhân từ như vậy?" Nàng kinh hô, "Ma quỷ cũng sẽ đổi tính?"

Ông Đồng tiễn Thu Hàn đưa đến trong nhà nàng mỗi một chỉ muốn ngả đầu đi nằm ngủ, ngủ thật là ngon .

Tỉnh lại đã là hai giờ chiều. Đói bụng rồi, thật vất vả tại trong tủ lạnh tìm được một gói mì tôm. Nàng ngồi ở trên ghế sa lon chờ nước sôi, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Nhất định là Hà Thư Hạo! Nàng liếc đồng hồ trên cổ tay một cái, ba giờ sáng, cái đồ lười này đã rời giường?

Nàng cầm lấy điện thoại , không đếm xỉa tới "Uy " một câu.

"Là ta, Trầm Ngư." Cái giọng nam trầm thấp kia, "Người về đến nhà?"

Trong điện thoại không có hiện dãy số, khó trách hấn cũng không ở trong nội thành? Hơn nữa, đây là hấn lần đầu tiên tại ban ngày gọi điện thoại cho nàng.

"Người bây giờ tìm ta, có chuyện gì?"

"Không có việc gì, ta chỉ là muốn nghe một chút thanh âm của người, muốn biết người khỏe không ."

Hấn hỏi nàng không không, lời nói ầm áp cỡ nào! Đáng tiếc, không phải xuất từ lời nói của Hà Thư Hạo.

"Nếu như ta nói không tốt ?" Nàng đột nhiên nổi lên ý muốn đùa.

"Không cần phải nói giỡn, người biết, ta sẽ lo lắng."

Nàng không hiểu tâm tại sao lại rung động . Chỉ là thời điểm cùng Hà Thư Hạo ở bên nhau hấn cũng chưa từng nói qua lời nói ầm áp như vậy.

"Ta là thật sự không tốt, " nàng dùng ngữ khí tiểu cô nương làm nũng nói, "Ta mù mịt bị say máy bay, mất một cái khăn lụa thích nhất , bạn trai không chịu cùng ta kết hôn, còn có chính là nhìn trúng một cái nhẫn lại mua không nổi."

"Cái nhẫn dạng gì có thể làm cho người như thế nóng ruột nóng gan?"

"Một chiếc nhẫn kim cương, giá 3 vạn đô la. Ta làm việc mười năm cũng không có nhiều tiền đến như vậy!" Nàng đối với điện thoại thở dài, "Ai, nếu như cuộc đời này không thể gả cho người chính mình yêu nhất , như vậy tựu lựa chọn một chiếc nhẫn mình ngưỡng mộ trong lòng. Thời gian dài, tổng yếu có một thứ gì đó, là chính mình thích."

Một hồi tiếng huyết bén nhọn vang lên , cắt đứt lời của nàng. Mới nhớ lại, trên bếp đang nấu nước sôi .

"Thanh âm gì?" Đối phương cũng nghe thấy rồi, hỏi.

"A, ta đang nấu nước, chuẩn bị pha mì ăn liền."

"Người giữa trưa ăn mì ăn liền sao?" Bên kia thanh âm ân cần .

“Tài nấu nướng của ta có hạn chứ sao. Sở trường nhất là một món ăn nấu nước pha mì ăn liền, món ăn thứ hai chính là cơm rang trứng. Cha ta nói, chỉ cần ta học xong cơm trứng trắng, cơm rang trứng, trứng cơm cùng một chỗ xào, có thể tự hào lập gia đình!”

Hắn tại trong điện thoại cười rộ lên: “Cái gì cơm rang trứng, cơm trứng trắng, giống như đọc khẩu lệnh vậy.”

“Không cùng người nói nữa, nếu không nước sôi lâu quá sẽ nổ mất.” Không đợi đối phương đáp lời, nàng nhanh chóng cắt đứt.

Trải qua một ngày một đêm nghỉ ngơi và hồi phục, Diệp Thu Hàn khôi phục sức khỏe. buổi tối Ngày hôm sau, nàng kích động tới radio đi làm. Vừa đi vào văn phòng, trước mặt tới một người nam tử anh tuấn cao lớn, vui vẻ chân thành đến trước nàng chào hỏi: “Hải, người tốt cực đã trở lại!”

Nàng đột nhiên sáng lên mắt, nam tử mặc tây trang thuần trắng này, mang một kính mắt màu vàng, nho nhã lại tao nhã, anh tuấn nhẹ nhàng khoan khoái.

“Người là ai?” Nàng nghi ngờ, “Ta biết người sao?”

“Ta là JERRY.” Người nọ không thể nhịn được nữa, “Như thế nào, mới xuất ngoại vài ngày, mà ngay cả ta cũng không nhận ra rồi?”

Nàng cẩn thận dò xét, quả nhiên là JERRY, bất quá bả râu quai nón, đội khăn trùm đầu, lại một bộ khung kính mắt, tất cả đã hoàn toàn thay đổi.

“A, thật sự là suất ca ngậy người, xem xét kĩ lại ta còn tưởng rằng là Bae Yong Joon.”

JERRY nhếch miệng cười: “Đa tạ khích lệ.”

“Hảo hảo, người làm gì mà thay hình đổi dạng thế này, có phải là đang hẹn hò không?” Nàng nháy mắt, vẻ mặt khờ dại.

“Hẹn hò không có sớm như vậy, bất quá đã có mục tiêu.” Hắn tiêu điều đáp nói.

“Nói cho ta biết, nữ nhân không may kia là ai?”

“Từ nay về sau rồi sẽ biết.”

JERRY đã không chịu nói, bộ dạng Thu Hàn cũng không nên biểu hiện ra quá mức hiếu kỳ, một mình trực tiếp tiến lên.

Nhưng khi Ưông Đồng tới đón nàng thì nàng cũng rất nhanh biết đáp án. JERRY ánh mắt nhìn Ưông Đồng rất chuyên chú thâm tình, còn có chút nóng bỏng a.

Ngồi vào trong ô tô, Thu Hàn thẳng thắn nói: “JERRY giống như yêu thầm người.”

“Không, là lưu luyến.” Ưông Đồng so với nàng càng trực tiếp, “Hắn đã đưa hoa cho ta, còn viết thiệp, muốn ta tiếp nhận tình yêu của hắn, bởi vì hắn là xương sườn của ta.”

“Xương sườn?” Thu Hàn nửa ngày mới phản ứng, cười đến nước mắt đều chảy ra, “Hắn làm sao lại nghĩ ra một cái từ tuyệt diệu như vậy?”

“Có cái gì buồn cười?” Ưông Đồng lạnh lùng nói, “Nữ nhân vốn là một cái xương sườn trên thân nam nhân. Thượng Đế kiên quyết chia rẽ bọn họ ra, đưa tới nhân gian. Cho nên, thời điểm mọi người tại thế gian trong cuộc sống tối tăm đã tìm kiếm một nửa khác của mình. Chỉ có điều, có người tìm được rồi, mà có người vĩnh viễn tìm không thấy.”

“Như người nói vậy có phải là chuẩn bị tiếp nhận tình yêu JERRY?”

“Ta tiếp nhận hoa của hắn, cũng không tỏ vẻ muốn tiếp nhận hắn. nhưng Ta hưởng thụ khoái hoạt bị yêu này, cũng không cần phải gánh chịu bất cứ trách nhiệm cùng nghĩa vụ nào.”

Thu Hàn vì JERRY vô tội mà bênh vực kẻ yếu: “Đồng Đồng, người làm như vậy, có thể quá ích kỷ hay không?”

“Không cần phải năm mươi bước cười một trăm bước.” Ông Đồng nói, “Tiểu Hàn, người làm sao không ích kỷ? Người không phải trầm ngư, nhìn hấn hăm sâu trong đó, lại thờ ơ sao?”

Thu Hàn cả kinh, đột nhiên tâm tư trống rỗng .

“Người thật sự cho rằng, hấn yêu ta?”

“Nếu như không phải yêu người, người nam nhân nào lại hồ đồ mỗi ngày nửa đêm điện thoại cho người?” Ông Đồng cười khở nói, “Tuy nhiên ta không có nói qua luyến ái, nhưng loại yêu này đến ở chỗ sâu bên trong, không cách nào nói là có thể nhận thức được , so với bất cứ người nào đều khắc sâu.”

“Người đang ở đây cảnh cáo ta cái gì sao?” Nàng bản năng đề phòng.

“Người thông minh như vậy, không cần cảnh cáo của ta.” Ông Đồng nghiêm trang, “Trọng yếu nhất đừng làm người làm mình, đúng hay không?”

Về đến nhà, Thu Hàn có một loại phiền lòng, mình cũng không biết chính mình đang suy nghĩ gì.

Thăng đến khi điện thoại vang lên.

“Đã trở lại?” Để nghe trầm thấp tiếng nói, không báo tên họ, nàng cũng biết là hấn.

“Ừ.” Nàng vô tình không tự trả lời.

Đối phương rất miễn cảm: “Người đêm nay không vui?”

Trong nội tâm không phải không tác động. Không biết làm thế nào hôm nay lại không vui , trong cuộc sống nàng sớm đã có một nửa khác của mình. Có một chút gì khiến nó phát sinh không bằng bỏ qua nó.

“Không phải a, ” nàng thả tóc dài từ trước vai xuống đến sau vai, nói, “Trên mạng gần nhất đang thảo luận một cái chủ đề, về 4 loại tình cảm. Người nghe nói qua sao?”

“Người nói là ngoại trừ tình yêu, tình bạn bè, tình người thân còn có một loại cảm tình thứ 4 nữa ?”

“Trầm như, chúng ta là không phải loại tình cảm này chứ ?” Nàng thật cẩn thận hỏi.

Ông nghe bên kia đột nhiên yên lặng. Cầm điện thoại, tâm như bị người nắm chặt, hi vọng hấn trả lời, lại sợ hãi hấn trả lời.

“Uy , người còn ở đó không ?”

Đối phương rốt cục lên tiếng: “Ta hiểu được ý của người ,chỉ cần người vui vẻ là tốt rồi.”

“Cám ơn.” Nàng thấp giọng nói.

“Hảo, người nghỉ ngơi đi, ta không quấy rầy người.”

Để điện thoại xuống, Thu Hàn như trút được gánh nặng đồng thời lại cảm thấy buồn vô cớ như mất mát vậy .

Làm như vậy, có phải thật vui vẻ hay không, liên chính cô cũng không biết được nữa .

17. Chương 17

Đêm nay người nghe đều làm sao vậy? Mỗi người thanh âm uể oải, không phải nói chồng có người khác ở ngoài nên muốn tự sát, chính là các cô gái bên cạnh những người giàu có cũng không muốn sống.

Thu Hàn tâm tình cũng không được tốt, chẳng muốn nói nhiều, đơn giản để cho mọi người nghe nhạc.

Đạo diễn dùng tay ra hiệu với nàng, lại có một vị người nghe gọi điện thoại tới.

Thanh âm tiếp tiến đến, là một giọng nam trầm thấp mộc mạc : “Thu Hàn, còn nhớ rõ ta không? Ta họ Tô.”

Thanh âm rất quen thuộc, nha. Nguyên lai là hắn?

“Người có phải Tô tiên sinh tiết mục phát sóng lần đầu tiên là người thứ nhất gọi điện thoại đến hay không?”

“Là ta. Hôm nay ta nghĩ yêu cầu một ca khúc của Trương Đông Lương khi người cô đơn người nhớ đến ai , đưa cho một vị bạn vãng hữu(bạn trên mạng) trên mạng của ta.”

“Thực xin lỗi, chúng ta nơi này không phải tiết mục ca nhạc. Người không có lời gì muốn cùng vị bạn trên mạng kia nói sao?”

“Nên lời muốn nói..., bài hát đó đã nói toàn bộ, đó chính là tiếng lòng của ta .”

“Tô tiên sinh, vị bạn trên mạng kia của người là nam hay là nữ?”

“Là một cô gái đáng yêu .”

“Nói cho chúng ta biết về chuyện xưa của người cùng vị bạn trên mạng kia, được không?” Thu Hàn bắt đầu dụ dỗ hắn. Chủ đề bạn trên mạng, làm cho nàng lập tức tinh thần tỉnh táo.

Nam nhân nhẹ nhàng nở nụ cười thoáng cái: “Thực xin lỗi. Ta chỉ hi vọng nàng có thể nghe nghe tiết mục đó thôi.”

Nàng tiếp tục dụ dỗ:

“Người cùng nàng yêu thương nhau sao?”

Nam nhân dừng lại một chút, nàng ngừng thở.

“Chưa nói tới, bất quá nàng hết thấy luôn để cho ta lo lắng. Ta quan tâm nàng từ một cái nhãn mày hay một nụ cười, sợ nàng cô đơn sợ nàng khóc. Nếu như có khả năng, ta thật sự rất muốn để nàng bên người chiếu cố nàng. Chính là, ta biết rõ đây là việc không có khả năng . Ta không nghĩ quấy rầy sự yên bình nàng, chỉ cần thời điểm nàng cô đơn, nhớ tới ta thì tốt rồi .”

Thu Hàn có chút ít cảm động. Nàng nói: “Được rồi, chúng ta thỏa mãn yêu cầu của người, sẽ phát bài khi người cô đơn người nhớ đến ai tặng cho người bạn trên mạng đó.”

“Tâm tình của người cuối cùng bay lên , chuyện gì cũng phải đuổi theo, vì muốn có một điểm an ủi, người luôn chân chừ ở trong đám người.

Người sợ nhất tư vị cô đơn, lòng của người dễ vỡ như vậy, đụng một cái sẽ vỡ, chịu không được một cơn gió thổi.

Bên cạnh của người luôn có rất nhiều người, người sợ nhất là mỗi ngày trời về đêm.

Nhưng là trời luôn luôn tối đi, con người rồi cũng biệt li, ai cũng không thể vĩnh viễn ở cạnh ai.

Mà tư vị cô đơn , ai cũng phải đối mặt, không chỉ là ta và người có cảm giác được mỗi một.

Khi người cô đơn người sẽ nhớ đến ai, người người không nghĩ đến tìm đến người?

Sự vui vẻ hay bi thương của người, chỉ có ta là có thể cảm nhận, để cho ta lại cùng người đi một hồi.”

Trong tiếng ca thâm tình mà ưu thương , Thu Hàn tay trái dè xuống chốt khóa: “Tốt lắm, tiết mục hôm nay đã kết thúc, hẹn gặp lại đêm mai !”

Ra khỏi phòng thu trực tiếp , nàng đi thẳng tìm đạo diễn: “Đem số điện thoại cuối cùng gọi đến cho ta.”

Đạo diễn trêu chọc nói: ” Vội vã như vậy muốn dãy số kia, người không phải là bạn trên mạng mà hẳn nói đến chứ ?”

“Trên thế giới này nào có chuyện trùng hợp như vậy?” Thu Hàn nói, “Ta chỉ cảm thấy cái Tô tiên sinh này là người rất đặc biệt, thanh âm của hắn cũng rất đặc biệt.”

Tìm được dãy số kia rồi, nàng ngoài ý muốn được thiếu chút nữa ngắt đi: “Tại sao là số điện thoại này?”

Đạo diễn tiến sát đến , nhìn thoáng qua: “Số điện thoại thành phố này, có cái gì kỳ quái?”

Đương nhiên kỳ quái, bởi vì số điện thoại hắn và ”Trầm Ngư” bình thường gọi cho nàng giống nhau như đúc.

Chân tướng rõ ràng! Tô tiên sinh chính là ”Trầm Ngư” , khó trách nàng cảm giác, cảm thấy thanh âm ” Trầm Ngư ” quen tai.

Chính là, hắn là như thế nào tìm được QQ của nàng chứ ?

Nàng trăm mối vẫn không có cách giải, chỉ có kể chuyện này cho Uông Đồng: “Số điện thoại trừ người ra bên ngoài sẽ không có người biết rõ. Hẳn làm sao mà biết được?”

“Người có phải trong phòng làm việc cũng lên mạng hay không?” Uông Đồng không có trả lời vấn đề của nàng, mà hỏi lại .

Nàng nói: “Đúng a! thì thế nào?”

“Có thể chứ!” Uông Đồng cười nói, “Chờ người sau khi rời đi, hẳn có thể lên mạng tìm được QQ(Nick chat) của người.”

Nàng vẫn không rõ.

“Không phải đâu.” Uông Đồng vẽ mặt kinh ngạc khoa trương , “Lên mạng thời gian dài như vậy , thậm chí ngay cả điều này cũng không biết?”

“Ta vốn là đối với số học môn lý hoá là đau đầu. Năm đó học cao trung thì vật lý chỉ thi có hơn bốn mươi điểm, không có cách nào mới phải chuyển qua ban văn khoa.”

“Tốt lắm, tốt lắm, ta cho người biết a. Mỗi một lần sau khi lên QQ, đều tự động lưu lại dãy số sử dụng cuối cùng của người. Người kia rất có thể chính là nhìn thấy người rời đi, sau đó mở máy tính ra, tìm được QQ của người.”

Thu Hàn xem như minh bạch.

“Nói như vậy, hẳn là đồng sự radio của bọn ta?”

Uông Đồng gật đầu: “Nhưng lại yêu thầm người.”

Nàng đến tóc đều rất nhanh dựng thẳng lên đến: “Thật là khủng khiếp! Ta ở ngoài sáng, hẳn từ một nơi bí mật gần đó. Tô, hay là Thư? Không, trong radio của bọn ta không có nam đồng nghiệp nào họ Tô hoặc họ Thư gì cả .”

“Đứa ngốc!” Uông Đồng liếc nàng, “Ai sẽ nói ra tên thật của mình chứ? Cái này vốn chính là một thế giới giả tạo .”

Hắn đêm nay nói lời có phải thật lòng hay không vậy?

Thu Hàn rất muốn hỏi ” Trầm Ngư ” , nhưng MÀ đêm hôm đó, hắn không có gọi điện thoại tới.

Những ngày tiếp theo vẫn như trước, không hề có tin tức của ” Trầm Ngư “ , tâm tình của nàng tựa như người không biết bơi lặn , chỉ biết ở trong nước phập phồng phập phồng.

Buồn bực nữa là JERRY cũng cả ngày vô tình, Uông Đồng lại giống nhau trước kia cao hứng bồng bồng.

Vừa gọi điện thoại tới, gọi nàng đêm nay cùng ăn cơm, bởi vì có chuyện quan trọng lắm.

Tại khách sạn sau khi nhìn thấy Ông Đồng, nàng đem menu đưa đến trước mặt Thu Hàn: “Đêm nay mặc người làm thịt.”

“Rất cuộc sự tình gì, thần thần bí bí vậy?”

Ông Đồng như có điều suy nghĩ. Thu Hàn cúi đầu xem menu thì trong miệng nàng thỉnh thoảng toát ra một câu: “Ta muốn đi Nhật Bản.”

“Lừa gạt ai đó.” Nàng đầu đầu không ngẩng lên, sớm có thói quen nữ nhân này luôn có điều mới.

“Thật sự, công ty phải ta đi Nhật Bản công tác ba tháng.”

Ngẩng đầu, phát hiện trong mắt của nàng tràn đầy xin lỗi.

“Thực xin lỗi! Buổi tối không thể đi radio đón người.”

“Vẫn không thể theo giúp ta làm sinh nhật sao.” Nghĩ đến cô đơn của mình, Thu Hàn cảm thấy một hồi thất lạc.

“Tiểu Hàn, người như vậy rất yếu ớt, thật sự để cho ta rất lo lắng, bằng không ta liền không đi.”

“Nhưng là Trời rồi sẽ tối, con người rồi sẽ ly biệt, ai cũng không thể vĩnh viễn cùng ai.” Nàng trích dẫn câu ca từ này, nói, “Ông Đồng, ta không thể luôn ý lại người, càng không thể chậm trễ công tác của người.”

“Bằng không, người đi thi bằng lái, ta lấy xe (BMW) của ta cho người mượn.”

“Ta sớm đã nói, ta không dùng phương tiện cố định.” Thu Hàn cười, “Cuối cùng đi xe điện ngầm vẫn là tốt nhất, giống như một bộ phim ngoại quốc vậy.”

Đã gặp nàng vui vẻ, Ông Đồng yên lòng: “Ba tháng từ nay về sau ta sẽ trở về.”

“JERRY biết rõ người phải đi sao?”

“Chúng ta cái quan hệ gì cũng không có, tại sao phải nói cho hắn biết? Loại cây củ cải sặc sỡ này, chờ ta theo Nhật Bản trở về, có lẽ sớm đã quên ta đến nơi khác rồi.”

“JERRY lúc này như là rất chân thành.” Thu Hàn nói, “Khó khăn lắm mới gặp được người người không so đo đến tiền lương của người cao so với hắn, không bị bề ngoài thông minh tháo vát của người dọa chạy, nam nhân thân cao tướng mạo lại xứng. Ông Đồng, người cũng đừng có lại kén chọn lấy.”

“Trừ phi LEON kết hôn, nếu không ta sẽ không đối với hắn hết hy vọng.”

Thu Hàn cười lắc đầu, bất đắc dĩ xen lẫn thương tiếc: “Ông Đồng, người thật sự là một người cố chấp.”

Ông Đồng dùng ánh mắt rất đặc biệt nhìn nàng, nói: “Tiểu Hàn, kỳ thật người cũng rất cố chấp.”

Tình yêu nên cố chấp. Chính là tình yêu cố chấp, có đôi khi cũng rất tàn khốc, nhất định thành toàn một số người, thống khổ một cái khác của những người này.

Ông đồng đi Nhật Bản, Thu Hàn bắt đầu ở đêm khuya một người mình mình đi làm về.

Trạm xe điện ngầm cách nhà nàng không xa, đi đường 10 phút đã đến. Chỉ là phải đi qua một cái ngõ nhỏ tĩnh mịch, trong ngõ nhỏ lại không một người. Lúc mới bắt đầu, nàng là có điểm sợ, từ từ rồi cũng quen, lá gan cũng lớn hơn.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua thời tiết cũng ngày từng ngày chuyển sang lạnh lẽo. Rốt cuộc cũng đến mùa mà thành phố này rét lạnh nhất.

Sinh nhật Thu Hàn, trong thời điểm mùa đông đến sâu nhất. Ngày đó, cũng là lễ Giáng Sinh.

Nàng buổi sáng vừa mở mắt bắt đầu sẽ chờ Hà Thư Hạo điện thoại, mãi cho đến buổi tối mười một giờ cũng không có. Nàng mới đột nhiên ý thức được, hai tháng này Hà Thư Hạo điện thoại, từ một ngày một lần đến ba ngày một lần đến tin tức toàn bộ đều không có.

Hắn không hề điện thoại nhiều lần cho nàng, hắn không hỏi nàng hôm nay vui vẻ nữa ư, hắn không hề khấn nguyện khi nàng mắc bệnh, hắn không hề đàm luận bọn họ khi nào thì kết hôn, hắn không hề cùng nàng cùng một chỗ ước mơ cuộc sống sau khi kết hôn. Các loại dấu hiệu cho thấy, bọn đã có vấn đề, nhưng vấn đề ở nơi nào, nàng mờ mịt.

Chủ trì tiết mục thì nàng rõ ràng không yên lòng, bực bội bất an.

Từ phòng thu trực tiếp đi ra, buồn bực cực kỳ. Trời đen kịt lại phải tiếp một đồng lớn người nghe gọi đến, sau đó dùng thanh âm cực lý trí ôn nhu, an ủi ai cũng nghĩ nàng còn hạnh phúc hơn mọi người. Biểu hiện ra, nàng là người chủ trì được mọi người hâm mộ, có ai biết rõ nỗi khổ tâm riêng của nàng?

JERRY sắc mặt tái nhợt, mở đầu đã hỏi: “Người tâm tình không tốt?”

Nàng xem thoáng qua đồng hồ: “Tiếp qua mười phút, ta sẽ qua tuổi hai mươi sáu. Còn ở nơi này làm tiết mục!”

“Tiểu thư, ta đã nói với người bao nhiêu lần, không được đem tâm tình cá nhân đưa vào giữa tiết mục chính!”

Thu Hàn sững sốt, đây là nàng lần đầu chứng kiến JERRY nổi giận, hắn luôn luôn là người tốt.

“Biên đạo tiên sinh, người có vẻ cũng đem tâm tình cá nhân vào nha ?” Giọng nói của nàng cũng tương đương không thiện cảm.

Hai người đang giằng co, đạo diễn đã đi tới: “Diệp Thu Hàn, người nhận được gì đó, đi ký nhận đi.”

một bó hoa hồng thật to.

Trên thiệp không có kí tên, chỉ có một nét chữ thật đẹp: “Happy Birthday to you!”

Ngoại trừ Hà Thư Hạo, ai còn nhớ rõ sinh nhật của nàng, tặng hoa hồng cho nàng chứ? Người này không phải là từ Mĩ gọi điện thoại đặt hoa hồng cho nàng chứ? Thực tốt! Thu Hàn trong nội tâm đột nhiên sáng lên.

“Thực xin lỗi, JERRY, ta vừa rồi thái độ không tốt, xin tha thứ.”

JERRY trừng mắt nàng, nửa ngày tình thần cũng không trở lại được, nghĩ thầm nữ nhân này như thế nào trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn?

Từ radio đi ra, Thu Hàn không có ngồi tàu điện ngầm, bắt một chiếc xe taxi. Lái xe là nữ, ước chừng chừng ba mươi tuổi, vừa nhìn thấy nàng tự hỏi: “Tiểu thư là đi tham gia PARTY giáng sinh sao?”

“Không phải, ta về nhà.”

Lúc này, xa xa vang tới tiếng chuông 12h. Một ngày mới bắt đầu rồi.

Trong xe phát ra chính là âm nhạc chán chường của Chu Kiệt Luân. Bưng lấy bó hoa hồng, nàng giống như rời xa thành phố Z, đến gần Hà Thư Hạo.

Chuông điện thoại reo của lái xe. Có lẽ là trưởng phụ hoặc tình nhân của nàng, nói chút ít lời chúc phúc..., trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Đợi nàng tiếp hết điện thoại, Thu Hàn mượn nàng gọi thử vào điện thoại của mình.

Vang lên, điện thoại di động của nàng không có vấn đề. Chẳng lẽ bó hoa hồng không phải của Hà Thư Hạo? Bằng không, hắn vì sao không gọi điện thoại hỏi thăm nàng có nhận được hoa không?

Nàng không dám đi đến quán bar mập mờ, không dám nhìn đôi nam nữ trong gió lạnh dựa sát vào nhau, không dám nghĩ thời gian tình yêu đơn giản bây giờ lại có khoảng cách trước mặt như bại trận.

Đêm đông cô độc mà rét lạnh, Thu Hàn co rúc ở trong phòng nhỏ của mình, một lần lại một lần cất lên Một đêm chưa ngủ

Trong lúc bất tri bất giác, nàng lại thành ” người Chưa ngủ ” trong thành phố Z này.

Nhìn qua thời gian Los Angeles đồng hồ điểm: 23 giờ 58 phút. Nàng bấm điện thoại gọi cho Hà Thư Hạo.

Chuông điện thoại reo lên vài tiếng thì có người tiếp nàng có chút hưng phấn: nguyên lai hắn ở nhà! Nàng còn tưởng rằng hắn đi tham gia party cuồng hoan rồi chứ.

“Này!”

“Hi, Cindy speaking.” Là một thanh âm lười biếng của nữ nhân.

Chẳng lẽ gọi lộn số?

Trong nội tâm nàng cả kinh, cúp điện thoại đóng lại. Đúng là điện thoại Hà Thư Hạo mà!

“Ừ.” Lần này nàng tâm tình trở nên cẩn thận.

“Xin hỏi tìm vị nào?” Vẫn là cái giọng nữ vừa rồi.

Nàng chần chờ nói ra tên tiếng anh của Hà Thư Hạo.

“An Sâm hiện tại không thể nghe điện thoại. Lưu lại số của người, sau đó ta sẽ bảo hắn gửi điện trả lời.”

Thu Hàn như tội phạm muốn chôn vùi chứng cứ, nhanh chóng cúp điện thoại.

Đêm khuya 12h, phòng của hắn, có một nữ nhân.

Đầu tiên là đầu óc chỗ trống, sau đó mới biết được phần nộ cùng thương tâm.

Rời đi máy điện thoại, nàng thân thể dựa sát vách tường, Một chút lại một chút, trơn ngời bệt ở trên sàn nhà.

Đây là sinh nhật của nàng, đây là tình yêu của nàng!

Nàng cười rộ lên.

Loại cảm giác này, loại cảm giác như ngày sập đất sụp này, toàn thân lạnh buốt, cảm giác nản chí tuyệt vọng, nàng cảm giác thật quen thuộc.

Chỉ có điều, lần trước là vì Tô Lỗi, lần này lại là vì Hà Thư Hạo.

Có phải là tất cả tình yêu xưa, đều có kết cục không chịu nổi này không?

Thu Hàn đem mặt chôn ở trên gối, muốn khóc, nhưng không có nước mắt.

Nàng minh bạch, trên thế giới căn bản cũng không có chuyện tình yêu hoàn mỹ trong sạch, hướng chỉ nàng lại là nữ nhân bình thường như vậy.

18. Chương 18

Tác giả Lý Bích Hoa đã nói, một sự kiện tàn khốc nhất trên đời, chính là nam nhân thay lòng đổi dạ.

Thu Hàn trong một đêm già đi.

Từ sau khi nhận được cú điện thoại kia, đây là ngày thứ mấy? Nàng đếm ngày chỉ là ráng chịu, một ngày lại một ngày, dần dần cảm giác cũng đã không còn bén nhọn đau đớn như vậy.

Nàng không có nói cho Uông Đồng hoặc là bất cứ người nào, cũng không có gọi điện thoại đi chất vấn Hà Thư Hạo.

Nàng chỉ biến thành đà điểu, đem miệng vết thương che dấu, ngăn cách cho rằng nhìn không tới thống khổ, thì sẽ không có thống khổ.

Nàng thậm chí hi vọng, đêm hôm đó chỉ là một cơn ác mộng hoang đường, sau khi tỉnh lại bầu trời vẫn một màu xanh ánh mặt trời vẫn ấm áp như vậy, thật là không thay đổi.

Thu Hàn một mực chờ, có người đến đập bờ vai của nàng, nói cho nàng biết, đây chẳng qua là một giấc mộng mà thôi.

Có một ngày, trước ánh bình minh nàng thật sự bị bừng tỉnh. Nhưng lại bởi vì tiếng chuông điện thoại .

“Tiểu Hàn.” Đêm dài người tỉnh, thanh âm của hắn gần gũi tựa như tại bên tai, lại xa xôi giống như ở chân trời.

Nàng không có lên tiếng, bởi vì trong nội tâm có cảm giác sợ.

“Lễ Giáng Sinh đêm hôm đó, bạn của ta cùng bạn gái người Mỹ của hắn ở nhờ chỗ ta một đêm. Ta lại đang tắm rửa, người lại gọi điện thoại tới. Tiểu Hàn, người phải tin tưởng ta.”

Điện thoại này nàng kiên quyết lắc đầu, nhưng hắn nhìn không thấy còn đang nói: “Đây chỉ là một trường hợp không mong muốn ta không hy vọng nó ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta.”

“Pằng!” Nàng cúp điện thoại của hắn.

Tại sao phải nói như vậy, tại sao phải biện hộ chính mình như vậy? Tại sao phải làm cho nàng biết rõ một người nàng yêu lâu như vậy , là vô sỉ mà hèn hạ như thế? Vì cái gì nhất định phải làm nàng hối hận?

Đời này ghét nhất nam nhân dối trá , bình thường ngàn đau vạn yêu sẵn sóc tinh tế, đến khi mắc lỗi lại trăm lời biện hộ .

Có lẽ nàng nên may mắn, một hồi ngoài ý muốn, thấy rõ được con người của hắn

Mộng rất cục tĩnh!

Thu Hàn đứng lên, bỏ đi hết thấy tất cả những gì liên quan đến Hà Thư Hạo ở trong phòng. Hình của hắn, vì hắn mua quần áo trong, cà vạt của hắn còn có hai cái đồng hồ catier, không chút do dự ném vào thùng rác.

Đột nhiên lại bắt đầu khóc, đối với cái gương trong phòng tắm khóc . Trong kính mặt mày dần dần vẩn vơ, hoàn toàn thay đổi.

Nàng yêu nam nhân sâu như vậy, nguyện ý vì hắn trả giá hết thấy , kết quả là, nam nhân ấy lại tổn thương nàng sâu sắc .

Sự thật là châm chọc như thế, nàng lại một lần tự cho là đúng, ngược lại nhớ đến lời của Mai Như Tố, cái kia chỉ vụn vụn có hai mặt duyên phận, cách xa trùng dương .

“Nếu như nam nhân đối người như vậy nói, như vậy kết luận duy nhất chính là, người không còn là người quan trọng duy nhất trong lòng của hắn nữa .”

Đã sớm phát giác, nàng cũng không phải là nữ nhân mà Hà Thư Hạo muốn nhất .

Hắn yêu mến nữ nhân thực nữ ưu nhã đoan trang , không quen nhìn bộ dạng đi đường ngã trái ngã phải của nàng; hắn yêu mến nữ nhân mặc váy dài màu trắng , đối với trang phục một thân quần jean, áo sơ mi trắng của nàng phi thường khinh thường; hắn thường xuyên đem nàng trở thành đứa bé, đối với nàng khoa tay múa chân.

Một nữ nhân trôi qua khó khăn nhất, không phải phát hiện mình không hề xinh đẹp, mà là phát hiện mình chưa bao giờ từng xinh đẹp, ít nhất ở trong lòng người đó.

Phát hiện này, cho Thu Hàn bị đả kích. Hết thấy tất cả tại trong nháy mắt trở nên thoái chí nản lòng.

Nửa đêm tan tầm, đi vào cái kia ngõ sâu thì nàng một chút cũng không sợ, trong nội tâm một mảnh trống vắng. Tâm chết lặng, lá gan thần kỳ lớn.

Về đến nhà, ôm đồ ăn cặp lồng đựng cơm hoặc là mì ăn liền vô vị ngồi ở trước máy vi tính lên mạng chơi game, mãi cho đến giữa trưa ngày thứ hai.

Ánh mặt trời u ám trong trẻo nhưng lạnh lùng, thế giới tuyệt vọng bình thường yên lặng. Da của nàng tái nhợt ánh mắt khô khan, ngón tay bởi vì thời gian dài gõ bàn phím xương bình thường đau nhức.

Thu Hàn thường thường lâm vào hoảng hốt, cảm giác mình đứng ở đằng xa, như nhìn người khác đồng dạng lạnh lùng nhìn mình, không biết mình đang làm cái gì, không biết mình nghĩ muốn cái gì, không biết cuộc sống đến tốt cùng có cái gì ý nghĩa.

Nàng từ lúc chào đời tới nay đây là mùa đông lạnh nhất . Băng tuyết trắng xóa làm cho mắt bi thương.

Ngày 10 tháng 1 ngày đó càng lạnh lẽo . Theo buổi sáng mà bắt đầu có tuyết , nhiệt độ hạ xuống dưới không độ.

Buổi tối Thu Hàn nghỉ ngơi, bị trưởng phòng gọi đi tham gia tiệc rượu. Mỗi khi đến cuối năm, radio đều muốn tổ chức một hội tiệc rượu đáp tạ, cảm tạ các giới xã hội cho duy trì công tác radio.

Tiệc rượu tổ chức tại một nhà hàng cấp năm sao, các nữ nhân đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp, cạnh tranh tươi đẹp lẫn nhau. Chỉ có Thu Hàn một người ngồi ở góc , mờ mịt nhìn sự hưng phấn sung sướng của mọi người.

Hệ thống sưởi hình như đã đủ ấm, nhưng nàng vẫn cảm giác được lạnh lẽo, dạ dày từng đợt run rẩy, tay chân lạnh buốt. Nàng biết mình bị bệnh, muốn rời khỏi, nhưng thân là thành viên chủ sự một tiết mục, vũ hội vừa mới bắt đầu liền rời đi, có vẻ hơi vô lễ. Hướng chi đêm nay trình diện đều là khách quý quan trọng .

Lúc bắt đầu ở bên trong ẩn nhẫn, nàng cảm giác có một ánh mắt ôn hòa thỉnh thoảng rơi vào người. Men theo tầm mắt tìm kiếm, thấy được vẻ mặt lạnh lùng của LEON.

Trong đám người, hắn mặc một thân tây trang màu lam xám, cao lớn ,mắt sáng, lỗi lạc xuất chúng. Hắn lặng lẽ yên đứng ở đằng kia, khí chất ưu nhã mà trầm ổn , hình dáng anh tuấn có chứa lãnh mạc, hấp dẫn ở đây tất cả ánh mắt của nữ nhân .

Radio đề nhất đại mỹ nữ Đồng Phi quần quít lấy hắn nói chuyện, nàng đêm nay mặc một bộ váy lễ phục dạ hội màu hoa hồng đỏ thắm ngực, xinh đẹp động lòng người, tiểu dung vũ mị. LEON lại thờ ơ, cái ánh mắt lợi hại kia một mực khóa ở trên mặt Thu Hàn .

“Thực xin lỗi, xin lỗi không tiếp được.” Hắn bình thản hữu lễ về phía bên người nữ nhân lái nhái tạ lỗi, thẳng đi về hướng góc đại sảnh Thu Hàn.

“Ta có thể mời người nhảy điệu nhảy này sao?” LOEN đứng ở trước mặt nàng.

Nàng cùng hắn giao tiếp ánh mắt trong tích tắc, đột nhiên sinh ra một loại hoảng hốt.

Đứng ở dưới đèn hắn, thật sự rất giống Tô Lỗi, cái vẻ trẻ trung thành thực mê người kia .

Lúc LEON nắm tay Thu Hàn đi vào sân nhảy thì nàng cảm thấy một cổ khí lưu ám áp , thông qua bàn tay lớn kia, chậm rãi chuyển đến thân thể của nàng. Dần dần ám áp lên, không chỉ có là thân thể, còn có tâm đã đóng băng của nàng.

“Tay của người như thế nào lạnh như vậy? Có phải là thân thể không thoải mái a?”

Hắn tiếng nói trầm thấp lộ ra ý tứ chân thành cùng ân cần, nàng đột nhiên cái mũi mỗi nhừ, hốc mắt đỏ lên, bởi vì nàng xác thực cực kỳ khó chịu.

“Người dẫn ta đi ra ngoài, được không?” Nàng mềm yếu nói, “Ta nghĩ muốn về nhà!”

Nói lời này thì nàng sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, phảng phất tùy thời đều muốn té xỉu. LEON lồng ngực bỗng dưng xiết chặt, đau lòng khó nhịn. Cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của nàng , LEON trấn an nói: “Không nên gấp gáp, chờ nhảy hết bản nhạc chúng ta liền từ cửa sau chuẩn đi.”

Một khúc kết thúc, hắn thuận lợi đem nàng rời khỏi tiệc rượu. Xuống lầu dưới, hắn hỏi: “Người không thoải mái ở đâu? Muốn đi bệnh viện hay không?”

Nàng tái nhợt nghiêm mặt nói: “Không cần, ta trở về uống thuốc, nằm thoáng cái là tốt rồi.”

Bên ngoài tuyết rơi cực kỳ lớn, hắn đem áo choàng màu đen của mình, choàng qua người nàng, sau đó giúp nàng mở cửa xe.

Xe chạy đến đầu ngõ, LEON lo lắng, lại một mực đem nàng đưa đến cửa nhà.

“Cám ơn, người trở về đi.” Nàng cởi áo gió trên người , trả lại cho hắn.

LEON con mắt thâm thúy nhìn chăm chăm nàng, nói lời lại như là tại dặn dò: “Nếu như có chuyện, nhất định nhớ rõ gọi điện thoại di động cho ta nha.”

Thu Hàn phảng phất lần đầu tiên nhận thức LEON, cái nam nhân bề ngoài lạnh lùng này, kỳ thật có thiện lương, nội tâm phong phú. Mà nhìn về phía người nam nhân anh tuấn cởi mở, thành thực thật thà phúc hậu Hà Thư Hạo, nguyên lai lại là ngụy quân tử, hoa tâm đại cây cải củ.

Nghĩ đến Hà Thư Hạo, lòng của nàng một hồi đau đớn, thấp đầu, nhanh chóng đem chính mình ẩn vào trong cửa.

Sau khi trở về, Thu Hàn bắt đầu phát sốt, hai gò má đỏ bừng, toàn thân nóng hổi.

Uống thuốc cảm mạo, nàng bò lên giường, chăm chăm vào trần nhà ngẩn người. Sốt cao làm cho nàng đầu vác mắt hoa, trong đầu như nhớ đến chuyện xưa, hiện lên một vài bức hình ảnh ——

Một người nam nhân yêu mến mặc đồ sơ mi trắng chữ T trong thanh xuân sáng lạn cưỡi xe ô tô mang nàng đi du ngoạn bốn phía. Nàng cúi đầu tựa ở trên bả vai hắn , trong nháy mắt cùng hắn đi ở trong đám người nhẹ nhàng nắm tay nhau.

Lung tung nhớ lại làm nàng tư tưởng gánh nặng không chịu nổi, nàng rốt cục nhắm mắt lại ngủ thật say.

Trong mộng, hốt hoảng trông thấy Hà Thư Hạo đứng ở trước mặt nàng, lạnh lùng nói: “Diệp Thu hàn, ta không thương người, chưa từng có yêu người. Ta và người cùng một chỗ, bởi vì người là người thành phố, nữ nhân giáo sư đại học”

“Không! Không! Không có khả năng.”

Nàng kêu to, mạnh mẽ mở mắt ra, tỉnh, mới biết là mộng.

Tỉnh mộng, trong lòng đau đớn lại lần nữa bắt đầu, vĩnh viễn không cách nào giảm bớt.

Đêm khuya 12h, tiệc rượu kia chưa ăn được miếng nào, bụng có chút đói. Miễn cưỡng chèo chống đứng dậy nấu bát cháo.

Thu Hàn cho chút đường trắng vào cháo, cẩn thận ăn. Nàng không ngừng cổ vũ chính mình kiên trì ăn cho xong. Tinh thần tựa hồ cũng tốt rất nhiều, nàng thậm chí có chút ít thoải mái mà nghĩ, nguyên lai bệnh nhanh như vậy thì tốt rồi.

Thật vất vả mau ăn xong rồi, trong lúc đó, dạ dày toàn tâm đau . Nàng chịu đựng không nổi, cúi người ngồi xổm xuống .

Lập tức nôn mửa, dạ dày đều như run rẩy. Nàng trên sàn nhà cuộn thành một đống, nước mắt chảy xuống .

Lúc này, điện thoại vang lên. Nàng đến khí lực nhìn liếc đều không có.

Điện thoại nhiều lần vang lên. LEON.

Cầm được điện thoại, nàng hữu khí vô lực nói: “Uy.”

“Người cảm thấy như thế nào? Có sao không?” Đối phương lo lắng hỏi.

“Ta rất khó chịu, đau bụng.”

“Chịu đựng! Trong 10 ta nhất định sẽ tới!”

Điện thoại cắt, Thu Hàn nằm ở trên sàn nhà vẫn không nhúc nhích.

Phảng phất chỉ qua trong chốc lát, liền vang lên tiếng đập cửa dồn dập .

Giầy dựa đi mở cửa, LEON mặc quần áo màu đen, mang theo một thân hàn khí, đứng ở trước mặt nàng.

“Thực xin lỗi, ta tới chậm.”

Nàng suy yếu lắc đầu, dưới chân mềm nhũn, gục ở trong ngực của hắn.

Nàng như chim nhỏ bị tên bắn bị thương , một mực miễn cưỡng bay đi, rốt cục rơi xuống trong lồng ngực ấm áp của thợ săn .

Cái đêm khuya tuyết rơi đầy trời kia , LEON một mực chăm chú ôm nàng.

Đầu của nàng dán ở trước ngực dày rộng của hắn, có thể nghe thấy được tiếng tim đập trống ngực trầm trọng mà kịch liệt .

Dạ dày đau , nhưng đầu óc vẫn rõ ràng như trước, trong ánh trăng mờ nghe được hắn gọi điện thoại cấp cứu 120 , 10 phút sau, nàng đã nằm ở trong bệnh viện.

Chẩn đoán bệnh, kê đơn thuốc, LEON chạy lên chạy xuống giúp nàng thanh toán hết thủ tục.

Sau khi cho thuốc giảm đau, nàng mới chậm rãi định thần lại, nhìn xem người nam nhân đứng ở bên giường này. Nàng muốn nói cảm ơn với hắn, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

hai người Bọn họ là quen thuộc như vậy, rồi lại là lạ lẫm như thế.

Không đợi nàng mở miệng, LEON ôn nhu cười cười, nói: “Hiện tại không có việc gì . Bác sĩ nói người là viêm dạ dày cấp tính dẫn đến sốt cao. Chú ý ăn uống, điều dưỡng vài ngày sẽ không việc gì.”

Tuy nói như thế, Thu Hàn vẫn phải nằm bệnh viện một tuần lễ.

LEON mỗi ngày đều đến xem nàng, mang hoa tươi cho nàng, còn có mang thiết nhiều đồ nàng thích ăn.

Tiếp qua một ngày có thể xuất viện, buổi chiều ngày nọ, LEON đem một cái khăn quàng cổ màu xanh đậm cởi xuống , quần quanh ở trên cổ của nàng, dặn dò nàng ăn cơm thật ngon, đi ra ngoài nhiều mặc quần áo, đừng ủy khuất chính mình. Dẫn tới người chung phòng bệnh rơi lệ một hồi hâm mộ, nén giận bạn trai của mình không đủ sẵn sàng.

Mà sau khi chờ LEON rời đi, Thu Hàn nói với nàng: “Hắn không phải bạn trai của ta, chỉ là một người bạn.”

“Quần hắn khi gió bạn hay là bạn trai, có một nam nhân đẹp trai lại ôn nhu sẵn sàng như vậy, ta nhất định sẽ bắt lấy không buông tay.”

Thu Hàn lấy tay nhẹ vỗ về trên cổ khăn quàng cổ, khăn quàng cổ ấm áp này vẫn còn mang theo mùi thơm của cơ thể của hắn, xác thực làm cho người say mê. Đáng tiếc, nam nhân tốt như vậy không phải là thuộc về của nàng.

Còn đang thất thần, phòng bệnh ngoài có người khẽ gọi: “Tiểu Hàn!”

Nàng ngẩng đầu, bỗng dừng cả kinh: “Cha, mẹ, các người làm sao tới rồi?”

“Còn nói sao, sinh bệnh cũng không nói cho chúng ta biết. Người là muốn đem mẹ người giết đi a.” Diệp mẫu vài bước đi đến trước giường bệnh của nàng, nắm tay của nàng, ai oán nói.

“Ta không có việc gì, các người không cần lo lắng.”

“Buổi tối sốt cao bốn mươi độ, còn nói không có chuyện!” Diệp phụ đứng ở bên giường, thương tiếc nhìn nàng, “Nhờ có Tô Lỗi gọi điện thoại nói cho chúng ta biết, nếu không bây giờ còn chẳng hay biết gì .”

“Tô Lỗi?” Nàng quá sợ hãi, “Các người nói ai là Tô Lỗi?”

“Như thế nào? Không phải Tô Lỗi suốt đêm cạnh người trong bệnh viện đấy sao?” Diệp mẫu so với nàng càng giận mình.

Tô Lỗi! Trời ạ, hắn dĩ nhiên là Tô Lỗi!

Trái tim như cuồng loạn lay động lồng ngực, Thu Hàn cảm giác mồ hôi phía sau thấm ra da thịt, nhiệt độ cơ thể lại một lần nữa lên cao.

“Mẹ, hắn thật là Tô Lỗi sao?” Nàng vội vàng cầm ngược tay của mẫu thân.

“Đứa nhỏ này, đến cả Tô Lỗi cũng không nhận ra chứ?” Diệp mẫu cười nói, “Hắn nói các người từ lúc nửa năm trước cũng đã gặp nhau mà .”

Không chỉ nửa năm, mười một tháng, Thu Hàn nhớ rõ rất rõ ràng, ngày 10 tháng 2, buổi sáng sớm trong xe điện ngầm

Vận mệnh thần kỳ cỡ nào! Có thể để nàng rõ ràng gặp lại nhưng lại không nhận ra.

“Nói như vậy, hẳn đã sớm nhận ra ta, vì cái gì không nói cho ta ?” Nàng nôn nóng hỏi.

“Có lẽ, hẳn là hi vọng người trước nhận ra nàng a.” Diệp phụ mang theo vui vẻ, “Nào biết đâu rằng, nữ nhi của ta đem hẳn quên mất sạch sẽ.”

“Ta ở đâu quên hẳn? Ta cả đời cũng sẽ không quên hẳn.” Nói đến đây, nàng bỗng im lặng thoáng chốc khắp mặt dâng lên đỏ hồng .

“Người có vẻ lại phát sốt .” Diệp mẫu vội vàng đi phủ trán của nàng, “Muốn ở vài ngày nữa hay không?”

“Không cần, bệnh của ta đã hoàn toàn tốt lắm, ngày mai sẽ xuất viện!”

Diệp phụ nói: “Tô Lỗi sẽ đến đón người xuất viện a?”

“Đương nhiên, ta còn muốn hảo hảo thăm vấn hẳn !” Nàng hai con ngươi sáng trong, trên khóe miệng giương, khôi phục tự tin kiên định.

19. Chương 19

Có cái gì so với bệnh nặng mới khỏi, tìm được đường sống trong chỗ chết, càng làm cho mọi người hiểu ra ?

Có cái gì so với nhìn thấy người thầm mến khi còn trẻ, càng làm cho người hưng phấn kích động ?

Mà hai loại cảm giác này xuất viện vào bầu trời buổi trưa kia, đồng thời dây dưa trong nội tâm Thu Hàn .

Từ từ mở to mắt, nàng vẫn tâm thần bất định, đứng ngồi không yên. Văn Lệ ở một bên cười nàng: “Còn nói không phải bạn trai người, bằng không làm sao người thấy hẳn sao khẩn trương như vậy?”

“Hẳn xác thực không phải bạn trai ta, chỉ là một người mà ta yêu mến. Khi đó ta còn rất nhỏ, chỉ có mười hai tuổi.”

“Nhỏ như vậy?” Văn Lệ trừng mắt nhìn, “Nhìn không ra người còn là người có tư tưởng trưởng thành sớm.”

“Tên thiếu niên nào không lắm chuyện, thiếu nữ nào không có xuân. Chẳng lẽ người khi còn trẻ giờ không có yêu mến qua người nào sao?”

“Đương nhiên là có.” Văn Lệ vẻ mặt trầm tư, “Bất quá đã biến thành quá khứ. Trong giấc mộng tình yêu cùng trong hiện thực , dù sao không phải là một sự việc.”

Đột nhiên nghĩ đến Tiểu Tình, cô bé kia dùng tiếng nói ôn nhu tinh tế nói cho nàng biết: “Ta cùng Gia Hùng không có bắt đầu, cho nên cũng không có kết thúc, chỉ có tiếc nuối cùng linh ngộ.”

Lúc LEON xuất hiện thì Thu Hàn đã trở nên rất trầm ổn .

Nàng bình tĩnh chờ thủ tục xuất viện, sau đó thu thập gì đó nói “Hẹn gặp lại” với Văn Lệ.

“Hẹn gặp lại!” Văn Lệ ôm nàng, tại bên tai nàng nhẹ nói, ” nam nhân hoàn mỹ như vật, người cũng không nên bỏ qua nha.”

Trong nội tâm nàng bỗng nhiên lay động, quay đầu lại, đối với LEON bên người nói: “Chúng ta đi thôi.”

Không biết tại sao, ngày đó LEON cũng thần kỳ trầm mặc. Mãi cho đến khi vào trong xe, hẳn mới mở miệng: “Người không có gì muốn hỏi ta sao?”

Thu Hàn kinh ngạc quay đầu, nhìn cái khuôn mặt kia gần trong gang tấc, kỳ thật hẳn một chút cũng không thay đổi, vẻ đẹp nguyên vẹn đến làm cho lòng nàng đau nhức. Chỉ là khí chất khác xa nhau.

Hắn đã từng là một nam nhân tỏa sáng như ánh mặt trời , ngày nay là vì cái gì làm cho hắn trở nên u buồn như thế, thâm trầm, dè dặt cẩn thận?

Nghĩ tới đây, lòng của nàng không hiểu có chút đau nhức.

“Người thật là Tô Lỗi sao? Trước đây thật lâu, người ta nhận biết chính là Tô Lỗi, về sau ở lần thứ hai gặp của ta, lại lớn tiếng gọi tên ta . Hắn biết cười cực kỳ vui vẻ, không coi ai bộ dạng ra gì. Mà người, rõ ràng đã sớm nhận ra ta, còn giả bộ như...như không có chuyện gì. Người. Thật sự rất đáng giận!”

“Thu Hàn, ” hắn hai con ngươi ẩm ướt, thật sâu nhìn nàng: “Người nghĩ rằng ta không nghĩ nhận ra người sao? Lần đó gặp được người, ta có điểm nhận ra người. Tuy nhiên người đã trưởng thành, trở nên duyên dáng yêu kiều, không còn là con nhóc năm đó nữa . Nhưng người xuống xe cùng ta đối mặt thì ta trong nháy mắt đã nhận ra người. Theo ngày đó ta ngay cả một tuần lễ, mỗi sáng sớm trong cùng một nhà ga đi xe điện ngầm, chỉ vì hi vọng có thể gặp lại người một lần. Đương nhiên dưới đời này không có chuyện tốt như vậy, ta rốt cuộc không thể ở trong xe điện ngầm gặp lại người.”

Đúng vậy, chỉ có kỳ tích mới có thể để cho hai người vốn tưởng rằng không hề có cùng xuất hiện, trong cùng toa xe điện ngầm mà gặp lại nhau .

“Về sau ? Khi ta đến Lam Vũ tìm được người rồi, người vì cái gì không nói người chính là Tô Lỗi?”

“Người đại khái đã quên người lần đó là vì cái gì mà đến sao . Vừa thấy được ta, đã lần lượt đưa danh thiếp, sau đó hỏi ta có bạn gái hay không, ta thật vất vả mới kịp phản ứng, người lại xoay người một cái, nói liên tục ...cơ hội nói lại cũng không cho ta, rồi rời Lam Vũ đi.”

“Đêm hôm đó ở cửa trường học gặp thì người vì cái gì còn không nói?”

Nghe đến đó, hắn nhẹ nhàng mà nở nụ cười thoáng cái: “Người có vẻ lại đang thẩm vấn ta.”

Nàng hơi hơi cứng lại, đã lâu không thấy được nụ cười của hắn rồi, anh tuấn chói mắt như vậy, làm thiên địa đều bị nụ cười ấy làm cho phai nhạt .

” Tô Lỗi, ” nàng nhẹ nhàng mà kêu tên hắn, giống như nói mê , “Ta đã sớm nên biết người là Tô Lỗi, chỉ có Tô Lỗi mới có thể đẹp trai như vậy, khí bức người, trí tuệ hơn người.”

“Ta nghĩ biết rõ, ta là không phải Tô Lỗi, đối với quan hệ chúng ta sẽ có ảnh hưởng rất lớn sao?” Hắn nhìn chằm chằm nàng.

Lòng của nàng lại là một hồi đau đớn.

Hắn vĩnh viễn sẽ không biết, ” Tô Lỗi ” hai chữ này đối với sinh mệnh của nàng có ý nghĩa gì.

Nàng, đã từng đem hắn để trong chỗ đáy lòng mềm mại nhất , mỗi lần nghĩ đến đều như liếm một cái răng sữa lung lay sắp gãy ,tuy đau đớn nhưng lại có tư vị hưng phấn .

Chính là, răng sữa đó dù sao cũng phải thay đổi, năm tháng thay đổi, sẽ có một chiếc răng chắc chắn đến thay thế .

“Chỉ là nhiều hơn một người quen mà thôi.” Thu Hàn hướng hắn cười, lại đầy bụng chua xót.

Nàng không còn là tiểu cô nương ngây thơ bốc đồng, mà hắn cũng không phải thiếu niên trẻ trung dương quang năm đó. Mười năm thời gian, đủ để thay đổi hết thảy, không phải sao?

Tô Lỗi cũng không nói nữa, mà khởi động xe.

Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ bay vút đi qua , nàng có một loại cảm giác không chân thực như nằm mơ. Đây quả thật là mộng a? Bằng không nàng vì sao lại cùng Tô Lỗi ở trong cùng một không gian, hô hấp lấy không khí giống nhau ?

Trời quan tuyết đã ngừng rơi ven đường còn có tuyết đọng, mặt đất trơn trượt .

Tô Lỗi chuyên tâm lái xe, tâm như đi đầu mất. Nàng ngồi ở bên cạnh hắn, vô ý thức đặt tay ở trên xe.

thời điểm tay của hắn bao trùm tay của nàng, có dùng một chút lực, một loại cảm giác rất chân thật , nhiệt độ theo ngón giữa của hắn nhẹ nhàng truyền tới.

Nàng cả kinh, muốn lùi về , rồi lại tham luyến ám áp giữa tay hắn, vẫn không nhúc nhích.

Trong xe không khí trở nên mập mờ . Hai người cũng không khỏi tự chủ nhớ tới, rất nhiều năm trước, hắn nắm tay của nàng đi qua chiếc cầu đá nhỏ hẹp ấy .

Xe rớt cục ngừng lại, đứng ở đầu ngõ nhà nàng .

Thu Hàn rút tay ra, nói: “Ta đi trở về.”

Hắn nhìn nàng, trầm thấp nói : “Không mời ta đi lên ngồi một chút sao?”

Thu Hàn do dự. Nếu như lên rồi, nàng biết rõ sẽ phát sinh cái chuyện gì. Nhưng nàng không nghĩ, cho dù đối phương là Tô Lỗi, nàng cũng không muốn. Giờ này khắc này, cùng hắn bảo trì một loại khoảng cách an toàn mới là thỏa đáng .

Nàng cùng Hà Thư Hạo vừa mới chia tay, mà hắn là nàng người bạn tốt nhất yêu nhất của nàng.

Tô Lỗi dùng một tay nắm lại tay của nàng, một tay khác đem nàng ôm đến trong lòng ngực của hắn, cúi đầu xuống, ôn tồn hôn môi của nàng.

Nàng như sấm nổ bên tai trái tim kinh hoàng đến không cách nào hô hấp.

Thế giới ở chung quanh nàng dừng lại, trong mắt của nàng chỉ có Tô Lỗi, hốt hoảng, lại nhớ tới mười hai tuổi năm đó, tại góc trường học viên , nàng cướp đi nụ hôn đầu của hắn, sau đó nói: ” Tô Lỗi, sau khi lớn lên ta nghĩ gả cho người!”

“Thu Hàn, ta thích người, thật lâu trước đây thật lâu đã thích người .” Hắn hô hấp gấp gáp, thanh âm tiếng được tiếng mất.

Không, đây không phải là thật!

Nàng nhẹ nhàng nhưng lại kiên quyết đẩy hắn ra: “Thực xin lỗi, ta không cần thương cảm.”

“Không phải thương cảm.” Trong mắt của hắn có một thần sắc bị thương , “Người đã sớm nên biết, ta đối với người tuyệt đối không phải thương cảm.”

“Ta vừa mới thất tình, bị bạn trai mền nhau tám năm bỏ rơi. Ta không phải Diệp Thu Hàn người nhận thức kia, không hề khờ dại, cũng không thuần khiết. Nếu như mười năm trước ta là vẹt con xấu xí nhất, không xứng với người. Mười năm sau, ta với người càng khác nhau một trời một vực .”

“Chính là, ta không quan tâm. Mặc kệ mười năm trước cũng tốt, hay là mười năm sau, ta chỉ biết rõ người là Diệp Thu hàn, một nữ nhân ta không thể dứt bỏ được .”

“Người đang ở đây nói dối!” Nước mắt không tiếng động chảy xuống, “Người chưa từng có để ý qua ta, trong mắt của người chỉ có Nguyễn Nhược Lam. Nàng cao quý xinh đẹp, mới là công chúa xứng cùng vương tử như người !”

Miệng vết thương bị xé rách , mặc dù quá khứ nhiều năm như vậy, nhưng loại sợ hãi đau nhức y nguyên này làm nàng khó có thể chịu được.

Vừa nghe đến tên “Nguyễn Nhược Lam”, hắn toàn thân chấn động, nhanh chóng quay đầu đi.

Trong lòng của nàng cũng là đau xót. Xem ra, hắn như trước quên không được Nguyễn Nhược Lam. Đúng vậy a, ai có thể quên đi mối tình đầu của mình chứ?

” Tô Lỗi, thật xin lỗi. Hẹn gặp lại !”

Nàng xuống xe, nhanh chóng chạy vào trong ngõ nhỏ. Sau lưng, Tô Lỗi cũng không có đuổi theo.

Trong đầu rối loạn, đi vào gian phòng, Thu Hàn dựa lưng vào cửa đứng yên thật lâu. Chờ trống ngực tim đập bình tĩnh đi xuống, nàng đi đến phía trước cửa sổ, kéo bức màn ra .

Dưới lầu đầu ngõ chiếc xe Honda màu trắng vẫn y nguyên đậu ở chỗ cũ.

Thực xin lỗi, Tô Lỗi ta không phải thật tâm muốn thương tổn người.

Chỉ có thể trách vận mệnh trên người. Chúng ta gặp lại không phải lúc.

Nàng rất cục thừa nhận chính mình thất tình rồi.

Thất tình là cái gì? Chính là một người mất đi quyền lợi duyên ái , do đó mất đi năng lực yêu thương của mình.

Gió tuyết qua đi, mưa kéo dài liên miên không ngừng .

Tối hôm đó, Thu Hàn không có mang ô, nàng luôn luôn quên.

Có lẽ là cố ý . Đi một mình dưới mưa, mặc cho chính mình toàn bộ ướt nhẹp, như vậy cũng không cần che dấu nước mắt trên mặt cùng trong nội tâm bi thương.

Trời mưa xuống, cảm giác cả người rất đau đớn, không có ô, trên mặt đều là nước .

Một mình một người đi ra radio, nàng chưa về nhà, đi quán bar “Bóng đêm”, một nơi tràn đầy ồn ào náo động cùng tuyệt vọng

Thu Hàn muốn rượu, ngồi ở trong góc, ánh mắt ở phía xa mê mang. Không khỏi , khóe mắt thoáng qua một màu trắng , có một người đi qua, LEON không Tô Lỗi.

Hắn y nguyên cao lớn tuấn lãng như vậy, cao to vượt trội hơn người , một bộ áo gió màu trắng, càng có tư thế ngọc thụ lâm phong.

Tô Lỗi cũng một mình một bàn uống rượu, nàng không có dừng khí đi qua, chỉ có thể xa xa nhìn hắn.

Vẫn nhìn hắn, nhìn xem hắn uống rượu, nhìn xem hắn càng không ngừng hút thuốc, thẳng đến hắn rời đi, nàng mới mang theo cơn say về nhà.

Vừa bước vào cửa, cả người liền hư thoát ngồi dưới đất, mưa trên người tích tụ trên sàn nhà, lưu lại một đồng nước đọng.

Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng đập cửa “Thùng thùng” , sẽ là ai chứ? Đã trễ thế như vậy vốn không có người tìm nàng .

Mở cửa xem xét, dĩ nhiên là Tô Lỗi.

Trong lúc đó nàng sững sờ, hắn đã chen thân tiến đến, một mùi rượu nhẹ nhàng truyền tới. Thu Hàn thanh tỉnh một chút, có điểm hối hận để cho người nam nhân này tiến vào.

Đó là một nam nhân nguy hiểm , mỗi tiếng nói cử động của hắn, mọi cử động của hắn đối với nàng sẽ sinh ra loại ma lực thôi miên.

“Người tới làm gì?” Nàng phòng bị mà hỏi thăm.

“Ta uống rượu, không cách nào lái xe, đi lên ngồi một chút.” Hắn nhìn nàng một cái, hỏi, “Làm sao người toàn thân ướt đầm, không lạnh sao?”

Lúc này, Thu Hàn mới cảm giác được trên người một tia cảm giác lạnh lẽo, hơn nữa quần áo bị ướt hết, toàn bộ dán tại trên người, thập phần chướng tai gai mắt. Nàng xoay người đi vào phòng ngủ, thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ đi ra.

Không biết là bởi vì nàng thay quần áo thời gian quá lâu, hay là bởi vì Tô Lỗi thật sự uống rượu say. Đợi nàng đổi quần áo xong, hắn đã ngủ ở trên ghế sa lon trong phòng khách .

Nhìn bộ dạng ngủ say của hắn, lông mi run lên, đáy lòng của nàng thoáng cái ôn nhu vô hạn. Giúp hắn cầm một giường chăn mềm, che ở trên người hắn thì Tô Lỗi khẽ vươn tay đem nàng kéo vào trong ngực.

Mặt dán vào trước lồng ngực của hắn, mũi nghe mùi rượu trên người hắn, trong nội tâm cũng rất thoải mái, không có một tia giây dụa.

Trên gáy, cảm giác có nước nhỏ vào cổ áo của nàng.

Lúc này đây không phải mưa, mà là lệ của hắn.

Nguyên lai, nam nhân cũng có thời điểm yếu ớt.

Nàng biết rõ lúc này nữ nhân chỉ có thể giả ngu.

Không biết chuyện gì xảy ra, nàng cùng hắn nằm ở cùng một chỗ, có lẽ là muốn ấm áp lẫn nhau a. Tại mùa đông rét lạnh này, nàng lần đầu tiên có cảm giác an tâm, dần dần thiếp đi.

Nàng giấc ngủ rất sâu, như đứa bé.

Thân thể co rúc ở trên ghế sa lon, tóc đen thật dài tán loạn ở trước ngực của hắn.

Nhìn bộ dáng ngủ say quên trời đất này của nàng, nghe tiếng ngáy rất nhỏ, lòng của hắn bị nhu tình lan tràn, trong lòng ảm ảm đau.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng nghịch sợi tóc trên mặt nàng.

Đây là lần đầu tiên, nhìn qua nàng ngủ như vậy. Cũng là lần đầu tiên, nàng chân thật ở trong lồng ngực hắn.

Bên ngoài, gió thổi gõ vào cửa sổ. Trong phòng lại tình cảm ấm áp hoà thuận vui vẻ, chỉ là bởi vì có nàng.

Kim lòng không được, cánh tay xoa xoa gò má đáng yêu của nàng, một đôi mắt có thể nói là to, giờ phút này yên tĩnh nhắm lại, mềm mại nhu thuận giống như một con mèo nhỏ.

Lần đầu tiên thấy nàng, là tiểu nữ sinh lần đầu tiên hắn gặp, hai cái thắt bím để hai bên, áo sơ mi trắng, váy lam, hài đi không được. Chợt nhìn có điểm giống ngày nghỉ La Mã của Audrey Hepburn, đôi mắt vừa đen lại vừa lớn, hồn nhiên chớp.

Ở trước đó, hắn chưa bao giờ thấy qua nữ hài nào có khí chất như thế, thân hình gầy yếu nhỏ nhắn xinh xắn, cánh tay trong tay áo rất gầy. Thần kỳ chính là con mắt lại rất sáng ngời, giống như lực ngoan cường toàn bộ hội tụ ở sinh mệnh này.

Không phải là cô gái rất đẹp, lại luôn làm cho hắn nóng ruột nóng gan. Hắn thích xem nàng cười, yêu mến nàng ở bên người chính mình, yêu mến nàng liền danh mang cả họ của hắn ra gọi “Tô Lỗi”. Nhưng hết thấy cũng chỉ là yêu mến, về sau mặc dù bị nàng vội vàng không kịp chuẩn bị mà hôn trộm hắn, sờ làn môi ngọt ngào mà mềm mại của nàng, hắn có chút mê loạn cùng hoảng hốt, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới sẽ yêu thương cô gái nhỏ hơn mình đến sáu tuổi này.

Về sau, như ý nguyện hắn thi đậu Bắc Đại, đi đến thành phố vốn phồn hoa từ xưa, cùng yêu thương với thanh mai trúc mã Nguyễn Nhược Lam. Cuộc sống thành phố Z dần dần rời xa giống như mây khói. Nhưng mà, luôn luôn có một bóng người, đuổi đi không được, vẫn luôn ôn nhu quấn quanh ở trong lòng. Khi nàng không còn viết thư cho hắn nữa, hắn thậm chí cảm thấy tình thần mất mát đi nơi nào.

Sau khi xuất ngoại, hắn không còn có tin tức của nàng, có đôi khi đến mặt mũi của nàng cũng mơ hồ. Nhưng ở nửa đêm tỉnh mộng, thường thường nhớ tới lần đầu gặp gỡ nàng ngây ngô mà quật cường, lần cuối cùng gặp mặt nàng cười đối với hắn nói “Hẹn gặp lại”. Chính mình đối với nàng rốt cuộc là cảm giác gì? Hắn thủy chung vẫn mê muội.

Thẳng đến lần gặp gỡ trên tàu điện ngầm kia, khoảnh khắc xuống xe, nàng đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía hắn — trong nháy mắt, cái gương mặt này, tất cả trí nhớ, toàn bộ như sống lại. Hắn há to mồm, cơ hồ muốn hô lên tên của nàng. Nhưng nàng cũng đã xoay người rời đi, biến mất trong sóng người chen chúc nơi đầu đường.

Vì lần nữa muốn nhìn thấy nàng, hắn xe của mình đưa đi nhà xưởng sửa chữa, ngồi xe điện ngầm một tuần lễ, ngay cả chính mình cũng cảm thấy thật ngu dốt. Khi hắn muốn vứt bỏ hi vọng, nàng lại như kỳ tích xuất hiện ở trước mặt hắn.

Ngày đó, đi vào phòng nghỉ, hắn trông thấy có một cô gái cúi người buộc dây giày, cách thức buộc giày phiền phức, bàn tay nhỏ gầy lại lơ đãng bẻ bẻ ngón tay. Sẽ không! Không phải là nàng chứ?

Hắn khẩn trương nghe thấy được sự kinh hoàng trong trái tim của mình, từng bước một đi về hướng nàng, rốt cuộc đi đến trước mặt nàng. Nàng đột nhiên ngẩng đầu, bọn họ mặt đối mặt nhìn vào nhau. Nàng

tất cả biểu lộ trong nháy mắt đọng lại ở trên mặt, mà hần liều mạng ổn định hô hấp cùng tim đập như trống ngực của mình, dừng lại trước mặt nữ nhân chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra .

Chính là, nàng lại một chút cũng không nhận ra hần, đưa ra danh thiếp, lạnh nhạt mà khách sáo. Làm sao có thể? Nàng không nhận ra hần? Nàng không có lý do gì nhận không ra hần! Hần giật mình, không thể tin được khi nhìn bóng lưng nàng không chút nào lưu luyến mà rời đi. Hần thay đổi sao? Hần thực sự tìm một cái gương, tìm được một thứ có thể chiếu ảnh người cửa sổ thủy tinh. Hần nhìn mình, sau đó cười chua xót, hần thật sự thay đổi, khóe mắt có nếp nhăn, trong ánh mắt tất cả đều trải qua sự tang thương.

Ngắn ngủn thời gian mười năm, hần trở thành người mà Diệp Thu Hàn cũng nhận không ra hần. Mười năm trước kia, có tâm sự gì nàng luôn nói với hần, mà bây giờ nàng lại xem hần như người lạ! Mãnh liệt là không cam long vây quanh hần, cái lễ tình nhân kia, hần rút cuộc hiểu rõ, đây là một phần tình cảm như thế nào !

“Thực xin lỗi, Thu Hàn.” Hần trầm thấp ở bên tai nàng nói, “Đều là ta không tốt, là ta tính ngộ quá muộn. Hiện tại, một lần nữa cho ta một cái cơ hội, được không?”

Trong bóng tối, hần chăm chú ôm nàng. Thật muốn như vậy ôm nàng, một đời một thế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-xin-loi-ta-yeu-nguoi>